

Em là tình yêu

Contents

Em là tình yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	27
9. Chương 9	32
10. Chương 10	38
11. Chương 11	49
12. Chương 12	55
13. Chương 13	60
14. Chương 14	64
15. Chương 15	70
16. Chương 16	77
17. Chương 17	82

Em là tình yêu

Giới thiệu

Nhu Phong đứng quan sát một công ty to đồ sộ với lối kiến trúc thật uy nghiêm lạnh lùng. Cô mỉm c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-tinh-yeu>

1. Chương 1

Nhu Phong đứng quan sát một công ty to đồ sộ với lối kiến trúc thật uy nghiêm lạnh lùng. Cô mỉm cười lấy tự tin rồi bước thẳng vô phòng bảo vệ. Chuẩn bị nụ cười thật tươi để tặng người đối diện mà cũng là người có nhiệm vụ bảo vệ công ty, không cho người lạ xâm nhập. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt lạnh nghiêm khó đăm đăm của người bảo vệ lớn tuổi, Nhu Phong vội tắt nụ cười:

- Cô có việc gì vào công ty?
- à. Cháu muốn gặp giám đốc của công ty này.
- Có giấy hẹn chứ?
- Dạ không!

Vẫn gương mặt khó đăm đăm không để lộ chút cảm xúc, bác bảo vệ nói:

- Nếu thế thì hãy chờ, bao giờ có giấy hẹn rồi hãy tới. Không có lệnh của giám đốc, tôi không thể cho người lạ vào.

Ngước đôi mắt tròn xoe đen mun, một đôi mắt xinh đẹp thơ mộng dễ làm người đối diện rung động. Nhu Phong nói khẽ khi nhìn thẳng vào bác bảo vệ:

- Bác thông cảm, cháu có việc gấp cần gặp giám đốc giải quyết hộ cháu.
- Nếu tôi thông cảm cho cô, thì ai thông cảm cho tôi đây?

Nhu Phong mím môi, dịu dàng nhưng cương quyết nói:

- Thôi. Nếu bác không cho thì cháu về, nhưng cháu sẽ gọi điện cho ông giám đốc. Lúc ấy, nếu cháu có đề nghị cho bác thôi việc thì bác đừng giận cháu.

Nói xong, cô quay lưng chuẩn bị bước đi. Vậy mà ông ta có lẽ hoảng sợ thật sự:

- Này cô, cô nói gì vậy?
- Bác đã nghe rồi đấy.

Chẳng để cho ông ta kịp ngăn ngừa, cô áp đảo:

- Bác làm cháu mất thì giờ quá. Chào bác cháu về.

Cánh cổng được mở ra cái rẹt, ông già phân trần.

- Cô vào đi. Tại ông giám đốc ra lệnh, chứ không phải tôi muốn khó dễ với cô đâu. Cô đừng... Thế cô là bà con với ông ấy à?

Không dám dối lần thứ hai, Nhu Phong đi nhanh vào bên trong, cô mím miệng cười một mình. Nếu cô có nói dối thì tại ông ấy đấy chứ. Sao người ta thích bị áp lực hơn là nghe năn nỉ nhỉ?

Nhưng lương tâm bé bỏng của cô chẳng bị cắn rứt lâu, khi tâm trí cô còn bận tâm đối phó với nhân vật khó tính sẽ gặp, chắc sẽ là một ông cụ nghiêm khắc có cái nhìn lạnh lùng, hoặc tệ hơn là một khuôn mặt khắc khổ, cau có, sẵn sàng hét vào mặt cô rằng:

- “Cô làm cái khỉ gì mà dám vào đây?”.

Trí tưởng tượng sẽ còn đưa cô đi xa hơn nữa, nếu như Nhu Phong chưa dừng chân trước một dãy phòng liên tiếp. Ngước nhìn lên cao từng dãy phòng, Nhu Phong lẩm bẩm đọc rồi cô reo khẽ: Đây! Phòng cô cần gặp người quyết định cho tương lai sắp tới của cô đây rồi. Mặc, cô cần gì phải lo sợ. Được thì làm, không được thì tiếp tục đi gõ cửa các công ty khác. Tội gì phải hồi hộp lo sợ, làm tổn thương trái tim bé nhỏ của cô cơ chứ? Tự trấn an mình xong, Nhu Phong mạnh dạn đẩy cửa bước vào thì cô gặp một người đàn ông mặc bộ vest màu đen, cũng thật lạnh lùng, uy nghiêm như căn phòng ông ta làm việc.

Nhu Phong cất tiếng:

- Chào ông:

Người đàn ông ngừng viết ngẩng lên nhìn cô, mắt mở lớn đầy ngạc nhiên nhưng gương mặt vẫn kín bưng, lạnh lùng. Bằng giọng trầm trầm không để lộ cảm xúc, người đàn ông nói:

- Hãy lại ghế kia ngồi chờ tôi ít phút.

Nhu Phong theo hướng tay người đàn ông chỉ, cô bước đến bộ ghế salon màu xám tro ngồi đợi. Dù sao cách đối xử này tốt đẹp hơn sự suy tưởng của cô rồi còn gì.

Trong khi chỉ chỗ cho cô gái ngồi yên vị xong, Giám đốc Trần đưa tay mở máy bộ đàm, anh gọi xuống phòng thư ký nhưng đầu dây bên kia không có người đáp trả. Bực dọc, anh gọi qua phòng quản lý nhân sự.

- Thắng đó phải không? Cả tuần nay Mỹ Quên có việc gì mà hễ tôi gọi xuống phòng thư ký thì chẳng thấy cô ta đâu cả vậy? Bận việc nộp đơn nghỉ luôn đi! Thế chiều nay ai sẽ cùng tôi đi kí hợp đồng với công ty Lâm Hưng đây? Các người thật vô trách nhiệm mà. Này, tôi không biết bằng cách nào anh hãy tìm cho tôi gấp một thư ký nội trong tuần này đây nhé.

Cấu kỉnh, giám đốc Trần đưa tay tắt máy.

Nhu Phong đứng dậy tiến lại bàn làm việc của giám đốc Trần, cô lập lại lời chào một lần nữa.

- Chào ông.

- Cô không có giấy hẹn của phòng nhân sự thì tại sao cô vào đây được? Bác bảo vệ đâu mà để cô đi lại ngang nhiên như thế này?

Nhu Phong lúng túng khi nghe xong xắc lè của tay giám đốc có gương mặt lạnh lùng khó dăm dăm kia. Nhưng chỉ một thoáng, cô lấy lại tự chủ:

Sao ông cứ nghĩ muốn vào đây là phải có giấy giới thiệu mới đi qua cổng công ty được? Tôi có cách đi riêng của tôi đây chứ.

Gã giám đốc nhìn cô khá lâu, rồi buông lời châm biếm:

- Cách gì vậy? Từ trên không trung bay xuống hay từ dưới đất chui lên?

Nhu Phong liếm môi, cổ dần cơn nóng giận khi nghe giọng châm chích cùng tia nhìn ngạo nghễ của gã giám đốc khó... ư.

- Đó cũng là một phương tiện hoạt động vậy. Nhưng tôi tìm mọi cách vào đây không phải để nghe ông hoạch hộc mà tôi muốn xin việc làm. Dứt lời. Nhu Phong nhanh nhẹn đặt hồ sơ xin việc làm của mình lên bàn giám đốc Trần và cô tăng lờ trước tia nhìn đầy ngạc nhiên của gã giám đốc. Nhưng cô vẫn nghe nổi âm ục dăng trào khi cô thầm nghĩ gã làm như cô là “quái vật” không bằng.

Giám đốc Trần lần đầu tiên đối diện trước một cô gái xin việc làm “kỳ quặc” có một không hai. Để tìm hiểu xem cô là người như thế nào mà có cử chỉ ngông nghênh đến thế. Trần mở hồ sơ xin việc làm của cô ra. Xem xong, anh có thể tóm tắt lý lịch bản thân cô một cách ngắn gọn, đầy đủ như sau:

Họ tên: Lê Nhu Phong.

Tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh loại: ưu

Sử dụng nhuần nhuyễn vi tính. Đọc và viết thông thạo ba thứ tiếng: Anh - Pháp - Nhật.

Thật hài lòng trước năng lực của cô gái mang tên Nhu Phong. Trần thầm nghĩ, có thể cô thay thế cho Mỹ Quên được đây. Nhưng... nhìn bộ quần áo cô mặc chỉ có lẽ tươm tất chứ không được sang trọng. Giám đốc Trần hơi thất vọng. Khi trong đầu anh phác họa lại nhanh hình ảnh một ông giám đốc đường bệ sang trọng nghiêm trang theo sau là một cô thư ký nghèo nàn, bình dị thế kia... thì còn ra thể thống gì nữa chứ!

Nhu Phong rất nhạy cảm nên khi bắt gặp ánh mắt của giám đốc Trần, kết hợp lúc này anh gọi điện đàm là cô hiểu anh đang cần một thư ký đầy năng lực nhưng khi đối diện về bình dị qua trang phục của cô, anh có phần thất vọng, vì thế mà Nhu Phong sầm mặt khi nói:

- Tôi không nhận chức vụ ấy đâu!

Nhóm người dậy, nhìn sững vào Nhu Phong, giám đốc Trần cảm thấy khó chịu, khi thấy Nhu Phong đọc rõ những diễn biến trong đầu anh vạch như cô đang đọc một tờ giấy không bằng.

- Cô nói sao?

Nhu Phong rành rọt:

- Tôi không thích làm thư ký riêng.

Giám đốc Trần tái mặt:

- Tại sao cô biết tôi cho cô làm thư ký chứ?

- ánh mắt ông đã nói lên điều đó. Nhưng ông lại thất vọng khi thấy bộ trang phục tôi mặc không được sang trọng, vì thế khi đi ký hợp đồng làm ăn hay giao dịch sẽ làm xấu hổ ông. Nhưng ông hãy an tâm, tôi không thích làm thư ký riêng.

Trần cười nhạt:

- Thế cô muốn gì?

Nhu Phong mím môi.

- Nguyên vọng xin việc tôi đã ghi rõ trong hồ sơ.

- à! - Trần cúi xuống tập hồ sơ xin việc làm của cô lật sang tờ kế tiếp. Trời ạ! Đọc nguyên vọng của cô gái. Trần ngạc nhiên không ít, khi thấy cô ta đề nghị cho mình làm tài xế, bên cạnh có đính kèm bằng lái xe bốn bánh loại ưu.

- Nếu thế cô sẽ thất vọng, công ty tôi tài xế lái xe đủ cả rồi. Chỉ còn dư cái ghế thư ký. Nếu cô chịu thì làm... tôi chấp nhận. Tôi rất hài lòng trước thành tích học tập của cô.

- Nhưng tôi chỉ thích lái xe.

Lần đầu tiên giám đốc Trần chịu khó kiên nhẫn trước một cô gái... vô danh tiểu tốt.

- Cô không biết chứ, làm tài xế cực khổ trăm bề. Bất kể nắng mưa đêm ngày có khi xa nhà cả tháng trời để theo các nhân viên có nhiệm vụ đi giao dịch với khách hàng. Điều đó thật bất tiện cho phái nữ như cô. Vả lại, nghề đó không phát huy được khả năng cô đã học. Chỉ có chức vụ thư ký may ra mới xứng đáng với năng lực của cô thôi. Hãy tin tôi...

Nhu Phong lặng im suy nghĩ trước những lời phân tích khéo léo của giám đốc Trần. Nếu như cô cứ khẳng định xin làm tài xế thì theo lời ông ta nói, công ty không cần. Vì thế nếu cô cứ bảo thủ quan niệm xin việc làm, thì trước mắt là cô phải tiếp tục lặn lội đi gõ cửa các công ty khác thôi. Nhưng chắc gì xin được việc làm theo như nguyên vọng của cô. Thôi thì việc trước mắt bây giờ cô đang cần việc làm ghê gớm... làm thư ký cũng tốt chứ sao... Dứt khoát với điều mình nghĩ xong. Nhu Phong cười nhẹ nói:

- Nếu ông cảm thấy tôi thích hợp với nghề thư ký và chấp nhận tôi vào làm việc thì tôi cảm ơn ông. Thú thật tôi cũng đang cần việc làm ghê gớm.

Trước cá tính thẳng thắn, kết hợp cùng đầu óc nhạy cảm của cô gái, giám đốc Trần có phần nào thích thú khi bên cạnh mình có một cô thư ký đầy cá tính mạnh và cũng thật lôi cuốn. Hy vọng cô sẽ vượt trội hơn so với Mỹ Quyên để giúp anh tốt hơn trong công việc.

- Tôi muốn cô bắt tay vào công việc ngay trưa nay. Cô không phiền chứ Nhu Phong?

- Không có gì phiền đâu, thưa giám đốc .

Giám đốc Trần khẽ nhún nhẹ đôi mày rậm:

- Để hoàn thành tốt công việc, chúng ta cần phải hợp tác giúp đỡ lẫn nhau. Vì thế tôi không muốn cô có lối xưng hô cách biệt nặng nề như thế. Hãy gọi tôi là Trần hay Hoàng Phong Trần cũng được cả. - Chợt Trần ngừng lời, anh cười hóm hỉnh rồi nói bằng giọng thật cởi mở chân tình như một người bạn mới quen biết nhau - Tên cô gắn liền chữ lót tên tôi. Tôi nghĩ cũng ngẫu nhiên trùng hợp nhỉ? Hồi nhỏ không biết nghĩ sao cha mẹ tôi lại đặt cho con trai mình cái tên đầy "gió bụi" như thế?

Nhu Phong hơi ngỡ ngàng khi thấy nét lạnh lùng của giám đốc Trần dường như biến mất, nhường cho nét hoạt bát, hóm hỉnh thật duyên dáng của người đàn ông. Nhưng thứ thật cả hai gương mặt của anh đều tạo cho cô sự thích thú riêng biệt, nét lạnh lùng nghiêm trang cho anh một cá tính rất đàn ông. Còn vẻ hoạt bát hóm hỉnh cho anh sự trẻ trung, phóng khoáng dễ tạo sự gần gũi cho những ai đối diện.

Giám đốc Trần đứng dậy rời chỗ ngồi.

- Này cô Phong. Cô có hứng thú cùng tôi đến chỗ gần đây không? Tôi muốn tặng cô món quà nhỏ coi như là tôi “hồi lộ” để giúp tôi chiều nay đây.

Nhu Phong bối rối.

- Tôi... tôi không dám nhận quà của ông đâu. Buổi đầu tiên đến nhận việc làm, tôi sợ mình không đủ khả năng sẽ làm ông buồn lòng. Nếu ông vui lòng bỏ qua hết lỗi lầm và tạo thời gian để tôi hoàn tất công việc thì đó cũng là món quà quý giá ông đã dành cho tôi rồi, ý tốt của ông tôi xin cảm ơn.

Nhìn Nhu Phong bằng ánh mắt nghiêm trang, rộng lượng, giám đốc Trần nói.

- Bây giờ tôi nhân danh là giám đốc của cô, ra lệnh cô đi theo tôi. Cô không được quyền từ chối, rõ không?

Thấy Nhu Phong còn đứng ngẩn ngừ, giám đốc Trần nói như quát.

- Này cá tính mạnh của cô biến đi đâu mất rồi. Tôi cố tranh thủ đưa cô đi rồi về lại công ty trong thời gian sớm nhất, để cô còn qua phòng quản lý nhân sự nghe Mạnh Thắng hướng dẫn cô chiều nay đi ký hợp đồng cùng tôi.

Nhu Phong riu riu bước theo sau giám đốc Trần. Một giám đốc mà cô thấy, có nhiều năng lực và quyền uy trong cách nói nhưng lại chứa đầy sự nhân hậu, bao dung.

2. Chương 2

Chiếc xe hơi màu cà phê sữa, sang trọng đỗ xích trước cửa tiệm thời trang thật lớn. Giám đốc Trần mở cửa bước ra rồi vòng qua cửa bên kia mở giúp Nhu Phong. Cử chỉ anh thật dễ thương.

- Nào, mời “cô nương” bước xuống xe, tôi không dẫn cô vào “cửa tử” đâu mà sợ.

Nhu Phong cười nhẹ, bước xuống:

- Cảm ơn ông giám đốc .

- Này, tôi đã nói sao chẳng lẽ cô quên rồi nhỉ? Cho cô nói lại lần nữa.

- Ông thật khó tính. Được rồi. Tôi cảm ơn ông, ông Trần ạ.

- Chỉ tạm được thôi.

Vừa cùng giám đốc Trần bước vào cửa tiệm. Nhu Phong đã thấy một người đàn bà sang trọng bước nhanh ra mừng rỡ chào đón giám đốc Trần.

- Lâu quá không thấy giám đốc Trần đưa bà chủ ghé qua cửa hàng thời trang của tôi. Chẳng lẽ cậu chê cửa tiệm tôi rồi chăng?

Giám đốc Trần cười.

- Nếu tôi chê cửa tiệm bà thì cỡ lẽ hôm nay tôi không trở lại làm gì. Bà nói quá chứ trong thành phố này có cửa tiệm nào hơn được tiệm “Thời trang bốn mùa” của bà Đỗ Ngọc.

Bà chủ tiệm cười tit mắt trước lời khen tặng của giám đốc Trần - Một khách hàng rất sộp của cửa tiệm bà.

- Mời giám đốc Trần bước vào lựa chọn, tôi có nhập về một số thời trang mới nhất đó.

*

Bà chủ tiệm bây giờ mới trông thấy Nhu Phong đứng sau lưng giám đốc Trần, bà chợt tròn mắt ngạc nhiên.

- Cô...

Nhu Phong hơi bối rối, cô đá nhẹ mắt trái và xua xua tay, bà chủ cửa tiệm như hiểu ý. Mọi cử chỉ của hai người diễn ra trong nháy mắt. Giám đốc Trần không hề hay biết, một phần anh cũng lo lơ dềnh ngẫm những bộ quần áo treo xung quanh.

- Nhu Phong, ta vào lựa chọn thôi.

Nhu Phong bước đi vờ ngây người trước vẻ lộng lẫy của cửa tiệm thời trang và cô xăm soi từng tủ kiếng treo những kiểu đồ thật đẹp, thật moden. Trang nhã có, kiểu cô có, lộng lẫy có. Và Nhu Phong đứng ngây người ra ngắm từng kiểu, từng kiểu... rồi cô bước tới tủ kiếng thấp hơn được kê gần đó. Choáng ngợp giữa vô số trang sức trầm cài, bông tai, dây chuyền, với những hạt đá lấp lánh những màu sắc thật quyến rũ.

Thấy Nhu Phong đứng ngắm một cách thích thú, giám đốc Trần đến bên cô cười nhẹ.

- Cô thấy sao?

- Đẹp quá giám đốc Trần. Tôi chưa bao giờ bước vào cửa tiệm thời trang dù nhỏ chứ đừng nói lớn như thế này.

Giám đốc Trần cười thông cảm rồi anh ngoắc tay kêu bà chủ cửa tiệm đang đứng trò chuyện với khách hàng lại.

- Bà làm ơn lấy giúp tôi bộ vest nữ màu trắng kia đi.

- Cậu thật có mắt thẩm mỹ. Đây là hàng mới nhập về. Tuy hơi mắc nhưng nó thật sang trọng, quý phái rất hợp với phụ nữ làm việc trong công sở. Nếu kết hợp nó với sợi dây chuyền này khỏi chê.

Đưa tay đẩy cửa tủ kiếng, bà lấy ra sợi dây chuyền màu trắng có gắn những viên đá phát ra những tia màu ngũ sắc long lanh từ những đóa hoa mai thanh nhã.

- Ồ, đẹp thật!

Giám đốc Trần buột miệng khen, và anh đưa tay chỉ đôi bông màu trắng cũng hình đóa hoa mai.

- Chúng là một bộ. Nhưng con gái tôi nó rất thích đôi bông này. Tôi dự định chỉ trưng bày, bao giờ bán sợi dây chuyền rồi tôi lấy cất nó. Nào ngờ cậu thích... thôi thì tôi để cậu.

Giám đốc Trần cười.

- Cám ơn bà đã nghĩ đến tôi. - Quay sang Nhu Phong anh nói - Nào, Nhu Phong, cô hãy thử bộ đồ này xem có vừa không? - Và Trần đưa sợi dây cùng đôi bông tai cho cô, anh nói - Xem chúng có vẻ rất hợp với cô đấy Phong.

Đưa tay cảm lấy những thứ giám đốc Trần đưa, Nhu Phong ngần ngại.

- Ông làm tôi áy náy quá.

- Không có gì đâu. Cô hãy vào trong thử xem bộ trang phục có vừa không?

Bà chủ cửa tiệm buột miệng chen vào.

- Cậu đừng lo. Bộ này tôi bảo đảm rất vừa vặn với cô đây. Vì nó là ni của cô Phong mà.

Giám đốc Trần quay phắt lại.

- Sao bà rành cô ta thế?

Nhìn thấy đôi mắt chớp lia của Nhu Phong bà chủ cửa tiệm lúng túng nói.

- à, Do buôn bán quen nên tôi có đôi mắt rất chuẩn. Chỉ cần nhìn qua dáng dấp là tôi biết cô này mặc vừa trang phục này, cô kia mặc vừa trang phục kia. Điều đó có gì lạ mà cậu ngạc nhiên thế?

Nhu Phong vội đi nhanh về phía tấm màn, được cô gái giúp việc đứng gần đấy chờ cô bước vào sẽ buông màn xuống giúp cô thử trang phục.

Trong khi đó giám đốc Trần trách khế bà chủ cửa tiệm.

- Hôm nay tôi trông bà lạ lắm đó. Những lúc trước tôi ghé qua đây bà đâu có như vậy.

- Vậy hả? Chắc tại lâu lắm rồi cậu không ghé qua cửa tiệm, nên tôi có phần mừng rỡ mà lúng túng chẳng. Cậu hãy bỏ qua cho tôi.

- Không có gì đâu bà chủ. Giữa mẹ tôi và bà thân quen bao lâu nay chẳng lẽ vì chút việc con con này, tôi trách giận bà sao? Tôi chỉ buột miệng nói thế thôi, chứ không để bụng đâu. Mẹ tôi rất thích cửa hàng thời trang của bà.

- Mẹ cậu vì ưu ái tôi nên nói thế, chứ tôi biết mẹ cậu có thể mở hàng trăm cửa tiệm lớn hơn tôi còn có thể được chứ xá gì một cửa tiệm nhỏ như tôi. Nghe cậu nói mà tôi bất thẹn.

- Bà thật khiêm tốn, khéo ăn khéo nói bảo sao mẹ tôi không thích bà cho được.

- Cảm ơn cậu quá khen.

Hai bên chột ngừng lời trao đổi với nhau khi thấy Nhu Phong bước ra thật sang trọng, thật xinh đẹp. Bộ Vest nữ ôm gọn lấy thân hình cô thật vừa vặn, màu trắng như tôn thêm dáng dấp cân đối dịu dàng đầy nữ tính, đôi môi cong cong buống bình e ấp nụ cười. Giám đốc Trần nhìn mãi không thôi vành môi đỏ thắm trên khuôn mặt xinh xinh của Nhu Phong. Cô thư ký mới của anh đấy ư? Thì ra chiếc áo có thể làm nên thầy tu, mới đây thôi cô còn luộm thuộm trong chiếc quần Jean bạc màu rẻ tiền cùng cái áo sơ mi thô cứng, nhưng chỉ cần cô khoác lên người bộ trang phục hợp thời trang thì thoát cái con vịt trời xấu xí trở thành con thiên nga xinh đẹp, kiêu sa. Chưa bao giờ Trần bắt gặp được nét đẹp như thế này. Không nén được, giám đốc Trần buột miệng khen.

- Ôi, Trông cô thật xinh đẹp, quý phái, không uống công tôi đã bỏ ra để lựa chọn cho cô bộ trang phục này. Bà chủ tiệm, bà làm ơn lấy đôi giày ý này cho cô Phong thử có vừa không?

- Ồ. Cậu đừng lo, chúng vừa chân cô Phong cả đấy.

Một lần nữa bà chủ cửa tiệm vội đánh trống lảng khi thấy Nhu Phong nhìn bà như hăm he. Bà vội đính chính lại lời nói.

- Tôi chỉ đoán ước chừng thôi. Để tôi lấy ra cho cô Phong thử chắc chắn đã.

Đôi giày bít gót cao năm phân màu trắng được ướm vào đôi chân Nhu Phong thật vừa vặn. Giám đốc Trần gật đầu hài lòng. Khi thấy cô bước vào trong như định thay lại bộ trang phục cũ, anh vội khoát tay nói.

- Cô cứ mặc chúng. Bà chủ tiệm, bà làm ơn cho gói lại bộ trang phục cũ của cô Phong, cho vào túi xộp rồi tính tiền luôn thế.

Nhu Phong kêu lên:

- Ông làm tôi thật lúng túng. Thôi thì bộ trang phục này coi như tôi nợ ông, hãy trừ vào tiền lương của tôi hàng tháng. Nếu không tôi thật không dám nhận.

- Tôi đã nói với cô rồi mà, bộ trang phục này là món quà tôi gửi tặng, để chiều nay cô giúp tôi đi ký hợp đồng cùng công ty Lâm Hưng. Nếu muốn đáp trả thì cô phải nhất định thắng lần ra quân này. Đó là phần thưởng xứng đáng hơn hết mà cô tặng lại cho tôi, cho công ty Phương Nam. Cô hứa không?

Đôi mắt Nhu Phong sáng long lanh, cô đã bị giám đốc Trần hoàn toàn thuyết phục.

- Vâng, tôi hứa với ông.

Giám đốc Trần cười khế. Bà chủ tiệm đưa mảnh giấy thanh toán tiền, giám đốc Trần đón nhận rồi móc ví, anh lấy ra tấm chi phiếu.

- Bà cứ điền số tiền vào đó rồi cho người vào công ty tôi thanh toán số tiền này.
- Cám ơn cậu. Nếu cần gì cứ vào cửa tiệm, tôi sẽ phục vụ cậu hết lòng.
- Được rồi. Ta về công ty thôi, Nhu Phong.

3. Chương 3

Chiếc đồng hồ trên tay kêu títt liên tục làm giám đốc Trần choàng tỉnh sau một giấc ngủ trưa dài. Giờ đồng hồ lên coi anh khẽ nhủ mày.

- Nhanh thật. Mới đây đã ba giờ chiều. Anh lững thững đứng dậy bước vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo rồi thay đổi trang phục bước ra.

Ngồi vào bàn làm việc, giám đốc Trần đưa tay nhấn máy điện đàm, anh gọi.

- Cậu Thắng đó phải không? Lên phòng gặp tôi có chuyện gấp.

Trong thời gian chờ đợi Mạnh Thắng lên gặp mình, giám đốc Trần nghiên cứu lại bản hợp đồng sắp ký chiều nay giữa hai bên. Nếu thành công chỉ nhánh thứ mười ba được đặt ở Trà Vinh sẽ diễn ra theo ý muốn của anh.

Cốc... cốc... cốc.

Đóng tập hồ sơ lại, giám đốc Trần nói.

- Vào đi.

Mạnh Thắng là người đàn ông trạc tuổi giám đốc Trần. Anh có gương mặt vuông cương nghị cùng tia nhìn ánh lên nét quyết đoán, bản lĩnh. Đó là mẫu người đàn ông tạo được sự tin cậy cho những ai đối diện. Vì thế tuổi đời chưa đến ba mươi mà anh đã làm trưởng phòng quản lý nhân sự cho một công ty có tầm cỡ.

- Giám đốc cho gọi tôi.

- Anh cứ ngồi đi anh Thắng. Tôi có rất nhiều việc muốn bàn cùng anh vì vậy ta nói chuyện cũng hơi lâu đấy.

- Vâng, tôi hiểu!

Dứt lời Mạnh Thắng ngồi xuống chiếc ghế da đối diện cùng với giám đốc Trần.

Đợi cho Mạnh Thắng yên vị xong, giám đốc Trần mở đầu bằng câu hỏi quan tâm.

- Công việc anh làm suôn sẻ hay có gặp trở ngại nào không?

- Cám ơn giám đốc Trần quan tâm. Công việc tôi làm thuận lợi cả.

- à, theo anh thấy thì Nhu Phong như thế nào?

Mạnh Thắng cười khẽ. Nụ cười chứng tỏ chủ nhân nó là người cởi mở chân tình.

- Giám đốc hỏi một câu nhiều ý quá. Thôi thì tôi hiểu phần nào trả lời giám đốc phần ấy.

- Được.

- Theo tôi nhận thấy thì Nhu Phong là một cô gái cởi mở, đầy bản lĩnh, thông minh, xinh đẹp, có tâm hồn khá nhạy cảm. Nhưng cô cũng quá ngây thơ đối với quan niệm về cuộc sống, đó là ưu điểm mà cũng là khuyết điểm của cô. Ngoài ra Nhu Phong rất cao ngạo, bướng bỉnh. Nói chung Nhu Phong là mẫu người khá lý tưởng với những người đàn ông còn độc thân.

Giám đốc Trần gật đầu cười, hóm hỉnh nói.

- Trong đó có cả anh chứ?

- Tôi biết mình không phải là mẫu người lý tưởng đối với cô ấy. Vả lại tôi đã có bạn gái rồi. Nếu đứng khách quan mà so sánh thì cô ấy không bằng Nhu Phong. Nhưng đối với tôi cô ấy rất tuyệt, rất đáng yêu. Không có người con gái nào sánh bằng, tôi nói thế có thậm xưng quá không giám đốc Trần?

- Không tôi biết đối với những người đang yêu ai cũng có tâm trạng ấy cả. Cho tôi hỏi thêm, Nhu Phong tiếp thu những ý kiến của anh tốt chứ, có phiêu lưu quá khi cho cô ta theo tôi chiều nay đi ký hợp đồng với Lâm Hưng không?

- Giám đốc Trần nói thế chứ so với cô ấy, tôi cần phải học nhiều mới bằng được kiến thức có ở cô ta. Tuy nhiên kinh nghiệm thì Nhu Phong có rất ít ỏi.

Thấy giám đốc Trần nhướng nhướng chân mày, mỉm cười cùng anh, Mạnh Thắng hiểu ý anh, quả quyết.

- Tôi nói thật chứ không khen tăng bốc để lấy lòng giám đốc hay cô ta gì đâu. Giám đốc hãy cho cô ta theo chiều nay. Có Nhu Phong, hy vọng của chúng ta càng nhiều đấy. Giám đốc Trần mở hộp thuốc. Anh rút ra một điều và đưa sang mời Mạnh Thắng, Mạnh Thắng không khách sáo rút một điều và đưa tay vào túi rút hộp quẹt mời thuốc cho giám đốc Trần và cho mình. Rút một hơi thuốc dài đầy sáng khoái, Mạnh Thắng vội khen.

- Xì gà của giám đốc ngon tuyệt.

- Anh cũng sành điệu lắm đấy. Bạn tôi từ Cu Ba mang về tặng cho tôi.

- Nếu thế thì tôi khen không sai. Cu Ba là một xứ sở sản xuất ra xì gà nổi tiếng trên thế giới. Hôm nay tôi mới được hân hạnh dùng.

Giám đốc Trần cười, anh nhả ra những làn khói thơm một cách điệu nghệ rồi nói khẽ.

- Làm việc bao lâu nay tôi rất tin tưởng về anh. Vì thế khi nghe anh quả quyết về Nhu Phong như thế tôi rất yên tâm. Riêng tôi khi được tiếp xúc cùng Nhu Phong cũng có cảm giác như anh vậy. Mạnh Thắng. Thôi, tôi cảm ơn anh về buổi trò chuyện lý thú này. Cũng sắp đến giờ, để tôi cùng Nhu Phong đến nhà hàng Thủy Tiên gặp ông giám đốc bên công ty Lâm Hưng.

Hiểu ý, Mạnh Thắng đứng dậy.

- Vậy tôi về phòng mình, có gì anh cứ gọi.

- Được rồi! Sẵn tiện anh gọi Nhu Phong đến gặp tôi.

Mạnh Thắng đứng dậy bước ra cửa phòng, Giám đốc Trần cho vào cặp những giấy tờ quan trọng cần thiết, để chút đi khỏi phải lúng túng chuẩn bị và lo sợ trễ giờ sẽ quên cái này cái kia. Còn những chồng hồ sơ không cần thiết Trần cho tất cả vào tủ khóa lại.

- Tôi vào được chứ, giám đốc Trần?

Nghe tiếng Nhu Phong, giám đốc Trần nói vừa lúc anh đưa tay bóp ổ khóa lại - Cô cứ vào đi Nhu Phong.

Nhu Phong bước vào, Giám đốc Trần đứng dậy, ôm cặp hồ sơ.

- Tôi cho cô về phòng mình chuẩn bị năm phút rồi chúng ta đi. Xe đậu ngoài cổng chờ cô đấy.

- Được rồi. Tôi chỉ việc về phòng lấy giỏ xách, mọi việc tôi đã chuẩn bị cả rồi.

- Nếu thế thì tốt lắm. Tôi đi trước đây.

- Vâng!

Thủy Tiên một nhà hàng nhỏ xinh đẹp, sang trọng như chính cái tên của nó. Khung cảnh nơi đây lại yên tĩnh, riêng biệt vì thế rất hợp cho những người đến đây chọn làm nơi giao dịch ký kết làm ăn. Chiếc xe hơi màu cà phê sữa vừa dừng lại trước cửa nhà hàng thì cũng vừa lúc đó có chiếc xe hơi màu đen đỏ xích kế bên. Tài xế của hai xe nhanh nhẹn bước xuống mở cửa cho những người chủ của mình bước xuống.

Giám đốc Trần mỉm cười cùng người đàn ông trung niên có dáng dấp bề thế sang trọng.

- Chào ông Vĩ Giang. Rất vui lòng được gặp ông, vị giám đốc tài ba của công ty Lâm Hưng.

- Chào giám đốc Trần, một con chim vừa chắp cánh bay vào bầu trời thương nghiệp đã tạo được tiếng vang không ít. Đây tôi xin giới thiệu ông Furugi Chủ tịch hội đồng quản trị của công ty Lâm Hưng.

Giám đốc Trần vẫn biết, cuộc họp hôm nay rất quan trọng nhưng anh không ngờ một điều là ông Chủ tịch hội đồng quản trị, người có quyền lực tối cao nhất trong Lâm Hưng cũng tham gia vào cuộc ký kết hợp đồng này. Thế cũng tốt cho công ty anh thôi.

Cả hai bên tay bắt mặt mừng, chào đón nhau thật vui vẻ rồi hai bên song hành bước vào cửa nhà hàng.

Anh bồi nhanh nhẹn kéo ghế mời những người khách quý. Ông Vĩ Giang cười cởi mở.

- Thôi, chúng ta cứ tự nhiên vui vẻ, đừng khách sáo với nhau làm gì. Để tôi gọi chai sâm - banh cho chúng ta vừa nhâm nhi vừa bàn tính công việc vậy.

Ông Furugi khoát tay, nói bằng tiếng Việt. Có nhiều từ ông dùng không được nên ông pha trộn vào tiếng Nhật. Tuy nghe rất buồn cười nhưng phải khâm phục ông. Một người có rất nhiều thành ý trong giao tiếp bàn việc làm ăn.

- Thôi, chúng ta cứ đi thẳng vào công việc. Xong xuôi rồi ăn mừng cũng không muộn - Rồi ông Furugi cười nhẹ, nói như đinh chính - Tôi rất thích tiếng Việt nhưng không được thành thạo cho lắm, các vị thông cảm mà đừng cười. Nếu có dịp tôi rất thích học hỏi ở các quý vị đây mà đại diện là cô thư ký xinh đẹp của công ty Phương Nam.

Nhu Phong nghiêng đầu nhìn người đàn ông Nhật bằng đôi mắt thân thương trìu mến. Cô rất thích những người ngoại quốc nói tiếng Việt. Mặc dù họ nói giọng lơ lớ rất khó nghe, nhưng đó lại là tất cả những thành ý tốt đẹp mà họ dành tặng cho người Việt Nam, để tỏ ý cầu thân. Và cũng thật tế nhị, Nhu Phong đáp trả lại bằng tiếng Nhật rất chuẩn, rất sôi.

- Cảm ơn những thành ý của ông dành cho chúng tôi, những người đại diện cho người Việt Nam chân chính. Một lần nữa chúng tôi cảm ơn lòng ưu ái của ông dành tặng. Nếu ông có dịp rảnh rỗi, tôi rất vui lòng hướng dẫn ông học tiếng Việt thông thạo hơn. Giờ, ông hãy yên tâm, tôi và giám đốc Trần đây đều biết chút ít tiếng nước ông. Nếu có phát âm sai xin ông vui lòng bỏ qua cho.

Ông Furugi cười cởi mở:

- Không, cô thư ký xinh đẹp thông minh, cô phát âm tiếng nước tôi rất chuẩn không chê vào đâu được. Và xin cảm ơn nhã ý của cô dành tặng cho. Nếu có dịp tôi xin bái cô làm “sư phụ” để truyền dạy cho tôi hiểu thêm về phong tục, tập quán của người Việt Nam cũng như học tiếng Việt chuẩn hơn.

- Vâng. Tôi xin hứa với ông. Và tôi xin đi thẳng vào vấn đề chính. Hôm nay, chúng ta có mặt tại đây là bàn việc ký hợp đồng giữa công ty ông muốn hợp tác cùng công ty tôi, tức công ty Phương Nam để mở chi nhánh. Chi nhánh này được đặt ở Trà Vinh, một tỉnh thành khá sầm uất, nhộn nhịp có hàng ngàn khách du lịch tham quan, nơi rất thuận tiện cho việc mở cửa hàng Mỹ Nghệ: gốm sành sứ, tranh sơn mài phục vụ cho khách trong và ngoài nước. Chắc ông đã nghiên cứu kỹ những mặt hàng của công ty Phương Nam. Chúng đẹp không chê vào đâu được, do những tay nghệ nhân bậc nhất của Việt Nam cho ra đời. Ông thấy đó - Nhu Phong đưa tay mở cặp lấy ra cuốn catalô. - Chúng tôi vừa cho ra đời mẫu mã hoa văn này ông thấy có vừa ý chăng?

Nhu Phong đưa tay chỉ bộ ấm trà màu da người, có viền những hoa văn với nét đẹp đầy ẩn tượng.

- Còn đây là những mặt hàng được làm bằng ngà voi, thật trăm phần trăm không pha trộn các tạp chất khác. Trước khi ông muốn hợp tác với chúng tôi, ông đã tìm hiểu thị trường về những mặt hàng mỹ nghệ Phương Nam uy tín của chúng tôi đã tạo cho người tiêu dùng một lòng tin vững chắc.

Giám đốc Trần tiếp theo lời Nhu Phong

- Nếu có điều gì dù sơ suất nhỏ do mặt hàng của chúng tôi cung cấp, tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm trước công ty ông cùng pháp luật. Ông Furugi hãy tin, chúng tôi là đại diện cho những người Việt Nam với cung

cách làm ăn chân chính lấy chữ tín làm đầu.

Ông Furugi gật đầu hài lòng.

- Qua những điều chúng tôi đã khảo sát trên thị trường tìm hiểu về cung cách làm ăn cùng uy tín chất lượng của công ty Phương Nam chúng tôi rất hài lòng. Giờ nghe những lời thuyết phục hợp tình hợp lý của cô thư ký xinh đẹp thông minh và ông, chúng tôi càng an tâm hơn nữa. Coi như bản hợp đồng giữa Lâm Hưng và Phương Nam hôm nay ký kết trọn vẹn. Nếu có điều kiện tôi sẽ đặt hàng thêm công ty ông, nói thế có nghĩa là hợp đồng chi nhánh mới tại Hà Tiên sắp diễn ra sau khi hợp đồng này thi hành xong.

Giám đốc Trần mỉm cười:

- Cám ơn ông đã tin tưởng công ty chúng tôi.

Nhu Phong mở cặp hồ sơ lấy ra những bản hợp đồng đã soạn thảo đưa ra cho giám đốc Trần một bản chính và một bản photocopy. Ông đại diện bên công ty Lâm Hưng cũng trao đổi hợp đồng hai bên như thế.

Giám đốc Trần đưa tay cầm lấy rồi anh mở cặp lấy ra con dấu, đóng vào bản hợp đồng chính và phụ. Bên Lâm Hưng cũng làm những hành động giống như anh. Thế là buổi ký hợp đồng đã diễn ra suôn sẻ tốt đẹp. Giữa hai bên đều cảm thấy hài lòng với cung cách làm ăn nhanh nhẹn, rõ ràng của nhau. Nhất là giám đốc Trần, anh rất hài lòng Nhu Phong. Cô đã không phụ niềm tin anh đã đặt trọn vẹn.

Ông Vĩ Giang nhìn giám đốc Trần bằng đôi mắt thán phục:

- Anh tìm đâu ra cô thư ký vừa xinh đẹp vừa thông minh lại tinh thông nghiệp vụ, đã thế cô thư ký của anh có lối trò chuyện duyên dáng không chê vào đâu được.

Giám đốc Trần hóm hỉnh nói:

- Tôi được ông trời thương mà ban tặng cô ta vào công ty tôi đấy.

Cả hai bên đều bật cười xòa làm Nhu Phong cả thẹn ửng đỏ hai gò má lên.

- Tôi có tài cán gì đâu mà ca tụng, làm tôi xấu hổ muốn chui xuống đất tìm chỗ trốn luôn.

- Cô trốn xuống đất rồi ai làm “gia sư bắt đắc dĩ” cho tôi đây? - Ông Furugi chen vào góp vui câu chuyện.

- Thì ông...

- Tôi sao?... Chui dưới đất theo cô phải không?

- Không... ý tôi không phải thế. Tôi muốn nói là: thì ông... tìm một cô gia sư khác. Không chừng cô này còn hơn tôi về mọi mặt.

Ông Furugi chợt nhìn cô bằng ánh mắt chân thành thiện cảm.

- Mẫu người phụ nữ như cô là quá lý tưởng rồi làm sao có người nào hơn. Nhu Phong, cô có biết khi có một ai đó tiếp xúc cùng tôi họ đều có cảm giác giống như tôi là rất dễ chịu khi được trò chuyện cùng cô. Một người phụ nữ Việt Nam đại diện cho mọi cái đẹp.

- Cám ơn những lời khen ưu ái của ông đã dành tặng cho tôi.

- Ông Trần, giờ tôi phát hiện ra cô thư ký của ông còn có tính khiêm nhường nữa đấy.

Ông Furugi cười nói hóm hỉnh.

Giám đốc Trần chưa bao giờ có cảm giác là đi ký hợp đồng làm ăn lại có bầu không khí vui vẻ tự nhiên như thế này. Cả hai bên hình như đã thân thiết hiểu nhau tự bao giờ do người con gái làm nhịp cầu bắt nối. Trần mỉm cười vui vẻ trả lời ông Furugi.

- Càng tiếp xúc cô ta, ông càng phát hiện ra cô ta là hiện thân của mọi cá tính ở con người đấy. Vì thế ông đừng ngạc nhiên quá thế. Sẽ còn dịp để ông tiếp tục khám phá con người của cô ta, hãy tin tôi đi.

Ông Furugi gật đầu:

- Nghe ông nói thế, tôi vừa phát hiện ra thư ký của ông có nét đẹp làm bà chúa hoa hồng cũng phải ghen.

Giám đốc Trần đùa:

- Nhưng ông đừng quên hoa hồng có gai một, thì cô ta có gai gấp đến mười lần đấy.

- Ôi! Đến thế cơ à?

Cả ba người đàn ông cười vui vẻ. Bồi bàn bưng lên những thức ăn để cả bốn người ăn mừng cho việc ký hợp đồng suôn sẻ. Và lâu lâu bàn tiệc lại vang lên câu trêu đùa của ba người đàn ông dành cho cô thư ký trẻ xinh đẹp, dễ thương.

- Nhìn cô ta kìa, đôi má cứ nóng bừng ửng lên màu đỏ mẫm. Trông mới đáng yêu làm sao. Và có lẽ trên đời này không gì đẹp bằng hình ảnh người con gái dịu dàng mang gương mặt ửng hồng duyên dáng. Đó là nét đẹp đặc thù không thể thiếu được ở người con gái Việt Nam.

4. Chương 4

Ngừng chiếc xe hơi trước cổng một ngôi biệt thự khang trang, sang trọng, cánh cổng sắt được mở rộng cửa. Cho xe chạy thẳng vào garage, sau khi đậu xe an toàn xong, Phong Trần bước ra khỏi nhà để xe.

- Chào cậu chủ!

Phong Trần cũng vội mỉm cười như đáp trả thái độ lễ phép của cô giúp việc.

Bước đi trên con đường lát sỏi dẫn vào nhà Trần phải đi vòng qua khu hoa viên trồng nhiều loại hoa quý hiếm. Bao bọc xung quanh hoa viên là những đóa hoa hồng màu trắng kiêu sa, tinh khiết. Trần hít nhẹ hương thơm ngan ngát dễ chịu ấy vào đầy buồng phổi, rồi anh thở ra đầy sảng khoái. Người anh cảm thấy dễ chịu thoải mái hơn sau một ngày làm việc vất vả khi đứng ngắm nhìn những đóa hoa xinh đẹp yêu kiều. Cuộc đời đáng yêu, dễ thương hơn cũng nhờ vào sự đóng góp hương sắc của nhiều loài hoa dù có tên hay không có tên. Ai đó thật đúng khi ca ngợi “Hoa tô đẹp cho đời cuộc sống và làm cho con người càng thêm tin yêu hướng đến cái đẹp đích thực của cuộc đời”. Bác Tám làm vườn trông thấy anh đi tới vội gật đầu chào.

- Chào cậu hai!

- Chào bác Tám. Hôm nay, hoa nở đẹp quá.

Chợt mắt Trần reo vui khi nhìn thấy bụi xương rồng của mình.

- Chà, cây xương rồng của con trở đầy hoa, màu đỏ của chúng mới tuyệt làm sao. Ba mẹ con đi du lịch về biết chắc mừng lắm, bác Tám nhỉ? Năm sáu năm tốn biết bao công sức của con và bác ươm trồng giờ nở hoa thật không uống công của ta đã bỏ ra vì nó.

Bác Tám làm vườn như có người tri âm, tri kỷ hồ hởi theo giọng của Trần:

- Còn lạ hơn nữa là “Phát tài” và “sum họp” cũng đều nở hoa một lượt cả. Chúng như báo hiệu nhà ta sắp gặp điềm lành gì đây?

Sực nhớ bác Tám gật gù thốt:

- Ông bà chủ đi du lịch vừa về đó cậu Hai.

- Thế à, để con vào trong chào ba mẹ. Tuần lễ nữa “hoa Quỳnh” nở phải không bác Tám?

- Đúng vậy, cậu.

- Bác cháu ta sẽ ngồi uống trà, ngắm hoa nở. - Trước khi đi vào nhà. Trần còn dặn với theo - Lúc ấy, nếu con có quên bác Tám nhớ nhắc con nghe. Giờ, con phải vào nhà đây.

Bác Tám mỉm cười nhìn theo dáng dấp cao to đầy đàn ông của cậu chủ đáng mến cho mắt hút rồi mới thôi. Rồi bác cúi xuống tiếp tục công việc mình yêu thích, mà phải nói là say mê thì đúng hơn. Bác vui sướng

khi thấy hoa nở tươi xinh, buồn khi thấy hoa tàn ủ rũ. Tâm trạng hạnh phúc hay buồn rầu của bác đều gắn liền vào hoa. Nếu như vắng xa công việc này, có lẽ đời bác Tám không còn gì là niềm vui của tuổi xế chiều.

Bước vào phòng khách, Trần thấy mẹ ngồi ưu tư, vòng ra sau ôm choàng đôi vai mẹ đầy âu yếm và hỏi bằng giọng quan tâm:

- Có chuyện gì mà mẹ trông buồn quá vậy, nói con nghe xem có giúp ích được gì cho mẹ không?

Bà Nam đưa tay kéo Trần lại mình, bà âu yếm nói:

- Còn ngồi đây rồi nghe mẹ nói. Khi mẹ đang du lịch ở Anh thì nghe bạn ba mẹ tức là nhạc mẫu tương lai của con gọi điện qua nói là con bé Ti Ti bỏ nhà ra đi vì phản đối cuộc hôn nhân với con. Mẹ lo lắng làm sao, Ti Tô.

Trần hôn nhẹ má bà Chấn Nam với cử chỉ đầy yêu thương tôn kính. Anh muốn dùng tình thương của mình để lấp đi nỗi lo lắng trong lòng mẹ.

- Cô bé đó đã hơn hai mươi tuổi, đã trưởng thành để có thể định đoạt tương lai số phận của chính mình. Tại bác Công Đạt quá nghiêm khắc, độc đoán, không lắng nghe cô bé ấy nói lên những tâm tư nguyện vọng của bản thân nên cô đành bỏ nhà ra đi như muốn tỏ ra chống đối, thách thức trước sự nghiêm khắc, độc đoán của cha.

Bà Chấn Nam thở dài thườn thượt:

- Mỗi lần mẹ qua nhà Công Đạt thăm Ti Ti, thì thấy con bé rất chăm ngoan, lễ phép. Con không biết đâu Ti Tô, con bé đó có tài nấu ăn không thua gì những tay đầu bếp chính hiệu đâu nhé. Những món ăn mà con bé đó làm cho mẹ rất tuyệt, dùng rồi mà vẫn thấy thèm thấy muốn dùng nữa.

Sực nhớ lại câu nói chót mà Trần nói bà nghe chưa kịp vì anh nói quá nhỏ, bà Chấn Nam hỏi lại:

- Lúc này, con bảo hành động bỏ nhà ra đi của Ti Ti chỉ dành cho những cô gái bú đống bình, ngang ngạnh như ai hả. Ti Tô?

Bối rối. Trần nói:

- à. Không có gì quan trọng đâu. Mẹ cứ nói tiếp về cô vợ nhí của con đi.

Bà Chấn Nam hồ hởi nói tiếp:

- Mỗi lần mẹ qua bên chơi, con bé cứ quần quýt bên chân mẹ, hết riu rít trò chuyện rồi lăng xăng nấu món ăn ngon cho mẹ và Ngọc Lệ dùng.

- Cô bé đó có hỏi thăm gì con không mẹ?

Bà Chấn Nam nhún mày cười:

- Không con ạ. Mỗi lần mẹ bắt chuyện nhắc đến con là con bé Ti Ti vội lăng sang vấn đề khác, hay bỏ đi lấy thứ này thứ nọ cho mẹ chứ tuyệt đối không nghe mẹ nói. Đến cả cái tên con là Hoàng Phong Trần mà con bé ấy chẳng hề biết, nói chỉ việc ngồi lắng nghe mẹ kể về con.

- Con cũng đâu có gì hơn gì cô bé đó. Nội cái tên mẹ thường gọi là Ti Ti ra, con cũng chẳng biết cô bé ấy tên gì?

Bà Chấn Nam gật gù cười:

- Trời ạ. Con nói mẹ mới nhớ tới là ngoài hai chữ “Ti Ti” ra mẹ cũng không biết con bé tên là gì nữa. Mà điều đó cũng chẳng quan trọng, mẹ thương là thương con bé chứ quan tâm làm gì tên họ bên trong. Con bé Ti Ti đáng yêu lắm. Mẹ nhớ có lần con bé ôm vai mẹ nũng nịu nói phải chỉ mẹ cũng là mẹ của con bé thì hay biết mấy. Mẹ định trêu chọc cho con bé đó giãy nảy lên không nhẽo, nào ngờ Ti Ti hiểu ý mẹ nên nói tiếp luôn, để mẹ lặp lại nguyên văn của con bé nói mà mẹ vẫn còn nhớ tới bây giờ: “Phải chỉ cô là mẹ con thì hay biết mấy. Cô đừng nhìn con bằng đôi mắt đầy ẩn ý như thế, con chỉ muốn cô là mẹ giống như mẹ Lệ của con thôi. Lúc đó con thật hạnh phúc khi có được hai người mẹ để thương yêu, lo lắng, cưng chiều”.

Rồi bà Chấn Nam tóm lại câu chuyện bằng một câu ngắn gọn, - Con bé đó tuy ngoan hiền, lễ phép nhưng lại láu lỉnh đáng yêu lắm Ti Tô. Ti Ti còn nói câu này khiến mẹ cảm động vô cùng: “Cô Thù ạ, trên đời này không có gì thiêng liêng hơn người mẹ và không điều gì dễ gọi hơn tiếng mẹ. Vì thế con rất yêu thương kính trọng mẹ Lệ của con”. Nghe con bé nói bằng giọng trầm trầm đầy cảm xúc mẹ nghe mà muốn khóc. Mẹ thương, mẹ quý nó biết chừng nào. Mà con bé thật đáng yêu quá Ti Tô nhỉ?

Trần thần nhiên nói:

- Nghe mẹ kể thì cô bé Ti Ti quả đáng yêu thật, nhưng đối với những người đàn ông khác cơ. Còn con trai mẹ chỉ biết yêu công việc và yêu tất cả mọi con người trên đời này duy chỉ trừ có tình yêu nam nữ là con không hứng thú. Con đồng ý mẹ cưới cô bé Ti Ti làm vợ là chẳng qua cho vui lòng mẹ, và con muốn có vài đứa con trai theo nguyện vọng của cha. Vì thế mà mỗi lần mẹ kéo con qua nhà bác Đạt con đều từ chối là vì lý do đấy cả. Chuyện cô bé Ti Ti bỏ nhà ra đi là giải pháp tuy có tốt đẹp cho cô bé để tránh cuộc hôn nhân nhưng nghĩ thì thiệt thòi cho cô bé quá. Đường đường là một cô tiểu thư quen sống ấm êm hạnh phúc trong vòng tay yêu thương của cha mẹ thì bỗng dưng tách rời, sống một cuộc đời không có người thăm chăm sóc. Nghĩ kỹ thì con thật có lỗi với cô bé đó quá. Chấp nhận cuộc hôn nhân mà không có một chút trách nhiệm lo toan gì cho cô bé ấy cả. Con thật áy náy quá mẹ ơi.

Bà Chấn Nam đưa tay xi trán thẳng con trai... lớn tòng ngông, bà mắng yêu.

- Nghe con nói mẹ phát nóng giận muốn hét vào mông con vài roi như thuở còn nhỏ quá. Ai đời đàn ông con trai vậy mà lại thốt ra câu. “Chỉ tại yêu công việc, yêu tất cả mọi con người trong xã hội, ngoại trừ không hứng thú trong tình yêu nam nữ”. Người ta mà nghe được chắc họ nghĩ con bị bệnh quá Ti Ti. Mẹ khuyên con nên chấm dứt mọi suy nghĩ vớ vẩn ấy đi, công việc xã giao, bạn bè nam nữ hãy bình đẳng như nhau. Làm công việc căng thẳng thì đi giải trí sinh hoạt cùng bạn bè. Tìm hiểu thêm bạn gái để sau này có kinh nghiệm mà chăm sóc vợ con. Đừng nên có thành kiến trong quan hệ tình yêu con ạ. Một tình yêu chân chính dù khi đau khổ hay hạnh phúc cũng đều tuyệt hết con trai. Đau khổ trong tình yêu giúp con phấn đấu hơn nữa trong kiếp làm người. Còn hạnh phúc giúp con trưởng thành hơn trong cuộc sống. Hãy yêu đi con trai ạ, rồi con sẽ thấy tình yêu rất tuyệt vời. Mẹ chỉ biết bao hàng trong hai chữ “tuyệt vời”. Ngoài ra mẹ không biết diễn đạt làm sao cho con trai cũng mẹ hiểu đây?

Ngả đầu vào lòng mẹ như những ngày còn thơ ấu. Trần nũng nịu (nũng nịu theo kiểu đàn ông trông anh thật đáng yêu) nếu ai đó nhìn vào khung cảnh tình mẹ con ấm áp như thế này, họ đâu có ngờ người đàn ông ba mươi tuổi đời kia oai phong trong đời thường bao nhiêu thì bao giờ cũng nhỏ bé trong vòng tay yêu thương của người mẹ.

- Nghe mẹ “dụ dỗ”, con cũng xiêu lòng rồi đây.

Bà Chấn Nam tròn mắt cười đùa.

- Mẹ khuyên bảo con mà con bảo rằng mẹ “dụ dỗ” con ư?

Trần hài hước giơ tay tỏ ý đầu hàng.

- Con xin đầu hàng mẹ đây. Để con giải thích cho mẹ hiểu thêm ý con mẹ nhé. Từ này giờ mẹ hết đe nẹt nè, rồi đưa ra một cái lý rất hấp dẫn đó là tình yêu để dụ dỗ con trai mẹ sa vào vòng tay mấy cô nàng chuyên môn không nhẽo chỉ có cái tài hay là bắt nạt đám đàn ông như con. Nhưng mẹ yên tâm, từ giờ trở đi, con trai mẹ chịu khổ, chịu chấp nhận thương đau để nếm mùi tình yêu, nhưng chỉ với cô bé Ti Ti ngoài ra con không yêu người phụ nữ nào khác. Đó là phần thưởng con dành cho cô bé ngôi vị “hoàng hậu” con chờ đợi cô bé về để sắc phong. Nhưng với điều kiện là mẹ đừng bắt ép con trai mẹ ra mắt thêm người nào nữa nhé. Con thật sự biết nói tiếng “sợ” rồi đây.

Bà Chấn Nam gật đầu lia lịa.

- Mẹ chịu, mẹ chịu hết mọi điều kiện của con để con yêu con bé Ti Ti. Con bé đó đáng yêu lắm, ngoài Ti Ti ra mẹ không thích chọn người con gái nào khác làm dâu nhà họ Hoàng đâu. Con hãy yên tâm.

- Cám ơn mẹ.

5. Chương 5

Tan sở, Nhu Phong lững thững đi về hướng nhà nơi mình trọ ở. Cuộc sống đơn độc tuy đôi lúc khiến Nhu Phong cảm thấy buồn, nhưng nó dù sao vẫn dễ chịu hơn nhiều so với sống chung tập thể.

Queo vào con hẻm của xóm lao động. Tuy đa số dân ở đây có đời sống vật chất, khó khăn nhưng họ sống rất tình người và nề nếp của họ không chê vào đâu được. Đường đi vào hẻm khá sạch sẽ so với đa số thành phần lao động khác, đây là những người đại diện cho dân trí thức nghèo có nghề nghiệp như: Giáo viên, viên chức, công nhân. Họ đều là những người có học vì thế họ có ý thức cao trong lối sống thanh bạch của mình... Điều đó làm Nhu Phong yên tâm ở và cảm thấy sung sướng khi sống gần họ.

Dừng chân trước ngôi nhà nhỏ đơn sơ, Nhu Phong mở túi xách lấy ra xâu chìa khóa. Chợt cô tròn xoe mắt nhìn ổ khóa đã được mở ra tự bao giờ.

Trời ơi. Chẳng lẽ bọn đạo “chích” đã đột nhập vào nhà cô chẳng? Nhưng nhà cô rất đơn sơ với vài ba cái ghế, một cái bàn bằng mây và thêm cái giường bằng gỗ để cô ngủ lưng. Sáng sủa khi cô thức dậy đều có cảm giác, cả người mình từng đốt xương như muốn gãy vụn ra vì nhức mỏi. Ngoài ra cô còn có vài ba cái nồi niêu soong chảo để phục vụ cho mình. Thế mà cũng bị bọn “đạo chích” rình rập nữa ư? “Nhân hậu” đến thế là cùng.

Nhu Phong chán nản nhắm mắt lại đẩy cửa bước vào nhà. Cô không muốn đau lòng nhìn thấy cảnh đen tối xảy ra. Nhưng rồi cũng phải đành lòng đối diện với nó:

- Trời! Mi định phá nhà hải yêu tinh?

Một bầy con gái gồm bốn đứa bật thét lên khi nghe cô đẩy cánh cửa quá mạnh bước vào.

Nhu Phong mỉm cười rạng rỡ. Hú vía, ông trời còn thương nên chẳng nở ra tay đòn cô vào bước đường cùng.

- Bọn mi làm ta một phen ú tim. Thật đáng ghét mà.

Cầm Loan nhìn Nhu Phong hỏi:

- Mi làm gì tới phải ú tim thế hả?

Cả ba cô gái kia đều chụm đầu lại nhau, để lắng nghe câu trả lời của nhỏ bạn thân trong những năm còn cấp sách tới trường cho tới bây giờ vẫn thương yêu nhau hết mực. Hoạn nạn, hạnh phúc đều cùng nhau xé chia.

Nhu Phong đưa tay chặn trái tim mình vẫn còn đang đập mạnh.

- Nhìn ổ khóa lúc sáng sớm, ta khóa lại cẩn thận giờ mở ra toét hoét hỏi sao ta chẳng một phen ú tim cho được. Ta cứ ngỡ “đạo chích” thăm viếng “giang sơn” của ta chứ.

Cả đám đông bật lên tràng cười vui nhộn.

- Trời ơi! “Giàu tốt đỉnh” như mi còn sợ “đạo chích” viếng thăm ư?

- Một “tiểu thư” nổi tiếng bướng bỉnh ngang dọc như mi mà cũng phải bật lên tiếng sợ hay sao? Ồ là la! Sự kiện đáng ăn mừng đây.

Dứt lời. Miên Phượng khoát tay nói:

- Bọn mi theo ta xuống nhà sau bày “cỗ” để ăn mừng nhỏ Phong biết nói tiếng “sợ”.

Cả ba cô gồm: Cầm Loan, ánh Vân, Miên Phượng đồng loạt nói chân nhau ra ngoài nhà sau. Bỏ mặc cho Mộng Trúc cùng Nhu Phong ở trên nhà trò chuyện. Mộng Trúc rơm rớm nước mắt nhìn Nhu Phong.

- Nhìn nhỏ bây giờ ta không chịu được. Nhu Phong ơ. Ai đời kẻ từng sống trong “chăn ấm nệm êm” giờ phải sống đơn lẻ một mình. Mi bướng bỉnh quá đi mất. Bọn ta năn nỉ mi muốn về nhà ai trong bốn đứa đều được hoan nghênh cả. Thế mà mi...

Không kìm được nữa. Mộng Trúc òa lên khóc nức nở khi thấy cô bạn thân ngày nào nay phải dãi nắng dầm sương để mưu cầu cuộc sống. Nghe tiếng khóc của Mộng Trúc, Nhu Phong rối cả lòng, nước mắt cô cũng

lưng trông theo bạn. Nào ngờ... cả ba cô dưới bếp nghe vội chạy lên, thấy Nhu Phong và Mộng Trúc ôm nhau khóc ngon lành, cả ba cũng nhào vô khóc theo.

Sực tỉnh, Nhu Phong ngừng rơi lệ, cô thét lên:

- Bọn me làm gì lại nhà ta hùa nhau khóc ngon lành vậy?

Nghe tiếng Nhu Phong thét, Cẩm Loan ngừng khóc nói:

- Ta đâu biết tại sao? Nghe mi và nhỏ Mộng Trúc khóc quá trời, ta bỏ bữa tiệc nhà sau chạy lên khóc theo! ánh Vân và Miên Phượng cũng nhao nhao:

- Tao cũng thế!

- Nhỏ Cẩm Loan đã thay ta nói lên sự thật của trái tim mình.

Đang ngóc ngon lành, nghe các bạn nhao nhao nói, Mộng Trúc ngừng khóc, trề môi “xì” lên một tiếng:

- Trời ơi! Nói thế mà bọn me cũng can đảm nói ra được.

Mới khóc đỏ mà giờ cả ba, Vân, Loan, Phượng đồng bật lên tròng cười ha hả:

- Thì bọn ta đang nói lên sự thật chứ có sai đâu.

Mộng Trúc giãy nảy la:

- Nói chuyện với bọn mi, ta thật mệt - Rồi cô nói huynh toẹt luôn - Nhớ ngày nào Nhu Phong sống cảnh âm êm trong vòng tay của cha mẹ, giờ phải lang thang gió bụi một mình nên ta chạnh lòng mà bật khóc.

- ừ! Mi khóc đúng rồi đó, Mộng Trúc. Nghe mi nói, ta cũng muốn rơi lệ theo mi nói đây. Và đúng vậy, cả sáu con mắt của ba cô ươn ướt như sắp rơi lệ thêm lần nữa vậy.

Hoảng kinh hồn vía, Nhu Phong chấp tay:

- Cho tôi xin “hai chữ bình an” đi, mấy nhỏ. Nhìn bọn mi cứ y như là con rối ấy.

- Thôi đừng nói chuyện “ngoài vòng pháp luật” nữa. Để ta tiết lộ một tin tức quan trọng cho mấy nhỏ biết.

Thấy Mộng Trúc ra vẻ quan trọng, bí mật ánh Vân sốt ruột hồi thúc.

- Mi nói lẹ lên đi Trúc. Bọn ta đang sốt ruột đây.

- ừ. Ta nói liền mà, bọn mi đừng có hồi thúc làm ta mất hứng. Này, còn nhớ anh hai ta du học ở Canada không?

- Thì anh Tuấn đó ai mà không nhớ. - Miên Phượng nói.

- Còn phải bổ sung thêm một câu nữa là: nhớ khoảng thời gian năm năm về trước anh đã từng trông cây si nhỏ Phong nhà ta - Cẩm Loan xen vào câu nói của Miên Phượng.

Mộng Trúc điềm nhiên gật đầu:

- Bọn mi nói đúng đó. Thứ hai tuần này, anh hai ta có gửi thư về báo đã thi xong, chỉ còn chờ lấy bằng tốt nghiệp và giấy tờ xuất cảnh. Trong khoảng thời gian chờ đợi đó, anh muốn ba má ta đến thăm hỏi Nhu Phong về làm dâu nhà họ Trịnh, tức là lên chức làm chị hai của ta. Thế bây giờ ý mi sao hả Phong? Ta rất muốn điều anh hai ta ao ước trở thành sự thật.

Nhu Phong trầm ngâm không nói gì.

- Trời ơi! Anh Tuấn đẹp trai, tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh tận Canada, về sẽ cai quản công ty của ba nhỏ Trúc, tương lai quá sáng sủa rồi. Vậy mà còn được làm chị Hai nhỏ Trúc, điều đó còn sướng gấp trăm gấp vạn lần. Tha hồ mà ăn hiếp nhỏ mít ướt, mít khô này. Nhận đi Phong, bọn ta ủng hộ mi cả hai tay hai chân đây.

Miên Phượng nói giúp Mộng Trúc. Nhưng mục đích cô không ngoài gì hơn là làm mọi cách để Nhu Phong sống hạnh phúc, hồn nhiên trở lại như ngày nào. Ngày mà nhóm “ngũ long công chúa” sống trong môi trường “dùi mài kinh sử” cùng lớn lên, cùng thương yêu, cùng nghịch ngợm vui đùa hồn nhiên như cây cỏ.

- Phải chi ta không có anh Thiện, thì ta đăng ký anh hai mi rồi đó Trúc.

Mộng Trúc đưa tay xỉ trán Miên Phượng.

- Chuyện đó xảy ra khi cá bò lên bờ, mèo lội xuống nước thì họa may.

Miên Phượng chu môi “xì” một tiếng rõ dài:

- Xì... Mi làm như anh hai mi có giá lắm vậy. So anh hai mi với Thiện của ta thì anh Thiện của ta hơn nhiều.

- Nhỏ Phong không chịu, thôi để ta làm chị hai mi nghe Trúc. Ta về ký đơn “ly dị” với anh Khoa.

- Mi không được nói thế Cẩm Loan. Chỉ có ta mới xứng đáng làm chị hai nhỏ Trúc. Thật hiếm có người em chồng nào hiền như nhỏ và dễ bắt nạt như nhỏ. Chỉ cần ta nạt lên một tiếng là nhỏ Trúc chạy té khói luôn. ừ! Mà ta quên, để ta về nhà thảo đơn ly dị bắt anh Nam đóng dấu.

Mộng Trúc hét lên:

- ánh Vân. Mi làm gì rửa xả ta dữ vậy hả? Còn nữa, mi cùng nhỏ Phượng, nhỏ Loan làm như anh ta là trái banh, mặc tình bọn mi tung hứng. Ta nói một lần chót chỉ có Nhu Phong là ta ủng hộ thôi. Còn bọn mi đẹp qua một bên. Bọn mi muốn anh Thiện, anh Khoa, hay Nam tìm đến vậy lấy ta mà hỏi tội hả! Đẹp! Đẹp bọn mi hết đi.

Cả ba, Vân, Loan, Phượng cùng cười lên thích thú:

- Thì mi đang cô đơn như nhỏ Phong, nên bọn ta cho ta mượn “ba chàng lính ngự lâm” để mi dung dưỡng dễ với thiên hạ kia mà.

- Đẹp bọn mi hết đi. Mau xuống nhà sau coi rồi chề thương kìa.

Sực nhớ, cả ba đồng loạt chạy ù xuống nhà sau. Trước khi đi tản cả ba cô còn để lại tràng cười y như trong phim “kính dị”.

Trong khi đó, Nhu Phong đỏ mặt, cô không ngờ giữa bọn yêu quái mà Mộng Trúc thẳng thừng đến như vậy. Anh Tuấn thích cô, cô biết từ lâu, nhưng cô không thể nào chấp nhận lời đề nghị của Mộng Trúc. Vì trong mắt cô, tự bao giờ anh Tuấn như một người anh trai đứng nghĩa.

Chẳng nghe Nhu Phong lên tiếng, Mộng Trúc sốt ruột thúc hỏi:

- Chịu hay không, trả lời cho ta biết đi chứ? Ba con nhỏ yêu quái rút lui có trật tự rồi. Hãy yên tâm mà trả lời ta đi.

- Tưởng cái gì hay ho lắm. Nào ngờ mi chỉ áp dụng phương pháp cũ nhèm. Vì nó mà ta...

Mộng Trúc hoảng hồn xua tay rối rít:

- Thôi, ta hứa với mi không nhắc đến lần thứ hai nữa. Xem như giữa mi và anh hai ta không có duyên nợ. Hãy yên tâm, dẹp chuyện đó sang bên đi.

Rồi ba “ổng loa” xuất hiện, phá nát không gian yên tĩnh khi bóng hoàn hôn vừa lịm tắt.

- Hủ tiếu xào thịt bò, bò lúc lắc, gói giò sen. Tráng miệng còn có chè thương và một đĩa trái cây. Ồi, bàn tiệc có năm người mà sang đến thế là cùng. Mời bà con nhập... tịch, ý quên nhập tiệc.

Cả năm cô gái vẫn như thuở nào, hồn nhiên la chí chèo, giành nhau từng món thức ăn thật vô tư.

6. Chương 6

Thấm thoát Nhu Phong làm việc ở công ty Phương Nam gần trọn tháng. Nghề thư ký gắn liền với cô bao niềm vui, nỗi buồn, vì như nó là cái nghiệp của đời cô và cô không tài nào tách rời nó được. Càng làm gần giám đốc Trần, cô càng phát hiện ra con người anh rất phóng khoáng, sống hết lòng vì mọi người, nhưng nó được giấu kín dưới một lớp vỏ lạnh lùng, khó đoán, sẵn sàng la hét bất kỳ ai nếu làm sai, làm trái ý anh. Thế mà tất cả mọi người trong văn phòng làm việc lại rất kính nể anh dù anh chỉ mới thay cha tiếp quản công ty mới có mấy tháng.

Thế nhưng tâm trạng Nhu Phong hôm nay không được tốt. Buổi sáng bắt đầu công việc, đánh máy soạn thảo bản kế hoạch đòi nợ công ty Mimosa. Cô đã dùng những lời trong thư khá mềm mỏng và gia hạn cho công ty Mimosa thanh toán tiền cho công ty cô trong vòng ba tháng, thay vì một tháng như giám đốc Trần đã ra lệnh. Theo cuộc điều tra ngầm Nhu Phong biết Mimosa không thể nào thanh toán tiền cho công ty cô được vì họ nhập hàng vào thì nhiều mà chưa có dịp xuất ra. Thế trong một tháng tiền đâu mà họ thanh toán cho Phương Nam đây? Nhưng dời lại ba tháng thì khác. Họ sẽ thanh toán tiền cho Phương Nam sòng phẳng, tốt đẹp. Cả hai bên đều vui lòng nhau thì tại sao không chọn giải pháp thứ hai đó và cô mạn phép giám đốc Trần tự gửi thư qua công ty Mimosa.

Chuyện gì xảy ra khi giám đốc Trần phát hiện cô thư ký trẻ măng dám chống lệnh mình. Thế là một cuộc bùng nổ xảy ra khi giám đốc Trần khăng khăng giữ ý định mặc cho Nhu Phong phân tích trình bày lý lẽ hợp tình hợp lý, anh cũng đều bác bỏ cả. Trước khi chấm dứt câu chuyện, giám đốc Trần còn để lại câu nói lạnh lùng rồi mới chịu quay gót rời khỏi phòng thư ký:

- Trưa nay, tôi muốn cô hoàn tất lá thư đính chính với công ty Mimosa. Nhớ trước khi gửi đi phải đưa qua cho tôi duyệt. Tôi không chấp nhận thái độ chống đối của bất cứ một ai trong công ty. Cô nên nhớ mà rút ra bài học cho mình.

Đây là lần đầu tiên Nhu Phong bị một kẻ xa lạ la rầy, lên lớp cô. Dù nổi tiếng nghiêm khắc, độc đoán như cha cô còn chưa từng nặng tiếng nhẹ với cô, huống chi hẳn là ai mà có quyền hành la hét cô chẳng chút nương tay?

Cũng như mọi hôm, đúng mười một giờ ba mươi phút chuông reo báo giờ nghỉ trưa. Chẳng bao lâu, Nhu Phong thu dọn giấy tờ gọn ghẽ cho vào hộp tủ bàn giấy. Sau đó cô với tay lấy chiếc xắc lỏi ra ổ bánh mì kẹp thịt trông thấy chẳng hấp dẫn tí nào nhưng đối với Nhu Phong vô cùng quý giá. Tiền lương tháng một triệu hai, vị chi tiền nhà, tiền điện, tiền nước, cơm chiều hết tám trăm, tiền ăn sáng, ăn trưa hết hai trăm còn hai trăm để dành túi, lỡ có chuyện gì thì cũng có tiền mà phòng thân.

Nằm lăn ra ghế, Nhu Phong thở một hơi thật dài, khi nghĩ đến một người từng vung vít tiền bạc, chưa bao giờ biết chất chiu từng đồng bạc lẻ để lo toan cuộc sống của bản thân mình trong chật vật khó khăn, thì bây giờ nằm đây lo lắng, tính suy. Nhưng dù vậy, Nhu Phong cảm thấy mình thật hạnh phúc trong kiếp làm người, được tự do quyết định tương lai. Dù rằng để đánh đổi cái tự do đó cô phải trả một giá khá đắt.

Từ những chuyện buồn phiền bản thân Nhu Phong lại chớ đến cuộc tranh cãi cùng giám đốc Trần. Không biết anh có lấy chuyện này làm cái cớ để cho cô thôi việc không nhỉ? Một cô gái vô danh, nghèo nàn lại bướng bỉnh dám chống đối một giám đốc vốn nổi tiếng là nghiêm khắc, lạnh lùng. Nếu bị nghỉ việc rồi cuộc sống sau này của cô ra sao nhỉ? Tiền nhà, tiền nước tiền điện rồi hàng trăm cái linh tinh khác đều cần dùng đến đồng tiền, cô biết lấy đâu ra để chi viện cho bản thân đây. Rồi viễn cảnh lê gót đi gõ cửa các công ty khác làm Nhu Phong rùng mình, không can đảm. Có chắc là cô gặp may mắn như ở công ty Phương Nam là được họ nhận ngay cho vào làm việc không? Dù sao một giám đốc như Trần không phải ở công ty nào cũng có. Cuộc sống bây giờ do chính cô lựa chọn thì cô phải đương đầu chấp nhận, không được nhờ cậy ai. Dù rằng cô có nhóm bạn thân là nhóm “ngũ long công chúa” thân thiết với cô bao năm, có với nhau biết bao kỷ niệm đẹp và họ sẵn sàng ra tay giúp đỡ cô một cách chân thành vui vẻ không một chút phàn nàn hay khó chịu. Và cô biết nỗi đau hiện tại của cô cũng chính là nỗi đau của cả nhóm. Cô có ích kỷ lắm không khi cứ khư khư ôm lấy nỗi niềm riêng, không cho nhóm “ngũ long” chia sẻ như đã từng thề ước là hoạn nạn luôn có nhau?

Nhiều lúc khó khăn, (chẳng hạn như thời gian trước đây cô chưa có việc làm) Nhu Phong tưởng như mình gục ngã, đầu hàng trước cuộc sống mình đã chọn thì bất chợt hiện trong đầu cô là đôi mắt nghiêm khắc,

độc đoán nhìn cô như tổ vể hài lòng khi thấy cô sắp ngã quy. Cùng lúc đôi mắt dịu dàng, âu yếm nhìn cô như khích lệ cô hãy ráng sức vươn lên để chiến thắng bản ngã tầm thường và nhất là chiến thắng, phá đi bức tường thành độc đoán, cố chấp vững chắc (!). Mãi suy nghĩ đôi mắt cô khép lại rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không biết... Không biết trong mơ cô thấy điều gì mà đôi mắt khép lại đẹp như tranh kia tuôn những giọt lệ trong veo. Cô sẽ ở mãi trong trạng thái đó nếu không có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. Nhu Phong giật mình choàng tỉnh. Giám đốc Trần đã vào phòng cô tự lúc nào, anh đang ngồi ghế đối diện với điều thuốc trên tay toả khói và đôi mắt đăm đăm nhìn cô thật lạ.

Vừa hốt hoảng vừa thẹn thùng. Nhu Phong ngồi bật dậy, sửa lại vạt áo, miệng ấp úng một thoáng:

- Xin lỗi! Tôi...tôi đã... ngủ say quá nên không hay đến giờ làm việc.

Dụi tắt điều thuốc, giám đốc Trần bỏ dở điều thuốc hút cho vào sọt rác. Giọng giám đốc Trần thật khẽ, thật ngọt:

- Cô Phong cứ ngủ đi.

- Dạ thôi! - Nhu Phong đáp nhanh - Tôi phải đánh lại lá thư đúng hạn theo yêu cầu của giám đốc ạ.

Giọng nói nặng nề, xa cách làm giám đốc Trần hiểu cô thư ký trẻ con kia còn đang giận dữ vì thái độ nóng nảy, lời nói cộc cằn của anh khi phát hiện ra cô không làm đúng theo yêu cầu của anh. Nhưng anh vẫn lơ đãng.

- Cô không cần làm việc ấy nữa. Tôi sẽ nhờ cô Xuân bên văn thư làm thay.

Nhu Phong ngẩng phắt người lên, có chuyện gì đây nữa hử ông giám đốc sáng mưa, chiều nắng, trưa lâm râm nhưng lại quá thông minh và mẫn cảm? Cô chưa kịp làm nư cho bõ ghét vì tính hay la hét nhân viên dưới quyền, thiếu lịch sự tế nhị thì giờ đã lo sợ đến nghẹt tim vì cách nói lấp lửng chết người của ông ta.

- Tại sao? Trong khi tôi hứa chắc chắn với ông sẽ hoàn thành chúng trước bốn giờ chiều nay kia?

Giám đốc Trần lãnh đạm:

- Tôi có biết điều đó.

Trán Nhu Phong nhăn tít, đôi chân mày thanh tú như giao hãn vào nhau, cổ họng cô như nghẹn cứng:

- Vậy... mà ông vẫn cương quyết lấy lại tập hồ sơ.

- Không sai! - Giám đốc Trần nhún vai.

Nhu Phong sa sầm mặt, cô nhìn vị giám đốc mà hàng trăm nhân viên dưới quyền đều đem lòng kính phục, ngưỡng mộ nhưng hôm nay Nhu Phong lại nhìn anh bằng tia nhìn “hậm hực”. - Ông làm thế với dụng ý gì?

Giám đốc Trần khó chịu trước câu hỏi có vẻ hịch sách của Nhu Phong, nên anh đáp lại bằng giọng khô khốc.

- Tôi sẽ phân công cô nhiệm vụ khác.

Mặt Nhu Phong tái đi, cô cao giọng:

- Nhưng tôi chỉ muốn làm việc ở đây, tôi không thích đi đâu cả.

Lời nói biểu lộ sự bướng bỉnh quá đáng của Nhu Phong đã làm giám đốc Trần phát cáu lên. Đứng phắt dậy, anh trở mắt nhìn Nhu Phong, mặt đỏ bừng, anh gầm lên:

- Giám đốc ở đây là cô hay tôi hử? Rõ ếch nằm đáy giếng. Tối ngày chỉ biết rút sâu thật sâu thì làm sao hiểu được trời cao đất rộng là gì. Cứ tưởng rằng để đối phó với mọi việc chỉ cần gân cổ hét toáng lên thì người khác sẽ làm theo ngay sao? Tôi... tôi thật sự không thích có một nhân viên dưới quyền vừa cứng cổ, vừa cố chấp như vậy?

Bị mắng xối xả, Nhu Phong cúi mặt cắn môi giấu đi giọt nước mắt uất nghẹn, ngáp ngừng lăn tràn xuống má. Càng nghĩ càng tức tối: “Ngủ trưa quá giấc”. Một lỗi lầm không đáng kể lại trở thành điều sai trái lớn lao khiến Nhu Phong chẳng thể nào chấp nhận chuyện ức lòng như thế. Rồi một sáng một chiều tìm đâu ra việc làm. Đói khát, lang thang không nơi cư trú. Nhu Phong nghe lạnh cả sống lưng. Không! Chắc chắn

điều ấy chẳng bao giờ xảy đến với Nhu Phong lần nữa. Rồi cô ăn làm sao, nói làm sao dưới đôi mắt nghiêm khắc nhưng ẩn đầy tia chế giễu cùng đôi mắt đắm lệ nhìn cô thương yêu chưa xót đây?

Ngẩng phắt mặt lên, Nhu Phong khàn giọng:

- Giám đốc Trần. Có lúc nào ông cảm thấy mình quá khát khe trong xử lý không?

Chẳng trả lời, giám đốc Trần nhắc điện thoại, chưa đầy năm phút sau đã có tiếng gõ nhẹ cửa phòng, cô Xuân bước vào, giám đốc Trần trao tập hồ sơ cho cô ta và nói lớn.

- Hãy làm theo những gì mà tôi đã trao đổi lúc nãy.

Cô Xuân kính cẩn gật đầu lui ra, sau khi không quên ngó Nhu Phong bằng tia nhìn thương cảm, Nhu Phong ứa nước mắt nhìn giám đốc Trần lấp bắp:

- Tôi không ngờ ông độc tài như vậy! Ngày trước tôi...

Sức tĩnh, Nhu Phong im bật. Giám đốc Trần nhú mày, đôi môi hình cánh cung đầy ngạo mạn của anh nhếch lên và ném về phía Nhu Phong ánh mắt khó hiểu:

- Việc ai nấy làm, can gì đến cô?

Đặt xuống bàn, trước mặt Nhu Phong xấp hồ sơ, giám đốc Trần nói tiếp bằng giọng lạnh băng:

- Hồ sơ đây, về xem kỹ. Ngày mai theo tôi đi Nha Trang.

Giọt nước mắt chưa kịp rơi đã ngừng lại, Nhu Phong ngó vị giám đốc của mình, vẻ kinh ngạc hiện rõ:

- Tôi? Thế ông không cho tôi nghỉ việc sao?

- Ý của cô muốn nói...

Giám đốc Trần cau mặt rồi như chợt hiểu ra, anh lặng người đi: à! Ra là vậy. Hèn chi cô ta phản ứng dữ dội thế. Nhìn kia, những bộ quần áo tươm tất nhưng không giấu được sự nghèo khó, túng thiếu, cơm tay cầm... Cô ta trạc tuổi Ti Ti... Ôi. - Lý trí anh một lần nữa nhớ tới cô vợ chưa kết hôn. Vì anh mà cô ta bỏ nhà ra đi, lao mình vất vả trong cuộc sống đời thường bon chen, rồi bỏ tháp son được nuôi mình từ tấm bé. Cũng đồng thời là con người, sao có người vất vả cực nhọc, có người sống trong sung sướng với cảnh chán ấm nệm êm, ông trời sao bất công quá vậy? Và anh sẽ làm gì để giúp họ đây? Cô thư ký thông minh, xinh đẹp của anh, cô ta được quyền thừa hưởng những gì hạnh phúc nhất trên đời. Thế mà sao cô ta không có được nhỉ? Một tia nhìn xót xa thương cảm thoáng qua mắt, giám đốc Trần chợt buông giọng thở dài:

- Tôi không bao giờ nghĩ mình phải làm việc đó với Nhu Phong cả. Hãy an tâm đi.

Nở nụ cười thật nhẹ nhàng, anh tiếp lời:

- Giờ Nhu Phong có thể về nghỉ sớm, chúng ta sẽ ở lại Nha Trang một hay vài ngày không chừng. Nếu trở ngại điều gì cô cứ báo tôi biết nhé.

Nhu Phong tròn mắt ngỡ ngàng, cô đứng lên như máy, giám đốc Trần bỏ điều thuốc hút xuống, hiền lành:

- Ghé qua tài vụ lãnh tiền, cô được tạm ứng trước một tháng mà khỏi trừ lương.

Mặt Nhu Phong ngớ lại. Cô thật sự không hiểu nổi ông giám đốc “dở hơi” này. Mới vừa lạnh lùng, cau có sẵn sàng buông lời hò hét với cô không tiếc lời, giờ lại ngọt ngào dễ dàng là sao nhỉ? Bỗng dưng Nhu Phong cảm thấy tự ái. Hắn dưới mắt anh ta thì Nhu Phong này chỉ là một đứa trẻ con, một con rối không hơn kém. Vui thì cho kẹo, buồn cứ quát roi. Đối với người như thế chớ nên để lộ vẻ yếu đuối của mình chẳng ích lợi gì cả. Nghĩ vậy nên Nhu Phong cố tạo gương mặt thản nhiên, môi mở lời từ chối:

- Tôi vẫn còn tiền nên không cần đâu, giám đốc ạ.

Sau cái nhìn có vẻ ngạc nhiên, giám đốc nhún vai:

- Nhưng nếu có thêm tiền cũng chẳng hại gì kia mà. Vả lại cô có tiền thêm thì có thể mua những món gì cô thích hoặc cần dùng.

- Bản thân tôi thiếu hay đủ tự tôi biết lấy. Không cần ông nhắc nhở như một đứa bé con. Và ông nên nhớ ông chỉ có quyền hạn với tôi trong công việc còn mọi việc khác ông không được xen vào.

Giám đốc Trần tái mặt trước câu nói thẳng thừng của cô thư ký.

- Cảm ơn cô, lời nhắc nhở khéo léo đầy tế nhị đó.

Giám đốc Trần gằn giọng nói, nhưng đôi mắt đen thẫm của anh nhìn thẳng cô như xoáy sâu các ngõ ngách tâm hồn. - Hình như cô ngày càng tạo khoảng cách với tôi thì phải? Có phải cô ghét tôi lắm không?

Hành động quá đột ngột nhưng bức xúc của giám đốc Trần khiến Nhu Phong chết điếng cả người. Tay chân cô trở nên thừa thãi tê liệt, mặt đỏ ra, mắt mở to ngó giám đốc Trần, môi mấp máy:

- Tôi... tôi không có ý đó.

Hai người cứ thế mà nhìn nhau, không chịu nổi ánh mắt sáng rực, xoáy sâu, dò hỏi của giám đốc Trần. Nhu Phong sụp mắt xuống. Giám đốc Trần nói bằng ngữ điệu trầm trầm bình thản:

- Tôi sẽ không làm gì em đâu.

Giám đốc Trần chợt cảm thấy trái tim mình nhói lên một cái rất khẽ và thấp thoáng đâu đây anh nhớ một người con gái vì anh mà...

Trong một thoáng, Nhu Phong nhói buốt tim trong biển mất u buồn. Rồi phút chốc... giám đốc Trần quay ngoắt đi.

Bàng hoàng, Nhu Phong ngồi phịch trở lại ghế. Mọi việc diễn ra trong tích tắc nhưng tai quái lạ kỳ, và Nhu Phong biết chắc một điều là từ nay cho mãi mãi về sau, ánh mắt của người đàn ông ấy trở thành bất tử trong cô.

7. Chương 7

Nhu Phong ngồi sắp xếp quần áo chuẩn bị hành lý để mai theo giám đốc Trần đến Nha Trang. Cũng đã lâu rồi, cô không có dịp ghé thăm miền thủy dương cát trắng. Nơi ghi nhiều kỷ niệm của quãng đời áo trắng giữa cô với một người. Chỉ mới nghĩ đến thôi, cô những tưởng hình ảnh xinh tươi thơ mộng đó vẫn còn thấp thoáng đâu đây. Nào ngờ bảy năm trôi qua rồi. Một quãng thời gian không ngắn cũng không dài nhưng cũng đủ sức làm mờ đi kỷ niệm. Chỉ vì con người sống không chỉ có quá khứ mà còn có hiện tại, tương lai. Một hiện tại chưa xốt, bẽ bàng, một tương lai mịt mù xa xăm đang chờ phía trước với bao lo toan thì làm gì có đủ thời gian để nhớ về quá khứ. Dù rằng quá khứ của hạnh phúc thơ ngây, thơ mộng rất đáng để cô trân trọng giữ gìn.

Thế mà bất chợt chiều nay, giám đốc Trần là người khơi lại ký ức trong cô. Nhu Phong thò tay vào trong góc tủ quần áo lấy ra chiếc hộp hình chữ nhật bằng đồng mồi in nổi những hoa văn. Đưa tay vuốt ve thật triu mến rồi cô mở nắp ra. Một chồng thư màu xanh, ngập tràn hy vọng ước mơ. Cầm những lá thư trong tay được đánh dấu theo số thứ tự cẩn thận Nhu Phong vuốt ve chúng mà khoé mắt muốn rưng rưng: đây là lá thư đầu tiên, anh hai Rong Biển viết ngỏ lời muốn kết bạn cùng cô. Đây là lá thư anh khuyên cô gắng sức chú tâm vào học tập, đừng để chuyện buồn xung quanh mà ảnh hưởng chuyện học tập là không nên. Còn đây là lá thư anh hứa rồi có một ngày anh sẽ về thành phố thăm cô. Và đây là lá thư cuối cùng, lá thư chia tay... không cần đọc lại, những dòng chữ trong thư, những kỷ niệm vẫn còn in mãi trong trí óc cô... Hình như trải qua một dòng thời gian dài đằng đẵng thế mà kỷ niệm vẫn còn mới tinh khôi, như màu áo trắng. Anh hai hiện giờ đang ở đâu? Có còn nhớ đến cô em gái đại khờ này không? Mãi mãi em vẫn là cô bé ngu ngơ trong đáy mắt anh: bướng bỉnh, đại khờ... Đôi mắt Nhu Phong nhìn xa xăm, cả một thành phố biển như hiện rõ trước mắt cô... những con đường vòng quanh, một bên là núi, một là biển. Màu xanh của lá cây và màu xanh của biển khơi luôn hoà quện gần bó nhau, nhưng nét chấm phá đó đã làm nên một Nha Trang với khung cảnh nên thơ mà hoành tráng.

Mười sáu tuổi. Lần đầu tiên Nhu Phong có thơ đăng báo, khỏi phải nói về cảm xúc của cô rất bàng hoàng và cũng rất bàng khuâng cảm tờ báo có tên mình đọc đi đọc lại... đáng yêu đến vậy. Bài thơ viết về tâm tư tuổi mới lớn. Cô bé học trò chợt đổi thay khi bước sang tuổi mười sáu:

"Lãng mạn lắm ép phượng vào trang sách.

Thấy lá rụng cũng buồn vô cớ khóc.

Biết làm duyên với mái tóc ngang lưng".

Là Nhu Phong đó, cô cũng không ngờ được chính mình. Bạn bè chúc mừng cô. Mọi người ở lớp khác nhìn heo khi thấy cô đi dưới sân trường. Nhu Phong rất muốn cảm ơn cái nhìn họ. Còn nhóm "ngũ long" thì khỏi phải nói, vui mừng như điên: ăn khao suốt cả tuần lễ chưa biết chán.

Một chiều, cô nhận được bức thư từ Nha Trang. Bức thư thoảng mùi hoa Đại Đoá vì bây giờ là mùa thu. Ngắm nghía lật đi lật lại, sau đó cô thất vọng vì không thấy tên người gửi. Nhưng trên bức thư ghi rõ ràng "người nhận: Lê Nhu Phong" cơ mà. Cô bóc thư ra, hồi hộp. "Chào cô bé ngày xưa". Dòng đầu tiên của bức thư viết thế. "Cô bé ngày xưa" đây là đầu đề bài thơ của cô. Bức thư làm quen của một chàng sinh viên đại học kinh tế (và từ đó, với anh cô là "cô bé ngày xưa"). Anh đang học năm cuối, muốn kết bạn với cô vì rất thích bài thơ ấy. Trước kia anh học trường của cô. Anh khoe là anh đã nhìn thấy cô rồi, một chiều ở trên ghềnh đá Nha Trang ngồi gảy bản "Aires Moriscos" em nhớ ra chưa. Đây "cô bé ngày xưa". Cô cũng reo lên một mình "em cũng đã thấy anh rồi. Một khuôn mặt sau ghềnh đá... sự trẻ trung, trẻ con của một chàng trai hơn hai mươi hai tuổi". Vậy là từ đó Nhu Phong có thêm một người bạn, một người anh kết nghĩa thân tình.

Cô gửi cho anh một chút heo may nhất được khi lang thang giờ tan học. Anh gửi cho cô bài hát về nỗi nhớ trường xưa. Bài hát với những câu... "Mong sao em giữ mãi mắt xeo tròn tuổi mộng mơ... Mong sao em giữ mãi những vui buồn tuổi học trò...". Cứ thế, những cánh thư kết dần tình thân ái... Cô gửi chút sắc vàng của hoa điệp đầu hạ và thật bất ngờ, anh gửi cô lời hẹn: "Sẽ gặp nhau tại trường vào một buổi chiều cuối tháng sáu nhé".

Chúng ta gặp nhau khỏi cần giới thiệu vì anh đã thấy "cô bé ngày xưa" có mái tóc ngang lưng, còn cô cũng nhớ ký ức mùa hạ có một gã con trai đứng sau lưng cô miết cả tiếng đồng hồ chỉ để nghe những điệu nhạc guitar classique điêu luyện do bàn tay tài hoa của cô tạo nên. Cô không nhớ được giữa cô và anh đã nói những gì. Nhiều lắm, phải không? Chỉ có gió cứ vô tư và lá bàng cứ dấy lên mãi miết. Mùa đông rồi đấy thôi!

"Anh thích mùa đông lắm, vì mùa đông có mưa và trong mưa có tà áo học trò". Dân kinh tế gì mà lãng mạn quá - Cô trêu chọc - Anh không thể thành công ngành kinh doanh khô khan lạnh lùng tính toán được vì tâm hồn cứ mãi treo ngược trên cành cây. Anh phì cười nhưng vẫn cố đọc nhỏ:

"Gió kể rằng: Có cô bé ngày xưa.

Hay nũng nịu thường đòi ăn buổi tối.

Hay khóc nhè và hay hờn dỗi.

Mỗi khi mẹ mắng: Lạ lùng chưa?

Lạ lùng chưa, cô bé ngày xưa?

Nhu Phong tức quất:

- Em không thèm chơi với anh nữa. Anh lôi thơ em ra để giễu cợt em. Cắt xẹt.

- "Cô bé ngày xưa đã hết ương bướng". Em tuyên bố trong bài thơ rồi kia mà.

Gió làm cây lá xào xạc, khó giận anh quá.

... Anh hết rồi kỳ nghỉ. Lại những cánh thư làm đầu nối. Cô hồn nhiên kể cho anh nghe về mưa, về gió, về những ý thích rất... lạ lùng. "Em muốn đi trong mưa, đầu để trần để nghe mưa thì thấm, mưa mỏng manh rơi xuống người em. Kể cho em những điều thú vị lắm. Em thích ngửa mặt ngắm sao, cố hình dung những điều may mắn trong bức tranh mà vì sao xếp nên... Tình cảm hai người diễn ra tốt đẹp, trong sáng. Nó

đáng yêu đến nỗi không ai nghĩ có điều gì mà có thể làm chia cắt được tình bạn giữa hai người. Nào ngờ... có một ngày Nhu Phong nhận được lá thư thứ mười, một lá thư như báo hiệu sự đổ vỡ tình cảm giữa cô và anh... chỉ vì một chút tự ái trẻ con. Nhu Phong còn nhớ rõ nội dung bức thư đó.

“Xa quá rồi, mưa - gió - trăng - sao thời mười sáu tuổi. Với em, tất cả chỉ còn lá quá khứ và cứ lặng lẽ trôi đi. Động lại trong em những gì? Em thơ mộng quá! Lãng mạn thì được vì nó mang đến cho người ta sự hy vọng những điều tốt đẹp. Còn thơ mộng thì không nên, mơ mộng tức là không tưởng, mà dễ làm cho người ta bị quan lăm. Em thường ngồi bên cửa sổ để khóc thương cho những lá vàng rơi? Vậy sao em không nhặt chiếc lá ấy? Có hiểu anh không?”.

Cô không hiểu và không cần phải hiểu. Sao anh lại dám đem những điều suy tư vụn vặt mà cô kể cho anh nghe để anh lấy đó làm đề tài “lên lớp” cô cơ chứ? Bức thư đó cô nhét sâu dưới đáy hộp.

“Sao lâu rồi anh không thấy thư em hả ”cô bé ngày xưa“? Em có còn khóc than chiếc lá không vậy? Mùa đông lạnh thật đấy nhưng em hãy bước ra ngoài mà xem, lửa từ những chiếc lá ấy sẽ truyền cho em hơi ấm. Mạnh dạn và can đảm lên em nhé. Và hãy trả lời câu hỏi này. Tại sao anh không nhận được thư em?”.

Tại sao ư? Anh làm cô tự ái lắm rồi. Cô đã đặt bức thư ấy cuối đáy hộp kể lá thư thứ mười đáng ghét kia. Rồi từ đấy giữa anh và cô không còn một chút tin tức về nhau nữa. Khi kết thúc niên học đó, nhóm “Ngũ Long” chuyển sang trường mới. (Thư anh gửi theo địa chỉ trường nhờ chuyển cho cô).

Năm tháng trôi qua, giờ đây Nhu Phong mới nghiệm ra được rằng: “Người ta không thể khôn ngoan khi mình mười bảy tuổi”. Có một câu thơ như vậy. Mà cô thì năm đó mới vừa tròn mười sáu tuổi. Cô không thể khôn ngoan, chỉ biết tự ái và giận hờn. Sự tổn thương đôi cánh vừa được bay vào bầu trời rộng lớn. Cô thật dại khờ ngây thơ và... trẻ con quá. Nếu giả sử bây giờ còn anh hai Rong Biển thì cô sẽ nói: “Cám ơn anh hai đã cho em lời khuyên hữu lý. Mà lời anh nói đúng chứ có sai trái gì đâu, tại sao cô lại giận hờn anh nhỉ? Chắc có lẽ ở lứa tuổi đó chỉ biết có lời khen và nghe những lời nói ngọt ngào...còn... sự chê trách đóng góp ý kiến nó như một viên thuốc đắng khó nuốt. Chẳng một ai thích để ngồi lắng nghe...” Nhu Phong ngồi thở dài, cho chiếc hộp vào tủ như để cất giấu đồ kỷ niệm hoa mộng một thời. Còn bây giờ nhiệm vụ của cô là tiếp tục soạn hành lý...

Chiếc bàn ăn hình chữ nhật, được bày biện thật sang trọng và đầy mỹ thuật. Những món ăn lần lượt được người giúp việc mang ra. Trong khi ngồi chờ đợi, ông Chấn Nam hỏi Trần bằng giọng đầy quan tâm:

- Công việc ở công ty vẫn bình thường chứ con?

Một câu hỏi quen thuộc mà ông Chấn Nam vẫn thường hay hỏi Trần, kể từ ngày ông trao quyền giám đốc cho anh để về nghỉ. Và câu trả lời của anh cũng giống như câu trả lời thường ngày.

- Thưa ba, công việc vẫn chạy đều.

Ông Chấn Nam gật đầu tỏ vẻ vừa ý:

- Tốt lắm!

Bà Chấn Nam cười xen vào chuyện của hai người:

- Này, hai cha con ăn cơm đi rồi tiếp tục bàn công việc.

- Được rồi, bà cứ yên trí đi.

Trần đưa tay đón lấy chén cơm từ tay người giúp việc trao.

- Cám ơn bà Năm.

- Không có gì đâu, cậu chủ.

Đưa đôi đũa gấp thức ăn trong chiếc đĩa xoài, ông Chấn Nam tiếp tục câu chuyện còn dang dở. - Con nhớ chú ý đến chất lượng của loại hàng mình sản xuất ra nhé. Lúc này đọc báo, ba thấy nói nhiều về các công ty, xí nghiệp quảng cáo thì hay, nhưng lại làm ra những loại hàng kém chất lượng và vì vậy làm mất uy tín của chính mình.

Phong trần chăm chú lắng nghe những lời nói của ông Chấn Nam, rồi đáp nhanh:

- Dạ. Xin ba cứ an tâm! Con rất coi trọng việc đảm bảo chất lượng hàng sản xuất ra, để mãi mãi giữ được uy tín với người tiêu thụ. Mẹ dùng thử món này xem, bà Năm nấu ngon lắm.

Bà Chấn Nam cười hạnh phúc.

- Được rồi, con trai. Con cứ tiếp tục bàn công việc với cha con. Mẹ tự lo cho mình được.

- Ôi! Mẹ hờn dỗi cha con mình kìa ba.

- Đây là do con nói đấy nhé, Ti Tô.

Ông Chấn Nam ngừng đùa, cười tủm tỉm.

- Con thật là nói oan cho mẹ con đấy nhé Trần. Mẹ con rất thông cảm cho cuộc chuyện trò tâm sự của cha con ta. Tuy nhiên, mẹ con chỉ có phiền giận một điều là cha con ta đã bỏ quên mẹ con... để mẹ con ngồi... cô đơn.

Bà Chấn Nam nguýt yêu hai cha con:

- Xí! Nói nghe sao dễ ghét. Nếu biết lúc trước có hoàn cảnh như thế này tôi cho ra đời công chúa thay vì một hoàng tử như ông thường ao ước...

Ngước lên nháy mắt với Trần ngồi đối diện, ông Chấn Nam bôn cọt:

- Em ghét hén! Vậy nếu có người thương em tính sao?

Bà Chấn Nam cau mặt, nghiêm giọng:

- Hồng được à ghen! Em không cho phép ai được thương... lộn xộn như thế đâu nhé.

Nhìn nét mặt giận dỗi của vợ, ông Chấn Nam thích thú cười lớn.

Khung cảnh gia đình đầm ấm khiến Trần thầm nghĩ: “hạnh phúc” anh đâu cần phải tìm kiếm chi cho xa xôi vất vả, mà chính nó đã hiện diện trong ngôi nhà thân yêu có hai đấng sinh thành bao giờ cũng thương yêu nhau rất mực. Theo năm tháng bề dâu tình yêu vẫn đậm thắm như thuở nào...

Bà Năm, người giúp việc thân tín của gia đình, bưng ra đĩa trái cây ướp lạnh được bày biện thật thích mắt.

- Mời ông bà, cậu chủ dùng trái cây.

- Dạ, được rồi. Cảm ơn bà Năm.

Rồi Phong Trần đưa tay lấy trái lê gọt vỏ sẵn cắt thành khoanh được ghép lại như hình dạng ban đầu, anh cho vào chiếc đĩa nhỏ xinh xắn.

- Mời mẹ dùng tráng miệng. Bà Chấn Nam đón lấy, miệng mỉm cười hiền:

- Cảm ơn, con trai!

Trần giờ đây tiếp tục câu chuyện dang dở nửa chừng với ông Chấn Nam.

- Ngày mai con đi Nha Trang ký bản hợp đồng tiếp theo với công ty Xuân Nguyên.

Ông Chấn Nam gật gù cười:

- Con không sợ rắc rối sao?

Trần nhún vai:

- Sợ chứ ba. Nhưng vì phó giám đốc bận rất nhiều công việc trong công ty nên con không thể bàn giao việc này cho bác Thịnh được. Vả lại bác Thịnh đi chắc gì đã giải quyết được...

- Con nói đúng. Cô ta mượn kế công việc để mà gặp mặt con. Nhưng mà ba thấy cô ta là một phụ nữ xinh đẹp, tháo vát. Biết bao người muốn được ân huệ như con còn không được. Mà con thì...

Bà Chấn Nam vừa dùng món tráng miệng vừa nghe cha con họ bàn tính công việc. Nhưng bà chẳng hiểu mô tê gì hết. Tại sao bàn công việc lại dính líu đến đàn bà. Chẳng phải đức ông chồng kính yêu bà vừa nói ra đó sao. |Cô ta là một phụ nữ rất xinh đẹp, lại tháo vát trong công việc”? Vì thế bà thắc mắc ghê gớm nhưng vẫn nén lòng chờ ông chồng và con trai bàn việc xong rồi mới hỏi:

- Cô ta là ai mà có mối đe dọa con trai cưng của mẹ.

- Ôi! Ai thích thì cứ nhảy vào thế chỗ cho con. Chứ con mệt mỗi rồi khi cứ cách một tháng lại đối đầu cùng cô ta. Riết con cứ tưởng mình với cô ta là “oan gia kiếp trước”. Mà kiếp này con phải trả cái nợ không tên cho cô ta vậy.

Ông Chấn Nam muốn thử xem con trai mình có bảnh lĩnh không, ông vờ đưa ra kế hoạch giải quyết giúp anh:

- Nếu con mệt mỗi vì phải đối đầu cùng cô ta thì tại sao con không huỷ bỏ hợp đồng?

- Sao được ba. Công ty Xuân Nguyên chẳng chút vi phạm trong bản hợp đồng. Vì thế sao con lại huỷ bỏ nó được. Tuy không có công ty cô ta thì Phương Nam vẫn phát triển như từ đó đến giờ, nhưng chữ tín làm ăn thì bị phá huỷ. Con không muốn vì chút chuyện linh tinh này mà danh dự công ty ta bị tổn thương chút nào! Nó là cả tâm huyết của dòng họ ta. Nhất là đối với nội tổ con, từ hai bàn tay trắng đã phải trải qua biết bao mồ hôi, nước mắt và cả xương máu nữa mới tạo thành Phương Nam như ngày nay. Vì thế con không có lý do gì mà phá huỷ đi tất cả. Nhất là uy tín và danh dự đối với Phương Nam. Con người mà không có hai điều cơ bản ấy trong thương trường thì sẽ dễ dàng đổ ngã ngay thôi.

Ông Chấn Nam bật lên tràng cười hài lòng khi thấy cậu con trai thấu tình đạt lý.

- Con rất xứng đáng là kẻ thừa kế dòng họ Hoàng. Nhưng khi mắc phải cái tội rất lớn không thể tha thứ được.

Ngạc nhiên Trần hỏi:

- Con có tội ư?

- Ừ, con không biết chứ, dòng họ Hoàng ta hiếm muộn con cháu bao lâu nay, bao giờ cũng độc một cây sinh một trái. Còn con thì đã ba mươi rồi mà chưa có vợ nói gì có cháu để cho ba ẵm bồng và để nối dõi tông đường. Cái thuở bằng tuổi con, ta đã cưới mẹ con làm bà Chấn Nam và hạ sinh ra con rồi đây.

Bà Chấn Nam nghe được vợ đưa mắt nguyệt đức ông chồng:

- Ông chỉ giỏi có tài bốn cọt. Còn Ti Tô này?

Trần nhướn mày chờ đợi câu hỏi của mẹ.

- Việc chi mẹ?

- Con gặp chuyện rắc rối ở Xuân Nguyên sao?

Trần buông giọng trấn an:

- Chỉ chút xíu thôi mẹ. Nhưng hãy yên tâm, con vừa nghĩ ra được kế sách đối phó tốt đẹp cả hai bên mà không ảnh hưởng gì đến công ty.

Bà Chấn Nam nóng ruột hỏi:

- Con có thể trình bày rõ ràng cho cha mẹ biết được không?

Nghe mẹ nói thế, anh vội thoái thác, kể sách này đối với anh “thập toàn thập mỹ”. Nhưng nếu mẹ anh mà biết được bảo đảm anh sẽ bị phản đối ngay. Nhưng với anh một khi đã quyết định khó có ai lay chuyển được, dù cha mẹ là người anh yêu kính nhất. Vì thế anh quyết định chờ làm xong rồi nói cũng chưa muộn. Lúc đó mẹ anh sẽ nghe anh kể mà vui lòng chẳng chút phiền giận. Còn anh khỏi phải sợ mình chống đối ý kiến mẹ, dù chỉ là tranh luận nhỏ cùng mẹ anh cũng không muốn, huống hồ chỉ là chống lệnh... Điều đó chỉ khiến mẹ anh buồn lòng mà anh có vui sướng gì đâu?

- Chuyện dài dòng lắm. Nếu có dịp rảnh con sẽ trình bày tỉ mỉ cho mẹ rõ. Còn bây giờ con có chuyện bận cần đi gấp đây.

- Con đã trưởng thành rồi, mẹ tùy con quyết định ý kiến của mình. Mẹ không muốn mình là người mẹ khó khăn, độc đoán. Nhưng nếu có chuyện gì phiền muộn khó khăn hãy gặp mẹ. Bao giờ mẹ cũng là cái phao an toàn cho con khi gặp sóng gió cuộc đời.

Trần kéo ghế đứng dậy bước lại chỗ bà Chấn Nam đang ngồi, anh cúi xuống hôn lên má mẹ bằng cả cử chỉ thương yêu.

- Cảm ơn mẹ đã hiểu mà thông cảm cho con. Thật hạnh phúc thay khi trên đời này có những ai đang còn mẹ.

Bà Chấn Nam rung động cả cõi lòng khi nghe giọng trầm trầm, ấm áp đầy cảm xúc của Trần. Trần bước lên thang lầu.

- Con lên phòng thay đổi y phục, để đến nhà bạn con có một chút công việc. Ba mẹ cứ thoải mái trò chuyện rồi đi nghỉ sớm, khỏi chờ cửa. Con có đem theo chìa khoá.

Trước khi đi, Trần còn nghe giọng âu yếm của mẹ dặn với theo:

- Nhớ chạy xe cẩn thận nghe, Ti Tô.

Ông Chấn Nam nghe thế vội lườm:

- Em làm như con còn bé tí ti nên mỗi chút cứ lo sợ phập phồng, dằn dò điều này điều nọ. Nên nhớ Trần đã gần ba mươi rồi đấy.

Bà Chấn Nam cười hiền:

- Em biết. Nhưng trong mắt em, Ti Tô vẫn là cậu bé cần em che chở dằn dò.

Ông Chấn Nam ôm nhẹ eo bà vợ:

- Em đúng là người vợ, người mẹ tuyệt diệu nhất trên cõi đời này. Chắc kiếp trước anh tu ba đời nên mới có được em. nào lên phòng ta xem cái lương, anh mới mua được cuốn băng có giọng ca Lệ Thủy, Mỹ Châu mà em thích nhất đấy.

Cảm động trước mối quan tâm của chồng, bà Chấn Nam cười hạnh phúc.

- Cảm ơn anh.

Ông Chấn Nam ngạc nhiên:

- Sao em lại cảm ơn anh?

- Vì ba mươi năm trôi qua, anh đã mang hạnh phúc đến cho em.

Ông Chấn Nam cười nhẹ, trách yêu:

- Khờ quá. Hạnh phúc của em cũng là hạnh phúc của anh, của Ti Tô.

Nghe ông nói thế, bất chợt bà thở dài:

- Cảnh đầm ấm của gia đình mình khiến em chạnh lòng nhớ đến Ngọc Lệ. Phải chi bạn ấy cũng có cuộc sống như gia đình mình thì sướng biết bao.

Như lây nỗi buồn của vợ, ông Chấn Nam cũng thở dài:

- Mỗi người có một hoàn cảnh, một số phận thì làm sao giống nhau được hả em?

8. Chương 8

Chiếc xe hơi đời mới lao nhanh dọc theo quốc lộ 1 dưới ánh nắng mặt trời ảm áp vào buổi sáng. Xe vượt qua hàng trăm cây số dài, hết đất bằng rồi lại vùng đồi núi, những thị trấn nhỏ giữa chốn đồng quê yên ả, những làng xóm trên các đỉnh đồi thật ngoạn mục... Thật bình thản, Nhu Phong ngồi thẳng người, hai tay đặt lên đùi, mắt mãi mê nhìn ngoài khung cửa kính. Về bình thản của cô chỉ là lớp vỏ bên ngoài chứ trong lòng cô cũng đánh lô tô ghê lắm, khi lần đầu tiên ngồi kề bên cạnh cô là một người đàn ông, anh ta gần đến nỗi cô nghe cả mùi đàn ông cùng mùi hương quý phái nhẹ nhàng quen thuộc. Đôi chân mày Nhu Phong khẽ chau lại.

- Gớm! Đàn ông gì mà... “xón xị” hơn cả phụ nữ. Tuy thâm nghĩ như vậy nhưng cô đã cảm thấy người đàn ông này đã quen thuộc cùng cô rồi. Nếu xa cách anh, chắc cô cũng buồn ghê lắm.

Ngồi im lặng mãi, Trần cảm thấy không khí ngột ngạt, anh định quay sang bắt chuyện cùng cô thư ký thì bất chợt anh cảm thấy cô gái quá gần gũi cùng anh. Gần đến nỗi làn da mặt mịn như sa tanh kia anh còn trông thấy rõ những đường gân li ti. Nửa gương mặt nhìn nghiêng của cô trông thật quyến rũ với đôi mắt tròn, lông mi cong vút như cánh bướm. Sống mũi thẳng, miệng nhỏ nhắn, cằm quả quyết, nhìn chung cô có vẻ gì vừa hấp dẫn, sống động với nét nữ tính đáng yêu vừa thông minh nhưng bướng bỉnh cao ngạo làm sao. Bất giác lòng Trần gọi lên niềm xúc cảm không thể diễn bằng lời được. Chẳng lẽ? Anh xoay đầu lắc mạnh như muốn tránh né một điều gì đó đang manh nha trong tận sâu thẳm của con tim và tâm hồn.

Cảm giác nhồn nhột như có người nhìn trộm khiến Nhu Phong quay người lại thì cô bắt gặp đôi mắt sáng rực nhìn cô đầy ảm áp. Tia mắt đó khiến Nhu Phong mất vài giây bối rối. Cố tự chủ cô nói:

- Chẳng lẽ ông đang tìm nét khác lạ trên gương mặt tôi chăng? Tôi nhớ mình vẫn là người bình thường có hai mắt, một mũi và một cái miệng cơ mà?

Bị Nhu Phong bắt gặp quả tang, khi thấy anh nhìn trộm cô đang ngồi suy tư, giám đốc Trần cười. Anh hỏi sang vấn đề khác chẳng liên quan gì câu hỏi của Nhu Phong.

- Thường ngày cô có hay ăn yaourt không? Mà mỗi lời cô thốt ra còn chua hơn giấm!

- Tôi nghĩ chắc lỗ tai ông lên men rồi nên mới nghĩ thế.

- Thôi dẹp chuyện tranh cãi này sang bên. Tôi muốn mời cô dùng cơm trưa. Đã mười một giờ rồi đấy.

Rồi giám đốc Trần nhìn thẳng lên phía trước nói với anh tài xế.

Chiếc xe chạy từ từ rồi ngừng hẳn trước một nhà hàng khá sang trọng. Mở cửa xe bước ra, giám đốc Trần nói:

- Anh theo tôi cùng Nhu Phong vào đây ăn trưa nhé?

Anh Tư tài xế vội lắc đầu:

- Cám ơn giám đốc. Tôi muốn mình ở lại đây dùng cơm, sẵn coi xe luôn thể. Giám đốc cùng cô Phong cứ tự nhiên.

Giám đốc Trần nhăn mặt nói:

- Vậy sao được! Anh cứ tìm chỗ đậu xe rồi theo tôi.

- Tôi không quen dùng cơm ở nhà hàng. Ông hãy để tôi ăn cơm tiệm, đừng nài ép tôi cho tôi lắm.

- Thôi được rồi. Còn Nhu Phong, cô không nỡ từ chối lời mời của tôi chứ?

Khẽ cắn môi, Nhu Phong đáp:

- Tôi rất muốn mình được dùng cơm như anh Tư...

Giám đốc Trần kêu lên:

- Kìa, Nhu Phong...

- Thôi được. Tôi với ông dùng cơm ở quán vậy.

Trần cười tươi:

- Thế mới được chứ.

Rồi anh móc bóp lấy ra tờ năm chục ngàn đưa cho anh Tư tài xế.

- Nè, anh không dùng cơm cùng tôi cũng được, nhưng số tiền nhỏ này anh phải lấy để dùng cơm trưa. Nghe rõ đây, anh không được từ chối.

- Cám ơn giám đốc.

- Được rồi, ta vào đây thôi Nhu Phong.

Dù là buổi trưa nhưng khung cảnh khá yên tĩnh, nhiều người ngồi rải rác khắp nơi. Nhu Phong và giám đốc Trần chọn chiếc bàn được đặt cạnh bờ sông. Gió thổi lên mát rượi khiến con người trở nên thư thái, dễ chịu.

- Khung cảnh nơi đây đẹp thật, giám đốc Trần nhỉ?

- Cô định ngồi ngắm cảnh thay cho buổi cơm trưa sao, cô thư ký lãng mạn? Thực đơn đây, cô hãy chọn những món mình thích.

Vừa ngắm dòng sông có những đê lục bình trôi. Trần vừa trò chuyện với Nhu Phong, sau khi người bồi bàn đem lên món tráng miệng bằng những trái vải tươi. Đưa cho Nhu Phong chùm vải, anh hỏi:

- Nhu Phong, cô có thể cho tôi biết cảm nghĩ của cô thế nào về tôi, về công ty Phương Nam được không?

Giọng nói anh ta ngọt dịu dễ sợ. Nhu Phong nghĩ vậy liền lảng tránh câu trả lời bằng cách hỏi sang vấn đề khác:

- Sao tôi thấy những lần đi ký hợp đồng cùng ông mà không thấy có anh Mạnh, trợ lý của ông theo?

- Nhu Phong, cô chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Thấy không tránh được, Nhu Phong liền nói:

- Lời nói thật sẽ rất khó nghe, vì thế tôi không muốn ông phải nghe mấy lời ngớ ngẩn của tôi.

- Nói như cô thì quả thật tôi là người đáng sợ chứ gì?

- Nếu ông đáng sợ như ông nghĩ thì ông đã không có được những tay cộng sự đắc lực như anh Thắng trưởng phòng, anh Mạnh trợ lý, bác Trịnh phó giám đốc... Đó là những người trong ban... chưa kể những người vô danh như bác ba bảo vệ, anh Tư tài xế và hàng trăm công nhân trong phân xưởng đều hết lòng quý mến ông mà tôi thấy. Rõ ràng ông rất tốt với họ cho dù ông hay nổi nóng, la hét bất kể ai.

- Họ là những người gắn liền với Phương Nam quá lâu, nên có thói quen chịu đựng tính khí bất thường của tôi. Còn cô, cô là người mới đến, liệu cảm giác đầu tiên khi cô tiếp xúc với tôi đã cho cô ý niệm gì?

- Nếu không có những cơn nóng giận, thì hẳn nhiên ông là người đàn ông khá lý tưởng.

- Cái gì?

Nhu Phong nghe câu hỏi “Cái gì” của Trần liền giật mình, cô cũng nhận ra ngay sai lầm của mình là dám nói lên suy nghĩ trong đầu.

- Cô đã phân tích tôi một cách tách bạch đấy, Nhu Phong.

- Tôi... tôi... đã nói là... lời thật khó nghe mà, ông có chịu đâu. Ông cứ buộc tôi phải nói. Mà... mà không nói thì thôi... còn nói thì phải nói đúng sự thật.

Trần nhìn Nhu Phong. Qua sự lúng túng thông minh ở cô, anh liền nhận ra cô chưa hề biết cách nói xã giao để được lòng người nghe. Kể ra đó cũng là ưu điểm và cũng sẽ là khuyết điểm cho cô sau này. Thiên hạ thường khen sự thật nhưng rồi họ sẽ khó chịu khi nghe nói về khuyết điểm bản thân, và cũng chẳng mấy ai chấp nhận lời phê bình ngoài lời khen tặng giả dối.

Trần nhìn hoài Nhu Phong. Ngoài sự lúng túng ra, anh không bắt gặp được bất cứ điều gì nữa. Vậy có nghĩa là cô không ý thức được lời nhận xét thẳng thắn vừa rồi của cô gây ra hậu quả gì. Đúng là cô quá trẻ con.

- Nhu Phong, cô bao nhiêu tuổi?

Một câu hỏi không ăn nhập vào đâu, nhưng Nhu Phong cũng không cho đó là lạ.

Cô tự nhiên đáp lời.

- Tôi hai mươi ba tuổi.

- Người ta chưa được coi là trưởng thành ở tuổi hai mươi ba.

- Sự trưởng thành không do số tuổi quyết định mà do cách nhìn nhận cuộc sống như thế nào.

-!

- Mẹ tôi dạy tôi như thế.

- Cô còn mẹ ư?

- Điều đó ông hỏi làm gì? Nó chẳng có liên quan chút nào vào câu chuyện chúng ta.

Trần chột cẩu kính khi nghe giọng điệu kẻ cả của cô thư ký. Đây là lần thứ hai cô giả giọng nói đó ra với anh. Không kìm được, Trần nổi khùng lên:

- Cô chẳng là cái gì đáng để được tôi quan tâm. Cô tưởng mình là ai cơ chứ.

Hãy nhìn lại mình rồi lên giọng xách mé với tôi.

Dứt lời Trần hùng hổ đứng lên đi về phí quầy tính tiền. Thấy cho người thu ngân mấy tờ năm mươi ngàn, anh gấp rút bước đi trước cặp mắt vừa ngơ ngác vừa tức giận của Nhu Phong.

Nhất định lần này về thành phố cô sẽ xin thôi việc. Chẳng tha đối khổ cô cạp đất mà ăn chẳng thêm dầu lụy ông ta. Đúng là đồ hắc ám.

ánh nắng chiều nhạt dần, Nhu Phong nhìn những đợt sóng ập vào mấy tảng đá lớn bắn tung toé trắng xoá một màu. Cô ra biển chỉ duy nhất bởi cái thú ngắm biển, trời, mây, nước... chứ không phải để tắm như muôn ngàn người khác. Những ngày còn bé, biển cả là một nỗi đam mê và quyến rũ cô. Trong đầu óc tưởng tượng đầy lãng mạn của Nhu Phong thuở ấy, ngoài những sinh vật và thảo mộc dưới nước, biển còn là nơi cư trú của những nàng tiên cá huyền bí được thêu dệt từ những truyền thuyết đẹp. Theo thời gian, cái lãng mạn không thực ấy đã chuyển dần vào những tồn tại sống động mà Nhu Phong cảm nhận được. Đó là nỗi thú vị khi ngồi trên bãi cát mịn, nhìn mặt trời xanh bao la trong buổi bình minh ló dạng và mặt trời như một quả cầu đỏ chiếu những tia sáng rực rỡ từ từ nhô lên sau mây hòn đảo. Đó cũng là nỗi ham thích kỳ lạ khi thả đôi chân trần trên mép nước chờ những con sóng ập vào bờ để rồi buông thả cho cái cảm giác bị rút dần theo cát ra biển.

Cảm thấy mỏi chân, Nhu Phong vội trèo lên tảng đá ngồi xuống. Cho tay vào túi áo, cô móc ra những viên ô mai tròn xinh xắn. Món của nhóm “Ngũ Long” thường ưa thích.

Nhu Phong bóc lớp giấy bọc rồi cho cả viên ô mai vào miệng. Ba vị chua của mẹ, cay của gừng, ngọt của cam thảo khiến Nhu Phong thích thú. Mặt trời đã chìm khuất sau làn nước xanh và trên trời rực lên màu đỏ hồng. Ôi, thiên nhiên sao mà đẹp thế. Màu đỏ hồng chuyển dần sang màu tím nhạt và mặt biển càng lúc càng xanh thắm. Khi chân trời cùng màu với mặt biển là lúc bóng tối vừa sụp xuống. Đêm xuống thật nhanh cùng lúc với sương giá và những ngọn gió từ ngoài khơi thổi vào khiến Nhu Phong rùng mình. Nhưng cô vẫn bó gối ngồi yên như muốn thi gan cùng cái lạnh. Và chưa bao giờ cô cảm thấy mình cô đơn lạc lõng như thế này.

ước gì giờ đây vẫn còn anh hai Rong Biển như thuở nào. Để mặc tình cho cô kể lể tâm sự, trút cả những giận hờn vào người anh. Còn anh như một người anh trai sẽ cho cô những lời khuyên hữu lý. Mặc dù Nhu

Phong biết ngày hôm qua khác ngày hôm nay, khác ngày mai, nhưng cô vẫn muốn quay ngược lại thời gian để trở lại hạnh phúc vui vẻ của ngày nào khi có anh bên cạnh.

Gió biển về khuya càng mang hơi lạnh đến buốt da rất thật.

Trở về khách sạn thôi. Không chừng giám đốc Trần đang cho người tìm kiếm cô.

Nhu Phong đứng lên. Cảm giác lạnh buốt chạy dọc xương sống. Dưới ánh sáng chớp choạng, một bóng đen ngồi đó tự bao giờ với điều thuốc loé sáng trên tay. Nhu Phong bối rối:

Không nên để hẳn ta biết sự có mặt của mình. Đêm vắng, cách xa đường chính, nào ai dám đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhu Phong thận trọng từng bước, từng bước nhẹ. Nhưng sự cố gắng của cô đã trở lên vô ích, khi Nhu Phong nhích chân qua gò đá bên trái, một viên sỏi lớn từ trên cao rơi đánh tóe xuống nước.

Nhu Phong hét hồn, hụp đầu xuống thật nhanh. Một giọng nói ồm ồm cất lên tan mau trong sóng biển rì rào:

- Tôi không làm gì đâu, cứ tự nhiên mà đi.

Biết chẳng trốn nơi nào được, Nhu Phong đành đứng lên.

Người đàn ông tiếp lời bằng giọng giễu cợt.

- Nhất gan thế lại dám ngồi thi gan cùng cái lạnh cho đến tận khuya. Nhỡ không phải là tôi mà là người đàn ông khác thì sao? Hoang vắng với người con gái đẹp... Mai mốt đừng mơ mộng điên rồ kiểu đó nữa nhé.

Nhu Phong nóng mặt:

- Ông có biết là mình vô duyên lắm không? Hình như ông thuộc loại người rồi công rồi nghề thích xen vào chuyện người khác một cách khiếm nhã như vậy.

Đôi mắt người đàn ông dừng lại thật lâu nơi gương mặt mờ ảo liễu trai huyền hoặc của Nhu Phong. Xong anh phóng thật nhanh qua gòp đá nắm chặt lấy tay cô ngao ngán.

- Lúc nào cũng đánh đá, chua ngoa em mới vừa lòng sao, Nhu Phong?

Đau điếng vì bàn tay “sắt thép” của gã đàn ông, Nhu Phong sững mảy lên định mắng gã một trận nên thân nhưng âm thanh quen thuộc của giọng nói khiến Nhu Phong đứng ngậy người ra thẳng thốt:

- Giám đốc.

Cho tay vào túi quần với dáng ung dung quý phái, Trần khẽ lắc đầu ra chiều tiếc rẻ:

- Thì ra Nhu Phong chỉ là một chú hổ giấy.

Nhu Phong đỏ mặt lăm bầm:

- Ông hay lắm, ông có cách để làm người khác phải xấu hổ, lẩn khó chịu, ông hài lòng chứ? Trần nở nụ cười khó hiểu:

- Chưa đâu, cô thư ký xinh đẹp của tôi ạ. Bởi vì cô là một cô gái khá đặc biệt mà tôi có bốn phận phải khám phá.

Nhu Phong lườm mắt:

- Giám đốc không đùa hả?

Trần dịu dàng hơn bao giờ hết:

- Cô không giống bất kỳ người con gái nào khác tôi đã gặp.

Nhu Phong ngăn người ra:

- Tôi thật không hiểu ý giám đốc muốn nói.

Nhu Phong ngáp ngừng pha lẫn bối rối vì cái nhìn là lạ của ông giám đốc có tiếng nghiêm khắc. Ngẫm nghĩ một chút Trần nói tiếp:

- Chẳng người phụ nữ nào không thích ngồi mát hưởng nhân, sợ nắng, e gió, ngại mưa nhất mù sương. Riêng cô thì...

Trần nói nhỏ:

- Cô quá đơn giản, áo pull quần Jean bạc théch, môi không son, má không phấn đi đứng ngổ ngáo, gương mặt lạnh như tiền lúc nào cũng sẵn sàng gây chiến chẳng biết sợ ai, nếu không có mái tóc dài óng ả, nói thật, tôi chẳng biết cô là nam hay là nữ nữa.

Nhu Phong ngớ người, cô thở khi:

- Ôi! Không ngờ tôi có nhiều khuyết điểm đến vậy, nhưng biết làm sao bây giờ, từ ngày tôi rời xa gia đình... mà thôi, nhắc mãi chỉ thêm buồn.

Đưa tay chỉ một ngôi sao thật xa mờ, Nhu Phong ngậm ngùi:

- Nó là của tôi đó, cô đơn, chìm ngấm không chừng biến mất một ngày nào đó không xa cũng nên.

Dáng co ro, vẻ buồn sâu lắng thẳng thẳm ở cô gây sự xúc động không ít trong lòng Trần. Anh lặng người chăm chú nhìn cô. Anh đã quá hời hợt khi nhận xét một người giữa biển trời bao la rộng lớn. Nhu Phong tựa như chiếc thuyền nan trôi nổi bênh bồng bơ vơ lẻ loi đến lạ lùng. Anh tự nhủ:

Cô ấy còn trẻ lại có năng lực nhưng việc gì đã khiến cô mất đi vẻ hồn nhiên và sức sống, vùi mình vào nỗi riêng tư u buồn? Tình yêu ư? Chưa lần nào ta bắt gặp cô ấy có bạn trai. Công việc ư? Cô ấy vẫn hoàn thành tốt nhiệm vụ với sự nhiệt tình. Hay cuộc sống? Chịu thôi, Trần chẳng làm sao hiểu nổi. Tuy nhiên anh cũng là người mang nhiều tâm sự nên cũng dễ thông cảm với cô hơn. Nghĩ thế nên Trần trầm giọng nói:

- Đừng nên ví mình với một cái gì cả. Vì như thế là tự thú nhận sự bất lực, bi quan của mình. Cần phải có niềm tin yêu của cuộc sống dù cuộc sống chưa lần nào ưu đãi ta. Bản thân Nhu Phong buồn, đời tôi chẳng vui vẻ thanh thoi gì. Ai cũng có nỗi niềm riêng mà không tiện nói thành lời. Cho dù đó là người quá thân thuộc gần gũi với ta đi chăng nữa.

Tiếng Trần tan nhanh trong sóng biển rập rờn, và đọng lại trong Nhu Phong niềm xúc cảm diệu kỳ. Từ ngày rời xa gia đình, lòng Nhu Phong tràn ngập nỗi buồn chán nản lo âu. Không biết mẹ cô hiện sống thế nào? Sự ra đi của cô có là nguyên nhân khiến cha cô lấy làm cái cớ để dần vật mẹ cô không? Nhu Phong biết những đôi vợ chồng khác, họ hạnh phúc vì lấy nhau do tình yêu đơn bông kết trái với nhau tạo thành. Còn cha mẹ cô gắn liền cuộc đời nhau qua phong kiến lễ giáo với câu “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy” mà tạo thành kịch như ngày nay. Gần hai mươi lăm năm chung sống cùng cha cô, mẹ cô có ngày nào được nở nụ cười trọn vẹn, được hưởng sự chăm sóc thương yêu do người chồng đem lại. Hoàn toàn không. Cha cô, một người thành đạt quen sống trong tôn ti lễ giáo với quan niệm “chồng chúa vợ tôi” nên chẳng cho mẹ cô chút quyền hạn nào trong gia đình, ngoài danh xưng bà Công Đạm, một mệnh phụ xinh đẹp giàu sang ngự trên đồng ngàn vàng. Nhưng thực chất chỉ là con búp bê, được người cho vào tủ kính trang bị cho thật nhiều vòng vàng. Nhìn sự kiện chung quanh mà chẳng hề có phút phản ứng nào đến nỗi hạnh phúc của cuộc đời con gái yêu, bà cũng không được quyền can thiệp chở che, để đến nỗi cô chọn giải pháp bỏ nhà ra đi, tự đấu tranh giành hạnh phúc cuộc đời cho bản thân. Nhu Phong không tin cuộc đời mình sẽ bị ràng buộc vào số phận nghiệt ngã như mẹ cô. Vì thế cô luôn thầm nhủ với mình “hạnh phúc là đấu tranh” một câu danh ngôn của Mác dạy cho cô con gái yêu, mà có lần cô đã đọc qua rồi khắc sâu vào tâm khảm cho đó là chân lý sống của mình. Mặc dù cô biết đấu tranh thì xảy ra mất mát đau thương nhưng cô vẫn một lòng chấp nhận và kiêu hãnh giấu kín nỗi buồn đau... Nhưng giờ đây trên bãi biển vắng, cạnh một người đàn ông chưa lần thân mật, Nhu Phong lại muốn kể về một điều gì đó rất thật lòng hầu vơi nhẹ tâm tư.

Nhìn đắm đắm vào màn đêm nhạt nhòa, Nhu Phong ngẹn ngào.

- Giám đốc Trần là người hạnh phúc, sinh ra và lớn lên trong một gia đình bề thế, lớn lên tự chủ được tương lai. Làm sao mà hiểu được rằng đời người có mệnh mỏng là bề khổ. Tôi là người con gái cũng từng sống trong chăn ấm nệm êm, gia đình tuy không được hạnh phúc cho lắm nhưng cũng có đầy đủ cha mẹ thương

yêu, mẹ tôi là người đàn bà dịu dàng, xinh đẹp, suốt cuộc đời chỉ biết có chồng con. Thế mà cha tôi, một người đàn ông độc quyền độc đoán sống theo ý nghĩ, lý trí của mình, bác bỏ ý kiến xung quanh. Đàn lòng ép buộc con gái duy nhất của mình lấy một người đàn ông không hề quen biết. Thời đại này là thời đại gì mà còn quan niệm “áo mặc không qua khỏi đầu”. Tôi là người con gái yếu đuối, nhưng cũng quyết chống đối số phận. Nên đành chọn giải pháp bỏ nhà ra đi cam chịu mang tiếng làm đứa con bất hiếu bị ngàn đời chê cười vậy. Nhưng ông hãy hiểu cho “hạnh phúc là đấu tranh” chứ không phải tự nhiên mà có.

Nghe cô nói đến đoạn này, giám đốc Trần giật mình, chẳng lẽ nào đây là cô vợ hờ của anh đây sao? Chứ trên đời này làm gì có sự trùng lặp ngẫu nhiên đến như vậy. Thôi đúng rồi, người đàn ông mà cô bé kể thì đúng là bác Công Đạt còn người đàn bà kia không ai khác hơn là bác giá. Ôi Ti Ti, cô vợ hờ của anh đây rồi. Cô ta cũng đáng yêu quá nhỉ. Nhưng lại mang cái tội quá lì, quá bướng. Thế nào cuộc đời anh sẽ bị khổ dài dài vì cô ta mà thôi. Nói chi đâu xa, hiện giờ chưa là vợ anh mà cô đã muốn lấn lướt anh rồi.

Thấy Trần ngồi trầm ngâm, lo lắng Nhu Phong hỏi:

- Ông có coi khinh tôi không, một người con gái mà dám làm liều bỏ nhà ra đi, dám chống đối cha mẹ.
- Nhu Phong nói “hạnh phúc là đấu tranh” thì còn lo sợ gì nữa. Hãy yên tâm đi, tôi là giám đốc thì lúc nào cũng ủng hộ cô thư ký tài giỏi của mình hết lòng cả.

Lần đầu tiên Nhu Phong cảm thấy người nhẹ nhõm, thoải mái hẳn đi khi có người mà cô những tưởng rằng rất ghét cô thì trái lại, lại ủng hộ cô hết lòng. Thế thì anh ta cũng không đáng ghét như cô vẫn nghĩ.

Bức tường thành mà Nhu Phong rào chắn với Trần đã bị sụp đổ kể từ đêm nay qua sự cảm thông của anh.

9. Chương 9

Trời đã về chiều.

Dưới ánh nắng vàng vọt, một chiếc xe du lịch sang trọng chậm chậm tiến vào cổng biệt thự. Đây là một trong những toà biệt thự sang trọng nhất ở thành phố.

Chủ nhân của nó - một người đàn ông trung niên, dáng dấp cao lớn, gương mặt đẹp nghiêm lạnh - mở cửa xe, nhanh nhẹn bước xuống. Người tài xế khúm núm đóng nhẹ cửa xe sau lưng chủ, rồi vội vàng cho xe vòng qua con đường trải đầy sỏi, vào garage phía hông nhà.

Thiết kế toàn bộ ngôi biệt thự, hẳn phải là một kiến trúc sư có óc thẩm mỹ tinh tế. Và chủ nhân, ngoài sự giàu có, chắc hẳn phải là một người yêu thiên nhiên đến độ đắm say.

Từ cổng vào, con đường sỏi trắng đánh một vòng hình cung bao bọc một hồ phun nước tại trung tâm. Những bồn hoa được sắp xếp và cắt tỉa đầy nghệ thuật. Rồi những giàn hoa màu trắng trên đó treo lủng lẳng những giò lan quý hiếm xinh xắn.

Người đàn ông dáng đi thẳng oai nghiêm bước đi trên lối trải sỏi để vào cửa chính. Cô giúp việc thấy ông vội nhún chân cúi đầu xuống, cất giọng nhẹ nhàng thốt.

- Chào ông chủ.

Người đàn ông không nói tiếng nào, vắn cật bước đi thẳng, bước lên bậc thềm tam cấp để vào trong ngôi nhà. Nơi đây thật sang trọng, những tấm thảm nhung màu đỏ được trải dài dưới gót chân chạy thẳng vào phòng khách rộng mênh mông. Một bộ ghế salon sang trọng màu cà phê sữa được đặt giữa phòng. Người đàn ông ngồi xuống bộ ghế rồi khoan thai đưa tay bấm chiếc chuông được đặt dưới đáy bàn. Sau một hồi chuông reng thì xuất hiện ngay người đàn bà, một người có nhiệm vụ trả lời mọi thắc mắc trong lúc ông vắng nhà.

- Thưa, ông chủ cần việc chi?

- Nhà có việc gì lạ không bà Nga?

- Dạ, thưa ông có luật sư Khả Duy gọi điện thoại đến tìm ông, bảo ông có về thì hãy gọi điện đến ông ta. Còn bà Chấn Nam có ghé đến thăm bà chủ, hiện đang ở ngoài vườn hồng với bà chủ. Thưa hết rồi ạ!

Người đàn ông nghe xong vội khoát tay.

- Thôi xong việc rồi, hãy lo việc của bà đi.

- Dạ, ông chủ.

Người đàn ông đứng dậy bước vào phòng làm việc. Sau khi đóng cửa cổng bước về phía bàn làm việc nhấc chiếc điện thoại ông bấm số gọi.

- Alô. Khả Duy, ông cần gặp tôi có việc chi? Việc làm hồ sơ cho công ty An Thịnh có vấn đề ư? Nhưng tôi muốn bằng mọi cách ông phải giải quyết cho tôi. Còn con gái tôi ông đã tìm ra tung tích chưa? Chưa có tin tức gì ư? Cứ tìm kiếm đi nhưng tôi muốn nó vẫn ở trong vòng bí mật, không được tiết lộ bất kỳ ai. Còn việc bàn hồ sơ thì khoảng ba giờ chiều nay ông hãy lại nhà gặp tôi. Thôi được rồi, tôi cúp máy đây.

Có tiếng gõ cửa phòng. Người đàn ông gác máy điện thoại xong rồi nói vọng ra.

- Vào đi.

Người đàn bà tên Nga bước vào nói.

- Thưa ông chủ, bà Chấn Nam cần gặp ông.

- Được rồi, cứ cho bà ta vào đây. Còn bà chủ sao rồi?

- Dạ, bà chủ lên phòng nghỉ rồi ạ.

- Thôi, dẫn bà Chấn Nam vào gặp tôi.

Bà Chấn Nam sang trọng, quý phái trong bộ Vest màu kem bước vào. Nụ cười rạng rỡ trên môi.

- Chào Công Đạt. Đã lâu rồi hôm nay tôi mới gặp được anh đấy.

- Công việc bận rộn, khiến tôi không còn thời gian để gặp gỡ bạn bè thân hữu. Sao, anh Chấn Nam vẫn mạnh khỏe chứ?

- Vẫn bình thường. Công ty từ ngày giao cho Ti Tô cai quản, vợ chồng tôi có nhiều thời gian để thăm viếng bạn bè.

Nghe giọng nói hạnh phúc như reo vui của bà Chấn Nam, ông Công Đạt ngồi châm bình trà cho vào hai chiếc tách bằng pha lê tuyệt đẹp chọt ngừng tay lại, mắt đắm chiêu như nghĩ ngợi một điều gì. Có lẽ ông cảm thấy cảnh gia đình ông chẳng bằng một chút xúi hạnh phúc gia đình Chấn Nam. Vợ thì mặt lúc nào cũng ủ ê thở dài liên tục đã vậy giờ thêm cái tật lúc nào cũng đầm đìa nước mắt. Còn đứa con gái duy nhất thì bướng bỉnh ngang ngạnh cứng đầu, ông thiết nghĩ việc bỏ nhà ra đi là hành động nông cạn nhất thời của Nhu Phong, thế nào cũng hối hận mà quay trở về nhà tạ tội cùng ông. Làm sao một người quen sống cảnh giàu sang nhung lụa từ tấm bé, đi một bước cũng có người hầu, ngủ một giấc cũng phải có người coi sóc chăm nom, chịu nổi cảnh gió bụi phong trần? Nhưng ông có phán đoán sai lầm chẳng khi cho rằng đứa con gái yêu không thích nghi được cuộc sống. Nếu đúng thì nó đã quay trở về nhà lâu lắm rồi, có đâu ba tháng trôi qua mà chẳng chút tin tức gì? Hừ, tuổi trẻ bây giờ khó hiểu thật. Chẳng bù như ông thời đó...

- Anh Đạt, anh suy nghĩ gì mà đang rót trà chột dừng lại?

Tiếng bà Chấn Nam kéo ông ra khỏi những suy nghĩ trở về thực tại.

- Gia đình chị công nhận hạnh phúc thật. Chẳng bù cho gia đình tôi, Ti Ti thì bướng bỉnh, còn Ngọc lệ thì gương mặt lúc nào cũng u sầu buồn bã. Chị nghĩ thử coi nhà này giàu sang tốt đỉnh, cô ta muốn vàng có vàng, muốn bạc có bạc, đi một bước có người hầu, kêu một tiếng có người dạ. Hạnh phúc thế kia còn muốn gì hơn nữa. Thế mà cô ta vẫn chưa thoả lòng thoả dạ, vẫn mặt châu màu ủ với tôi. Thật tôi không hiểu vợ con tôi muốn gì nữa đây?

Bà Chấn Nam nghe ông Công Đạt nói thế chợt nhiên bà nổi giận. Một điều rất đáng ngạc nhiên, vì nó trái với tính dịu dàng, điềm đạm vốn có của bà.

- Anh nói thế mà anh nghe được sao? Chẳng lẽ đàn bà trên đời này trong mắt anh tầm thường đến thế sao? Chỉ biết có vàng có bạc là hạnh phúc ngoài ra không cần gì cả. Nếu thế anh chẳng hiểu tí gì về Ngọc Lệ cả, thật bất hạnh cho bạn ấy suốt đời lại gắn bó với một kẻ lạnh lùng sắt đá chỉ biết có danh lợi giàu sang. Tôi nghĩ chỉ có một Ngọc lệ yếu đuối nên mới gắn bó cùng anh, chứ Ti Ti thì tâm tính cương trực nên không chịu đựng anh nổi đành chọn giải pháp bỏ nhà ra đi. Anh thử nghĩ trên đời này mấy ai không muốn sống trong tổ ấm, nhưng tổ ấm như gia đình anh thì chẳng có thì hơn. Nói thật, anh mà không bỏ tính độc đoán, cố chấp thì suốt đời anh sẽ mất Ti Ti vĩnh viễn, không chừng sẽ mất luôn Ngọc Lệ. Anh nên nhớ nỗi buồn nó bào mòn con người ta rất mau chóng đấy anh Đạt ạ. Tôi chỉ có mấy lời đó muốn nhắn cùng anh, giờ chào anh tôi về.

Ông Công Đạt ngồi chết sững trên ghế không có một lời nào để biện hộ cho bản thân. Những lời nói thẳng thắn của bà Chấn Nam như một hồi chuông đánh thức ông dạy sau một cơn mê dài.

Chậm chạp đứng dậy, chỉ vài phút thôi mà ông cảm thấy mình như già thêm ra vài mươi tuổi. Cho bước chân đi ra vườn, ông muốn mượn khung cảnh thiên nhiên xoa dịu những căng thẳng trong ông đang ùn ùn kéo đến, trả lại cho ông sự thanh thản để tìm ra một hướng giải quyết đúng đắn nhất.

Thật ra việc bỏ nhà ra đi của Ti Ti là do tội cứng đầu bướng bỉnh của con bé muốn chống đối cùng ông. Hay sâu xa hơn sự ra đi của con bé là do chính ông gây nên. Thật đau cả đầu. Đứng trước khu vườn rộng lớn đủ màu sắc, tâm hồn ông Công Đạt như dịu bớt những căng thẳng, nhường cho những cảm xúc dịu êm.

Thấp thoáng đâu đây hình ảnh Ti Ti quanh khu vườn chăm chỉ chăm sóc những loài hoa quý hiếm. Bất chợt sau gốc cây ổi xá lị xuất hiện dáng một cô gái với mái tóc dài óng ả phủ bờ lưng thon dịu dàng. Ông ngỡ như là Ti Ti đã quay về tạ lỗi cùng ông. Không kìm nén được ông Công Đạt bước nhanh về hướng đó, giọng ông như oà vỡ hẫng ra.

- Ti Ti.

Cô gái có mái tóc dài óng ả đó, chợt lúng túng khi thất vọng áo trước bụng được thắt gút lại đựng những trái ổi xá lị chín thơm phức đầy quyến rũ. Cảm thấy mình thất lễ trước ông chủ, cô ấp úng nói.

- Chào... Ông chủ. ổi xá lị chín cả rồi nên cháu mới hái xuống định chút nữa chọn những trái ngon nhất cho bà.

Nhìn cử chỉ bối rối của cô cháu gái người quản gia cũng là người bạn thân của cô con gái mình, ông Công Đạt chỉ thở dài nói.

- Không có chi đâu, cháu cứ tự nhiên đi, Hương.

Dứt lời trấn an, ông quay bước đi về phòng riêng của mình để lại sau lưng đôi mắt tròn xoe ngơ ngác của cô gái.

- Tội nghiệp ông chủ. Chỉ vì thương nhớ cô chủ quá mà nhìn mình ông cứ ngỡ cô chủ đã về. Đã tha thứ hết lỗi lầm cho cô chủ rồi thế mà ông không cho người tìm cô chủ về nhỉ?

Bây giờ sáng, giám đốc Trần đã chỉnh tề trong bộ complet veston màu trắng sang trọng. Chải sơ lại mái tóc anh bước ra cửa phòng. Trước khi sang phòng cô thư ký anh khoá cửa lại cẩn thận.

Đứng trước cửa phòng Nhu Phong, Trần gõ nhẹ ba tiếng.

- Ai đó?

- Tôi đây!

Anh vừa dứt lời thì cửa phòng bật mở, Nhu Phong xuất hiện rạng rỡ, xinh đẹp với chiếc quần tây ống past, áo thun lửng khác ngoài là chiếc áo bằng len dài chỉ cài nút giữa. Tóc xoã dài ngang lưng, gương mặt trang điểm nhẹ trông cô thật trẻ trung mà duyên dáng không chê vào đâu được.

Trước vẻ rạng rỡ xinh tươi đầy nữ tính của cô, giám đốc Trần không nén được buông lời xuýt xoa khen tặng.

- Sáng nay trông cô thật duyên dáng. Nhu Phong ứng hồng hai gò má:

- Giám đốc quá khen.

- Thôi chúng ta xuống đại sảnh dùng điểm tâm xong rồi đến Xuân Nguyên. Anh Tư tài xế cho xe đậu ngoài khách sạn chờ chúng ta đấy.

Sau khi dùng điểm tâm xong, giám đốc Trần và Nhu Phong sánh đôi ra khỏi gian đại sảnh của khách sạn. Người ngoài nhìn hai người họ cứ ngỡ là đôi vợ chồng son ra đây hưởng tuần trăng mật.

Thấy hai người bước ra, anh tài xế nhanh nhẹn mở cửa xe chờ hai người bước lên, giám đốc Trần ngắn gọn nói:

- Cho xe đến chi nhánh Xuân Nguyên.

Giám đốc Trần chỉ nói bấy nhiêu thôi, rồi anh im lặng cho đến khi xe dừng lại trước chi nhánh Xuân Nguyên. Mở cửa bước ra, giám đốc Trần nhìn Nhu Phong bằng ánh mắt thật lạ, anh trầm giọng nói:

- Nhu Phong, tôi có thể yêu cầu “em” một điều này được không?

Nhu Phong cảm thấy thật lạ lùng trong cách thay đổi lối xưng hô thường ngày của giám đốc Trần. Nhưng cô chỉ nhường mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên thôi chứ không tỏ vẻ điều gì khác. Còn giám đốc Trần nhìn cô vẻ tỉnh như ruồi. Thật kiên nhẫn, Trần lập lại một lần nữa.

- Em thấy sao?

- Tôi dám chắc giám đốc nhờ tôi ngoài khả năng của công việc cho nên mới hạ giọng yêu cầu với tôi như thế. Nhưng ông hãy yên tâm đi, nếu như nó có trong khả năng tôi thì tôi sẵn sàng. Rồi cô ngừng lại nhìn giám đốc Trần bằng tia nhìn thoải mái, khi thấy giám đốc Trần hạ mình buông lời nhẹ nhàng với cô. Chẳng bù cho lúc trước mỗi lần cô có làm gì dù sai có tí chút là ông ta buông lời quát tháo ầm ầm chẳng có chút kiêng nể cô là phụ nữ. Giờ đừng chuyện mới hạ mình như thế. Đúng là quả báo của ông ta. Cũng may cô là người có tấm lòng rộng lượng bằng không ông ta đã biết tay cô rồi. Nhưng cũng không buông tha ông ta dễ dàng như thế, Nhu Phong kết thúc câu nói bằng giọng kéo dài ra đầy mỉa mai châm chọc.

- Dù sao giúp một người trong lúc hoạn nạn khó khăn, công đức còn nhiều hơn xây dựng bảy ngôi chùa kia mà. Yên tâm, ông cứ nói.

Thế nhưng giám đốc Trần vẫn thản nhiên trước sự khiêu khích đầy láu cá của cô thư ký trẻ con.

- Tôi muốn nhờ “em” đóng vai trò im lặng, khi tôi nói chuyện cùng người có quyền hành của Xuân Nguyên. Và “em” cũng đừng ngạc nhiên quá khi nghe tôi nói điều gì. Mọi thắc mắc của “em” tôi sẽ giải đáp sau. Được chứ?

Ngập ngừng, Nhu Phong nói:

- Còn công việc của tôi thì sao?

- Tôi lo hết, “em” hãy yên tâm. Điều tôi yêu cầu chỉ có thế thôi, em giúp tôi được chứ?

Không ngần ngại, Nhu Phong gật đầu nhanh:

- Được thôi, gì chứ đóng vai trò im lặng thì quá dễ dàng. Miễn sao ông đừng nuốt lời hứa với tôi là được.

Mỉm cười hài lòng, Trần nói:

- Em hứa thế thì tôi yên tâm. Tôi biết em là người có tấm lòng rộng lượng sẵn sàng giúp đỡ những ai khi gặp khó khăn. Vả lại em là người biết giữ uy tín mà, phải không?

Ngẩng đầu lên như thẳm hãnh diện trước lời nói của giám đốc Trần đánh giá cô, Nhu Phong cười nói:

- Ông nói thế đúng đấy.

Vì quá “trẻ con” trong lớp vỏ người lớn, Nhu Phong cứ ngỡ mình được giám đốc Trần đánh giá cao nên mới giao cô trọng trách quan trọng này, chứ cô có ngờ đâu mình đang lọt vào chiếc bẫy êm ái do chính Trần

giăng ra. Có lẽ nếu cô có hối hận muốn rút lại lời hứa của mình thì cũng đã muộn. Vì cô biết mình đã bị “há miệng mắc quai” rồi!

Nhiều người trong chi nhánh Xuyên Nguyên gặp giám đốc Trần cũng gật đầu chào đón. Điều đó chứng tỏ Trần không chỉ là tay bản lĩnh điều hành trong công việc mà còn là tay xã giao rộng rãi. Mọi người ai ai cũng quý nể anh, cả tài lẫn đức. Điều đó khiến Nhu Phong khâm phục vô cùng. Mẫu người lý tưởng như anh là điểm sáng, là thần tượng của nhiều cô gái. Nhưng cô cũng ngạc nhiên không ít khi thấy anh sống chừng mực không quan hệ lãng nhãng theo thói thường tình. Đó là ưu điểm cao nhất mà Nhu Phong chấm cho anh, cô chưa ghét những tay đàn ông “vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa” mà cái tài chưa bằng ai đã cho mình cái quyền vỗ ngực xưng tên đó.

Cùng giám đốc Trần dừng chân trước một căn phòng lớn nhất so với các phòng làm việc xung quanh. Nhu Phong chưa kịp gõ cửa xin vào theo phép lịch sự thì cửa đã bật mở ra. Một bóng người trong bộ mini jupe màu đỏ ủa ra, siết lấy giám đốc Trần, hôn lia lịa lên má lên môi Trần, chẳng chịu để ý xung quanh. Nỗi khó chịu của Nhu Phong chợt nhiên ủa tới bao vây cô, cho dù cô biết cô chẳng có chút chỗ đứng nào trong tim Trần.

Trần cố gỡ đôi tay đang ôm cứng lấy anh ra. Và anh nghiêm giọng nói:

- Mộng Ngân, cô nên để cho tôi thở chứ.

Người con gái như quả bóng xì hơi xẹp xuống. Bối rối khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Trần nhìn cô, nhưng chỉ một thoáng cô lấy lại vẻ tít tít khi thấy bên cạnh Trần có một cô gái xinh đẹp. Nín tay anh, cô kéo dài giọng ra đầy nũng nịu cố ý.

- Tại em nhớ anh chứ bộ. Nếu công việc ở đây không ngập đầu thì em đã bay vào Sài Gòn thăm anh rồi. Gớm, còn làm bộ làm tịch với em nữa.

Rồi cô mới hất hàm sang hướng Nhu Phong hỏi trỏng:

- Ai vậy?

Chỉ chờ có thế, Trần liền đáp:

- Hôn thê của tôi.

Chỉ bốn tiếng đó thôi, thế mà nó như thuốc nổ khiến hai cô gái đều giật mình ngơ ngác. Nhu Phong tái mặt nhìn Trần như định hét toáng lên, nhưng cô chợt nhớ tới lời hứa với anh. Còn Mộng Ngân chỉ ít phút sau lấy lại được bình tĩnh.

- Chuyện đó để bình luận sau. Còn bây giờ em muốn chúng ta bắt tay vào công việc trước đã. Bất ngờ cô xoay người qua nhìn Nhu Phong hỏi bằng giọng mỉa mai:

- Có nên cho cô tiểu thư của anh vào không, bàn chuyện công việc khô khan sợ cô ta chán nản chịu không nổi rồi phá rối. Chà, anh đào đâu ra cô vợ nhìn nhí quá! Như còn đang đi học vậy? Rồi lấy giọng kẻ cả, cô ta nói:

- Này cô bé, cô học lớp mấy vậy hả? Còn đang đi học bày đặt yêu đương, không sợ thi rớt chúng bạn cười chê sao?

Trần ôm Nhu Phong vào lòng như muốn trấn an cơn giận dữ sắp bùng nổ của cô. Tính nóng giận bất chấp ai của cô, anh quá rõ rồi còn gì. Nhưng đứng trước Mộng Ngân, cô như con cừu ngơ ngác, còn Mộng Ngân y như con cáo già lão luyện. Trần không muốn vì anh mà để Mộng Ngân làm tổn thương Nhu Phong.

- Cô nên cẩn thận mọi lời ăn tiếng nói. Hôn thê tôi đã ra trường, hiện đang phụ giúp tôi trong công việc. Nếu như cô còn giữ thái độ khiêu khích này thì tôi không còn nể bác Hoàng Tâm mà thẳng tay với cô đấy!

- Anh sẽ làm gì tôi?

Trần điềm đạm nói:

- Cắt đứt hợp đồng làm ăn cùng Xuân Nguyên. Và tôi cùng vợ tôi lập tức rời khỏi nơi đây, không còn dính líu chút nào với Xuân Nguyên. Cô nghe rõ chưa?

Mộng Ngân nhìn Trần cười ve vuốt:

- Em chỉ giỡn chơi tí xiu thôi mà anh đã giận dữ như thế này. - Đang lả lơi như mời mọc đó thoát cái Mộng Ngân lạnh lùng nói - Thôi, nào mời anh với bà Trần đây vào trong văn phòng để bàn tính công việc.

Trần kín đáo thở một hơi dài khoan khoái:

- Công việc như mọi khi, không thay đổi.

Ngẩng cao đầu đầy kiêu kỳ, Mộng Ngân nói:

- Được rồi.

Trần choàng tay ôm eo Nhu Phong, anh như dìu cô bước vào phòng:

- Ta đi vào đây đi em.

Và anh như căng người trước cái cấu tay của Nhu Phong, nhưng anh phải cố giấu, thay thế vào đó là vẻ mặt tràn trề hạnh phúc trước đôi mắt Mộng Ngân xét nét nhìn anh và Nhu Phong. Bước lại bàn làm việc bằng dáng đi kiêu hãnh, Mộng Ngân mở cặp hồ sơ lấy ra những bản hợp đồng. Trần và Nhu Phong ngồi ghế đối diện với với Mộng Ngân.

- Này, hợp đồng thư ký tôi đã soạn thảo đầy đủ rồi, anh cứ xem đi. Nếu vừa ý thì ký, còn không thì tôi cho anh lập bản hợp đồng theo ý muốn anh.

Trần đọc lướt qua, anh cảm thấy hài lòng khi bản hợp đồng ghi rõ ràng, dứt khoát không lấp lửng chút nào. Trong công việc cô ta làm ăn rất đàng hoàng. Giám đốc Trần rất phục bản lĩnh, tài năng của cô ta nhưng anh cũng ngán ngẩm khi tiếp xúc gần cô.

Nhanh chóng Trần đóng dấu, ký tên vào bản hợp đồng. Coi như công việc đã xong. Anh kéo tay Nhu Phong đứng dậy. Anh chẳng hứng thú gì trong việc đối đầu cùng Mộng Ngân. Kể từ nay xem như anh đã dứt khoát được cô mà vẫn giữ nguyên mối thịnh tình cùng Xuân Nguyên.

- Công việc xong rồi. Chào cô, chúng tôi về. Mộng Ngân đứng dậy bắt tay Trần và Nhu Phong.

- Anh có thể ra cổng đứng đợi một chút để tôi có vài lời muốn nói với người vợ tương lai của anh được không? Xem chừng vợ anh nhút nhát như chú thỏ con, tôi chẳng nỡ hại kẻ dưới cơ mình làm gì. Nhưng nếu anh sợ thì cứ dẫn vợ anh ra về. Tôi không ngăn cản.

Trần còn đang do dự, thì Nhu Phong đẩy nhẹ Trần ra cửa, âu yếm cô nói:

- Anh ra cổng chờ em, chỉ năm phút thôi, em sẽ ra với anh ngay.

Không lường trước cảnh này, Trần chẳng biết phải giải quyết ra sao. Anh còn đang đứng suy nghĩ thì Nhu Phong dậm chân nũng nịu nói:

- Chiều em đi anh, chỉ năm phút thôi, em sẽ ra với anh. Đừng bí xị như thế chẳng đẹp tí nào.

Trần đành thở dài quay gót ra cổng, chẳng biết Nhu Phong làm trò quỷ quái gì, nhưng anh biết cô “vợ nhí” của anh không nỡ làm hỏng kế hoạch của anh đã sắp xếp. Bằng chứng cô đã nghe lời anh, mà còn đóng kịch khéo hơn dự đoán của anh nữa chứ.

Đợi Trần bước ra khỏi văn phòng, Mộng Ngân khoanh tay, cười nửa miệng nói:

- Xem chừng cô cũng có uy với anh Trần như tôi thuở trước. Tiếc là cô quá ngây thơ chẳng hiểu chút gì về chồng của mình cả.

Điềm tĩnh, Nhu Phong nói:

- Bằng chứng gì mà cô nói với tôi như thế. Chúng tôi từ thuở nhỏ đã gắn bó cùng nhau, lớn lên sát cánh cùng nhau trong công việc. Thử hỏi có cặp vợ chồng nào gắn bó với nhau như chúng tôi không? Còn cô lấy tư cách gì hạnh ngộ chồng tôi và tôi tự này giờ. Cô nên nhớ lúc đầu tôi im lặng là chẳng qua nể chồng tôi. Giờ anh ấy đi rồi, có gì cô nói thẳng ra đi.

- Có bản lĩnh lắm. Chẳng giống chút nào về bề ngoài yếu đuối khi có Trần bên cạnh. Chẳng trách gì Trần si mê cô mà bỏ tôi là phải rồi. Nhưng cô đừng vội đắc ý, sớm muộn gì cô cũng bị Trần bỏ rơi như tôi mà thôi. Đàn ông mà: bên người này thì tăng bốc ngọt ngào, bên người khác họ cũng có thể nói như thế. Miệng lưỡi đàn ông mà cô tin tưởng thì thật là quá đại khờ. Cô có biết giữa tôi và Trần có mối quan hệ như thế nào không?

- Trước kia tôi không cần biết cô có quan hệ như thế nào với chồng tôi. Tôi chỉ biết hiện tại anh ấy yêu thương tôi hết lòng và chẳng có điều gì gọi là giấu giếm tôi cả. Bằng chứng cho thấy là anh chở tôi vào đây giới thiệu với chị, tôi là hôn thê của anh. Điều đó chứng tỏ giữa tôi với chị thì thấy rõ ai hơn ai thua? Còn vấn đề chị muốn nói là anh có quan hệ với chị ư? Tôi hiểu đàn ông nào mà chẳng trải qua vài mối tình vụn vặt, miễn sao anh đối xử tôn trọng và yêu thương tôi hết lòng là được. Còn vài ba chuyện lẻ tẻ đó tôi không quan tâm.

Tức giận không còn nhận ra cương vị mình là ai, Mộng Ngân hét lớn:

- Cô giỏi lắm. Nhưng hãy chờ xem, đừng vội đắc ý sớm. Tôi sẽ không buông tha cô cùng anh ta dễ dàng vậy đâu. Cái gì Mộng Ngân này thích mà không thuộc về mình thì cũng chẳng bao giờ là của người khác cả.

Nhu Phong cười khinh khỉnh đáp:

- Cô thật nực cười, khi không buông lời hăm dọa, làm tôi nhớ lại thuở còn là trẻ con ngày xưa quá. Nhưng tôi và anh Trần sẵn sàng chờ đợi cô “trở tài”. Chào cô!

10. Chương 10

Nhu Phong đi một mạch ra cổng công ty thì cô thấy Trần đứng cạnh bên chiếc xe Ford miện không ngừng rít thuốc, một thái độ nôn nóng khó bắt gặp ở Trần, khiến Nhu Phong thầm hiểu là anh đang lo lắng cho cô. Nhưng khi cô nhớ anh đã gài cô ở thế chẳng động đùng, Nhu Phong hằm hằm tức giận. Mở cửa xe cô ngồi vào rồi đóng sầm cánh cửa lại một cái thật mạnh, chẳng màng nhìn nụ cười như cầu hoà của Trần gửi cho cô.

Trần ngồi băng sau cạnh Nhu Phong, nhìn cô đầy trù mến, anh hỏi:

- Mộng Ngân có làm gì em không, hở Phong?

Tỏ vẻ khó chịu, Nhu Phong nói:

- Tôi không thích đàn ông có lối xưng hô thân mật như thế đối với tôi. Làm ơn để dành những lời nói ngọt ngào đó cho vị hôn thê hay bạn gái gì đó của ông đi. Một lần nữa, tôi xin nhắc lại: quan hệ chúng ta chỉ là cấp trên và cấp dưới. Ông là chủ, tôi là tôi tớ phục dịch cho mọi vấn đề ông đưa ra.

Trần tắt ngay nụ cười, anh nhíu mày nói:

- Kìa Phong, em nói gì lạ thế. Chẳng lẽ em không nhớ lời hứa ở “đêm biển” sao?

- Tôi không hứa gì với ông hết. Một Phong Trần vị tha, thông cảm mà tôi quen biết ở “đêm biển” đã biến mất không còn nữa. Nếu chỉ có còn lại chẳng là một Phong Trần mưu mô, tính toán, nỡ đang tâm dùng tình cảm tốt đẹp của người con gái để mưu đồ lợi ích riêng tư.

Cố dằn cơn nóng giận trước những lời khá gay gắt của Nhu Phong, Trần cho tay vào cặp da lấy ra hộp thuốc hút rồi anh tự đánh lửa mời cho mình một điếu. Trần không ngừng rít thuốc liên tục.

- Anh cho em khoảng thời gian từ đây về khách sạn để em suy nghĩ mọi lời nói, mọi hành động của anh để xem anh có đúng là hạng người mà em đã gán ghép không?

Dứt lời Trần mở cửa kính xe, quăng ra ngoài điều thuốc hút đã tàn, khép cửa kính lại xong anh ngả mình dựa lên nệm ghế. Mắt khép hờ lại nhưng gương mặt anh nhăn nhúm đầy vẻ khắc khổ khi tâm trí anh hình như đang đối diện một điều gì chưa xốt, dằn vặt.

Nhu Phong tức giận tuôn một hơi ào ạt và khi thấy phản ứng của Trần, cô khựng lại. Có thật thế không, khi cô kết tội anh một cách thẳng tay không hề khoan nhượng, không hề cho anh có đủ thời gian để biện hộ cho mình? Một quan toà khi kết án cho một phạm nhân khi phạm tội, ông ta còn cho phạm nhân đó có đủ thời gian để biện hộ cho mình. Còn cô trái lại thì không. Tự buộc tội, tự kết án anh một cách không thương tiếc. Hậu quả là để anh tự dằn vặt, đau khổ lấy một mình. Cảm thấy lương tâm ray rứt, Nhu Phong quay qua nhìn Trần định tìm một lời nào để an ủi anh thì thấy gương mặt Trần hiện lên đầy chua xót, đau khổ khiến cô nghe mình nhói cả tim. Nỗi đau ơi, nếu có thể chia xẻ được thì cô cũng xin nhận lãnh thay anh. Cô không muốn nhìn thấy vầng trán rộng cương nghị đầy vết nhăn nhăn trổ, cô không thích nhìn đôi chân mày rậm châu lại một cách u buồn và đôi môi hình cánh cung ngạo mạn kia mím chặt lại đầy cam chịu. Mà cô chỉ thích nhìn vào đôi mắt anh toả sáng tia nhìn trù mền, bao dung, đôi môi hình cánh cung cười rạng rỡ để tô điểm thêm cuộc đời vốn nhiều bất hạnh nơi cô. Trần có biết là cô yêu anh nhiều lắm không? Có thể nhận lãnh thay anh mọi bất hạnh cuộc đời. Ôi! Mọi tình đầu mà cô đã dành cả trái tim dâng tặng cho anh không chút so đo tính toán thiệt hơn.

Mãi suy nghĩ, chiếc xe đã đỗ xích lại trước cổng khách sạn lúc nào không biết. Vừa lúc đó Trần mở choàng mắt nhìn cô rồi bước xuống vong qua phía bên, mở cửa xe cho cô bước xuống. Bao giờ cử chỉ trù mền đó của anh cũng dành tặng cho cô và làm cô cảm động. Nhu Phong nhớ lại lần đầu tiên đến Phương Nam xin việc làm và cô đã được anh đối xử hết lòng. Bỏ cả mấy triệu bạc mua tặng cô bộ trang phục đắt giá cùng những món trang sức sang trọng không chút so đo tính toán. Vốn đã từng mặc nhiều trang phục đắt giá hơn nhiều, từng đeo nhiều trang sức có giá trị gấp trăm, gấp ngàn lần đôi bông tai cùng sợi dây chuyền bạch kim đó, nhưng sao trong thâm tâm Nhu Phong không có món nào có thể sánh bằng những món quà Trần tặng cho cô. Để từ đó hình ảnh vị giám đốc cương nghị, oai nghiêm đã định hình trong tim cô từ giây phút ấy không quên. Vẫn biết tình cảm dành cho anh nhiều say đắm, nồng nàn thế mà để khi đối diện cùng anh, cô lại bắt con tim mình trốn tránh bằng cách ương ngạnh chống đối. Con người ta có thể bắt ép cưỡng bức mọi thứ nhưng không thể nào bắt ép con tim mình thôi tưởng nhớ. Vì thế bề ngoài, cô chỉ giả vờ được như thể thôi chờ còn con tim thì... nó vẫn đập điên cuồng vì anh. Và giây phút này con tim đã đánh gục được lý trí khi vô tình cô ngược mặt lên nhìn anh, đôi mắt nóng bỏng như thiêu đốt của anh nhìn cô khiến Nhu Phong đành đầu hàng ngã quỵ trước trái tim mình.

“Xin anh đừng nhìn em như thế, Trần ơi”.

Nhu Phong thăm van xin thế, nhưng Trần vẫn lì lợm nhìn như muốn xoáy sâu vào tâm khảm của cô.

- Tại sao ông cứ nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ thế hở giám đốc, ông không thấy người ta đang nhìn mình kìa sao?

Ghé sát vào tai Nhu Phong, Trần nói:

- Em đã làm tim anh đau nhói cả lên đây này, nhỏ Phong!

Nghe giọng trầm trầm đầy âu yếm của Trần, trái tim Phong như muốn nổ tung ra vì hồi hộp lo sợ. Có ai có cảm giác kỳ lạ như cô không nhỉ?

Thật liêu lĩnh, Trần bước tới choàng tay quanh cô dìu Nhu Phong đi lên bậc tam cấp thẳng lên gian đại sảnh của khách sạn. Không phản ứng, Nhu Phong đi như mơ theo tay dìu của Trần.

Đến khi dừng chân trên tầng thượng của khách sạn và Trần dìu cô đến ngồi bên chiếc ghế đá thì Nhu Phong mới giật mình choàng tỉnh ngơ ngác nhìn anh.

- Tại sao ông lại...

Trần đưa bàn tay mình bịt miệng Nhu Phong lại:

- Không được gọi bằng ông... mà là anh, nghe rõ chứ nhỏ Phong. Nếu em không ngoan ngoãn vâng lời, thì mỗi lần nghe em gọi tiếng ông khô khan đáng ghét đó anh sẽ bịt miệng em lại, không cho em nói tiếp luôn.

Không nói không rằng, Nhu Phong cắn thật mạnh tay Trần khi anh vừa dứt lời.

- á! Sao em mới ngoan hiền đáng yêu như con cừu, giờ lại vươn móng vuốt ra với anh thế hả nhỏ?

Phụng phịu Nhu Phong nói:

- Ai biểu anh ra lệnh với em chi.

Trần reo lên mừng rỡ:

- Nhỏ xưng “em” gọi “anh” với anh rồi. Ôi, nhỏ thật đáng... “ghét” mà. Trần nắm tay Nhu Phong siết chặt. Có những cơn sóng lẫn lẫn trong lòng anh.

- Nhu Phong, anh có điều này muốn nói cùng em.

Lời của Trần làm bàn tay Nhu Phong run nhẹ, cô cúi nhìn xuống.

- Em đang nghe đây.

- Nhu Phong, trước kia anh vẫn thường nghĩ anh là người đàn ông duy nhất trên đời này có thể ôm vào lòng mọi tình yêu thương trừ tình yêu nam nữ. Nhưng từ khi gặp em... anh thấy là... anh thật ngốc khi có tư tưởng kỳ quặc thế... Bởi vì em chính là tình yêu của anh... Anh yêu em. - Anh Trần.

Nhu Phong nhìn lên gọi. Nhưng nước mắt đã long lanh.

- Lần đầu tiên khi đối diện em, anh có linh cảm là cuộc đời mình sẽ bị em nắm giữ. Và đúng như thế... Có lần anh nhớ buổi trưa tìm em sau một trận cãi vã vào lúc sáng, anh hối hận muốn tìm em để xin lỗi thì bắt gặp em gục trên bàn làm việc với tư thế ngủ chẳng thoải mái tí nào, nhưng gương mặt em lúc đó thì đáng yêu lắm. Đôi mắt khép hờ say ngủ nhưng trên má lại ướt đầm nước mắt. Bước lại gần anh mới phát hiện ra là trong mơ em khóc. Kể từ giây phút đó hình bóng em đã in đậm trong tim anh, làm việc gì anh cũng nghĩ đến em và anh chợt phát hiện ra là anh đã yêu em từ giây phút đó.

- Anh Trần!

Những giọt nước mắt hạnh phúc đã nói lên tất cả. Nhu Phong đã đợi giây phút này lâu lắm rồi.

- Vậy thì em hãy chuẩn bị trái tim để đón nhận - Trần nói - Anh nguyện mãi mãi bên em suốt cuộc đời này và sẽ là người mang hạnh phúc lại cho em.

- Nếu vậy em sẽ là người con gái hạnh phúc nhất.

- Còn nữa - Trần nói - Trước khi em đồng ý, anh muốn em phải nghe anh kể lại những gì liên quan cuộc đời anh. Anh nói thật nó chẳng có chút vui vẻ tí nào đối với em... Nếu em thấy hối hận vì yêu anh thì em vẫn còn đủ thời gian để rút lui.

- Em không sợ. Cho dù em có gánh lấy nỗi đau của anh, em cũng vui lòng đón nhận. Hãy kể đi anh.

- Anh muốn kể cho em nghe để sau này em có đối diện, có phát hiện ra, em cũng không oán trách anh là kẻ tham lam tí tiện. Anh muốn chúng mình sẽ là những người yêu nhau thẳng thắn, chân thành nhất.

- Không, anh Trần, anh không cần kể nữa - Nhu Phong đưa tay lên ngăn lại - Em sẽ không quan tâm đến bất cứ chuyện gì đã thuộc về quá khứ của anh, cũng như anh có thể yên lòng mà giữ bí mật riêng cho mình. Em chỉ cần hiện tại với tình yêu của anh đem tặng cho em là đủ rồi.

Trần khoát tay:

- Em hãy để cho anh kể. Anh không muốn giấu với em một điều gì cả về cuộc đời anh.

Rồi Trần trầm giọng kể:

- Đúng như em đã nói. Anh sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu sang, danh tiếng. Mười tám tuổi anh được đưa sang nước ngoài du học với nguyện vọng sẽ giúp ích cho cha anh trong công việc quản lý công ty. Trong những năm đi du học đó, anh có quen một người con gái vốn mang dòng máu á Đông nhưng lại được sống ở nước ngoài từ nhỏ. Anh với cô ta yêu nhau, nguyện sau khi du học xong anh sẽ dẫn cô ta về ra mắt cha mẹ. Nào ngờ có một lần tình cờ anh bắt gặp cô ta quan hệ với một gã đàn ông khác. Em hiểu chuyện gì xảy ra mà phải không, Nhu Phong?

- Anh và cô ta chia tay nhau kể từ giây phút đó?

Trần gật đầu và nói tiếp:

- Đúng vậy. Nhưng cũng kể từ đó, con tim anh đã nguội lạnh tình yêu. Anh chỉ biết dồn hết thời gian vào học tập. Những việc đó xảy ra cha mẹ anh không hề hay biết. Hàng tháng hai người vẫn chu cấp tiền bạc và thường xuyên viết thư kể rõ việc nhà cho anh nghe. Năm anh vừa tròn hai mươi lăm tuổi, mẹ anh viết thư gửi qua cho anh, kể là mẹ đã gặp lại một người bạn thân thời còn cấp sách. Và cũng kể từ đây thư mẹ anh xuất hiện tên một người con gái, con của người bạn thân của mẹ. Theo lời mẹ kể thì cô ta rất dễ thương, rất đáng yêu và rất xứng đáng làm dâu con nhà họ Hoàng. Anh mặc nhiên chấp nhận không một lời phản đối. Với anh lúc đó tình yêu nam nữ không còn quan trọng nữa. Anh chấp nhận lấy cô bé đó không gì ngoài việc mẹ cưới cho anh một người vợ. Để mẹ anh có người hầu hạ chuyện trò hôm sớm, cho cha anh vài thằng cu tí để người vui ở tuổi xế chiều. Nhưng từ khi gặp em, yêu em anh mới biết quyết định đó thật dại dột. Anh muốn người đầu ấp tay gối với anh là em. Người để anh chia sẻ hạnh phúc buồn vui là em mà không phải là một người con gái nào khác. Nhu Phong, em có chấp nhận lấy anh không?

Nhu Phong bẽn lèn cười nói:

- Anh nói thế chẳng có chút thành ý nào hết.

Trần nheo mắt cười:

- Sao em biết anh không có thành ý?

- Rồi Trần đưa tay móc túi lấy ra chiếc hộp nhỏ

- Anh mua chiếc nhẫn này từ lúc phát hiện ra là không thể sống thiếu em.

Mở hộp, anh lấy ra chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh rồi anh lần vào ngón tay áp út của cô: - Kể từ giây phút này, em là bà Trần đây.

Nhu Phong còn đang ngơ ngác thì Trần cúi xuống, cúi xuống thật gần để hạnh phúc khi cảm nhận được sự vụng về của Nhu Phong. Cô hoàn toàn thụ động và run rẩy bầu lấy vai anh, đôi mắt vừa hé mở ra đã vội khép mi lại, ngoan như đang ngủ.

Môi Trần tham lam, lì lợm không dứt môi Nhu Phong, cô cuống quýt trong tay anh thật tội nghiệp. Mãi đến khi nghe có tiếng bước chân người đi lên, Trần mới chịu thôi, anh thì thầm:

- Em có nghe gì không?

Nhu Phong mắc cỡ giấu mặt vào vai anh.

- Có tiếng chân người đi lên làm em hết hồn.

- Anh đâu phải muốn nói điều đó, mà điều anh muốn nói là anh nghe tiếng đập của tim em ấy chứ. Nói thật, hôn em mà anh sợ em xỉu bất tử ghê. Yêu anh dữ lắm phải không?

- ... Trả lời đi chứ... sao lại cười?

- Em không trả lời đâu.

Nhón chân lên, Nhu Phong chu môi hôn lên gương mặt Trần rồi chạy vụt xuống thang lầu.

Trần dìu Nhu Phong đi dọc bờ biển buổi chiều tà. Biển hoàng hôn mang một vẻ đẹp liêu trai huyền bí như Nhu Phong đi cạnh anh.

- Nhỏ ơi, sao em không nói gì hết vậy?

Nhu Phong mơ màng:

- Em thích được cùng anh đi như thế này mãi. Tâm hồn hai đứa không còn vướng bận bất cứ điều gì ngoài xã hội cuộc sống. Chỉ có em và anh trong thế giới tình yêu, thế giới của những hạnh phúc êm đềm thơ mộng.

Trần hôn nhẹ lên mái tóc Nhu Phong rồi anh cười khê:

- Người yêu nhỏ bé của tôi ơi, em thật là lãng mạn.

Ngước đôi mắt ngây thơ, Nhu Phong hỏi:

- Thế không tốt hở anh?

- Ai nói với em điều đó? Lãng mạn, mơ mộng đưa con người thoát khỏi những đau khổ do cuộc sống mang đến cho ta. Nếu con người mà không có những giây phút đó thì thử nghĩ cuộc sống có còn trở nên tốt đẹp hạnh phúc nữa hay không? Nhưng không vì thế mà con người cứ để cho tâm hồn treo ngược trên cành cây. sống là phải biết dung hoà mọi yếu tố để tạo cho mình một bản lĩnh sống. Em hiểu ý anh nói không, Phong?

Nhu Phong nhoẻn miệng cười, bình yên nép vào ngực anh.

- Em có thích lên những tảng đá kia ngồi nhìn ra biển khơi như đêm nào không, nhỏ Phong? Đêm đó trong mắt anh, em thật nhỏ bé cô đơn, lạc loài như một nàng tiên nữ lạc xuống cõi đời trần tục.

Nhu Phong nũng nịu:

- Em không chịu làm nàng tiên đâu? Tiên sống trên trời lạc loài cô đơn lắm.

Em muốn mình là đứa con gái bình thường có được tình yêu cầu anh là đủ.

Rồi Nhu Phong khe khẽ cất giọng ca, cô như muốn mượn bài hát nói lên ước vọng sống của mình:

- "Em không mơ hoang kiếp sống trên cung hằng.

Em không tham lam diễm phúc nơi thiên đàng.

Làm sao em nói cho hết câu ân tình.

Ước mơ khiêm nhường, có anh bên mình".

- Thế là đủ rồi anh ạ. Em không mơ ước gì hơn thế nữa đâu.

Siết chặt Nhu Phong vào lòng, Trần miên man nói:

- Em đáng yêu quá, bé ơi. Ngày mai về thành phố anh nhất định nhờ ba mẹ cưới em cho bằng được. Đây nhỏ, anh nghĩ em sống cuộc đời "phiêu bạt" như thế là đủ rồi. Hãy quay về tổ ấm của cha mẹ đi em. Họ đang mòn mỏi đợi chờ em từng giây phút đấy, nhỏ.

Nhu Phong cất giọng buồn buồn:

- Em vẫn biết thế. Nhưng em sợ về cha sẽ bắt em lấy gã đàn ông đáng ghét đó làm chồng. Ai ngờ thuở đời này đàn ông con trai gì mà tự tìm cho mình một người vợ cũng không được, phải nhờ đến cha mẹ. Thật đáng xấu hổ mà. Tiếc một điều là em không biết mặt mũi gã đàn ông đó. Nếu không...

Trần nheo mắt cười:

- Nếu không thì sao?

- Thì em sẽ... sẽ mắng cho gã ta một trận, rồi bắt hắn ta từ hôn với em. Lúc trước thì em không có lý do nhưng nay thì khác rồi, vì em đã có anh. Anh hiểu ý em không, Trần?

Trần cười lớn khi nghe Nhu Phong ấp úng nói không trọn vẹn ý nghĩ mà cô muốn diễn đạt.

- Ôi em trẻ con quá, bé cưng. Giả sử như gã đàn ông đó là anh thì em tính sao?

Thấy Nhu Phong tròn mắt nhìn mình thật ngộ nghĩnh đáng yêu, không nén được Trần đưa tay vuốt nhẹ chiếc mũi xinh xắn dễ thương của cô. Rồi anh nói:

- Sao càng ngày anh càng phát hiện ra em sao mà dễ yêu thế. Đây, đừng tròn mắt nhìn anh thế nữa, nhỏ Phong. ý anh muốn nói là anh cũng có người vợ hứa hôn nhưng chưa biết mặt giống như em kể, và em chưa rõ mặt mày gã đàn ông mà em gọi là gã đáng ghét ấy. Nếu giả sử gã ta là anh, còn người vợ hờ của anh là em thì sao hả nhỏ?

Nhu Phong cười phá lên:

- Làm sao có chuyện hi hữu đó được nhỉ? Thôi, anh đừng có mơ chuyện hảo huyền nữa.

Nhu Phong leo lên tảng đá ngồi xuống rồi cô kéo tay Trần ngồi xuống theo cô.

- Giờ anh hãy ngồi đây nghe em hỏi tội. Cô Mộng Ngân gì đó của anh...

Trần la lên:

- Em đừng nói bậy nghe.

Nhu Phong mím miệng cười:

- Ô... em nói lộn thì nói lại cơ sao anh la hét khiến em giật mình, thiếu điều muốn rớt luôn xuống biển. Này, anh không được đánh trống lảng nghe không? Mau thi hành nhiệm vụ kể cho em nghe...

Trần gật đầu:

- Thôi được. Anh sẽ kể cho em nghe đừng mè nheo nữa nhỏ. - Trần cất giọng trầm trầm kể - Sau khi du học xong anh trở về nước tiếp nhận việc cai quản công ty. Có lần anh thay cha ra Nha Trang ký hợp đồng cùng Xuân Nguyên thì người hợp tác làm ăn với công ty Phương Nam là Mộng Ngân. Lúc đầu, anh với cô ta quan hệ với nhau như một người bạn bình thường gần bó chung trong công việc. Nhưng từ từ anh nhận thấy cô ta có nhiều cử chỉ biểu lộ tình cảm quá mức trong công việc. Anh không thích, vì thế đã nhiều lần tế nhị anh từ chối nhưng cô ta chẳng màng. Cứ hàng tháng anh lại đổi đầu cùng cô ta. Anh thật sự mệt mỏi. May nhờ có em...

- Anh làm thế có ác quá không?

- Nhưng anh đã thử hết mọi cách. Cuối cùng cũng đành chọn giải pháp đó thôi. Tuy anh biết nó không được tế nhị cho lắm nhưng cũng đành phải làm. Trong việc làm ăn, anh không muốn xảy ra chuyện hiểu lầm. Có thể cô ta tức giận anh mà cắt bỏ hợp đồng làm ăn anh cũng đành chịu. Chẳng thà cô ta đau một lần còn hơn kéo dài niềm hy vọng không thật. Điều đó còn ác gấp mười lần.

Nhu Phong lắc đầu cười:

- Em chưa từng thấy ai có kiểu lý luận càn rỡ như anh.

- Thôi, dẹp chuyện đó sang một bên đi. Giờ, anh chỉ muốn ngồi bên cạnh em, cùng em ngắm cảnh hoàng hôn trên biển. Và anh muốn...

Trần lấp lửng nói, Nhu Phong như thâm hiểu nên cô đỏ mặt và đưa tay đẩy Trần ngồi xích ra. Nhướn mày, Trần nheo mắt cười:

- Nhỏ làm gì thế? Anh chưa nói hết ý kia mà. Thế sao em lại đẩy anh ngồi xa em?

Nhu Phong trề môi nói:

- Em không hiểu ý định của anh sao? Đầu óc anh lúc nào cũng chứa đựng điều đen tối hết á.

- Đã mang tiếng, anh cho mang tiếng luôn.

Dứt lời, Trần cúi xuống, cúi xuống thật gần, thật gần. Nhu Phong khép hờ mắt lại đón nhận nụ hôn yêu thương Trần ban tặng.

Môi Trần tham lam, lì lợm, mãi một lúc sau anh mới tạm buông tha cho cô.

- Em vẫn chưa biết mi, nhỏ ạ. Nhu Phong gục mặt vào vai anh, che giấu đôi má đỏ bừng lên:

- ừ... ừ! Tại người ta làm bộ đó thôi, chớ chưa chắc ai rành hơn ai đâu.

Bóp nhẹ lấy bàn tay cô, Trần khẽ nhăn mặt nói:

- Tại sao bao giờ nhỏ cũng muốn hơn thua với anh vậy hả? Chịu khó ngoan hiền một chút thì anh càng thương nhiều hơn chứ sao?

- Anh mà thương nhiều chỉ khổ cho em thôi.

Trần im lặng, nhướn mày ngạc nhiên nhìn Nhu Phong chờ đợi cô giải thích.

- ối trời! Sao anh “ngố” thế, hử Trần?

Vỡ lẽ như hiểu ra, Trần đưa tay cốc nhẹ đầu cô.

- Hồn nhé, bé! Anh ký một cái lún “sợ dừa” bây giờ!

Nhu Phong lè lưỡi, rứt vai tỏ cử chỉ sợ hãi.

- Ồi, xin tha cho em.

Hai đứa nhìn nhau bật cười lớn. Tình yêu dâng tràn trong đôi mắt nồng nàn họ trao tặng cho nhau. Sóng vỗ rì rào vỗ bản tình ca muôn thuở... Tình yêu! Tình yêu ơi.

9

Nhu Phong đang phơi quần áo ở phía sau hè thì nghe có người gọi cửa, vội bỏ dở công việc, cô đi lên nhà trên, trong đầu thầm nghĩ không biết ai đến tìm mình. “Nhóm Ngũ Long”? Bảo đảm không phải rồi. Nếu là mấy nhỏ thì đã ồn lên như cái chợ và tự nhiên ào vào nhà cô chứ không phải đứng trước nhà gọi lên như thế đâu.

Chùi đôi tay còn ướt vào cái khăn khô xong, Nhu Phong mới ra mở cửa. Chợt nhiên cô sững người lại, không tin ở mắt mình.

- Cô chủ nhỏ của chị.

Nhu Phong cũng vội kêu lên:

- Chị Hương.

Cô gái chạy lại ôm chầm lấy Nhu Phong rồi oà lên khóc nức nở. Nhu Phong cũng rơm rớm nước mắt. Cô cứ ôm chặt cô gái tên Hương. Mãi một lúc sau cô mới nói được.

- Chị Hương, làm sao chị biết em ở đây mà đến tìm?

Chị Hương, chính là người con gái giúp việc cho gia đình Nhu Phong, từ bé Nhu Phong đã có chị quần quít bên cạnh không rời nửa bước để chăm sóc lo toan thương yêu Nhu Phong như một người chị dịu hiền. Đáp lại, Nhu Phong cũng hết lòng thương yêu chị. Có miếng ngon vật lạ bao giờ cũng để dành cho chị, và hết mực nghe những lời khuyên bảo của chị. Có thể nói ngoài cha mẹ ra người Nhu Phong yêu thương nể vì đó chính là chị Hương.

Chị Hương nghẹn ngào:

- Chị đã tìm em ở khắp mọi nơi. Sao mà đại khờ thế hử Ti Ti? Chuyện chưa ngã ngũ mà em đã lén ông bà chủ bỏ nhà ra. Cũng may chị có quen bà Tư, người nấu cơm của công ty em nên mới lần ra được là em ở đây.

Nhu Phong kéo tay chị Hương ngồi xuống ghế.

- Ngồi xuống đi chị, để em đi rót nước cho chị nghe.

Chị Hương vội kéo tay Nhu Phong lại, đôi mắt rưng rưng:

- Em nên về nhà đi, Ti Ti. Ông bà chủ đau buồn vì cứ nhớ em luôn. Nhà trở nên vắng vẻ từ khi thiếu tiếng cười giọng nói của Em. Bác Tâm chăm sóc cây kiểng cứ than thở với chị là không có em công việc của bác trở nên buồn tẻ vì không có người sẽ chia cùng bác. Còn dì của chị đi ra đi vào cũng đều chất lười gọi tên em luôn. Em biết cái tật dì của chị mà. Khi buồn hay nhớ một điều gì là dì của chị cũng đều chất lười cả.

Nhu Phong nghe nói thế, cô ứa nước mắt:

- Em cũng nhớ tất cả mọi người trong gia đình mình lắm. Nhưng ngại vì sống ở đó, em cảm thấy khó thở trong cái không khí của gia đình mình, chị Hương ạ. Ba em thì cố chấp, mẹ em thì hiền từ nếu không nói là nhu nhược, không có chút quyền hành gì trong trái tim của ba em. - Lúc này, ông chủ thay đổi nhiều rồi, Ti Ti. Lúc em bỏ đi, ông còn giận dữ lắm. Cứ đòi đăng báo từ em, nhưng rồi mẹ em năn nỉ riết rồi ba em

cũng bỏ ý định đó. Có lần bà Chấn Nam qua thăm mẹ em, thấy bà chủ cứ khóc mãi nên bà Chấn Nam tức giận tìm ba em gây một trận. Không biết lúc đó bà ta nói điều gì mà kể từ đó ba em nguôi giận và tỏ ra chăm sóc quan tâm mẹ em nhiều hơn. Mỗi chiều bên bàn cơm ba em thường nói với bà chủ là bây giờ tuy con, nên thì nhờ, hư thì chịu. Ông sẽ không can thiệp vào chuyện riêng nữa.

Nhu Phong nhíu mày:

- Vậy thì ba em nói lấy chứ đâu có thông cảm cho em đâu.

Chị Hương lắc đầu:

- Không phải đâu em. Ông chủ nói thiệt tình đó. Em đi rồi, ông buồn lắm nhưng không nói ra và thêm lần tác động của bà Chấn Nam, từ đó ông đã thay đổi suy nghĩ và cách nhìn của mình. Chị nhớ có một lần chị đang hái ổi xá lị cho bà chủ dùng thì bất ngờ chị nghe tiếng ông chủ hờn hờ gọi chị là “Ti Ti, con đã về rồi ư?”. Và khi nhìn ra chị không phải là em, ông chủ tỏ ra buồn thấy rõ. Em có biết không, lúc đó chị cảm thấy thương ông chủ ghê gớm và thông cảm với nỗi nhớ con của ông. Ti Ti, em trở về nhà đi nha. Bà chủ vì nhớ em nên thường lén ra “non bộ”, chỗ mà em thường trốn ra đó ngồi mỗi khi buồn bực, và bà chủ thở dài liên tục, mắt đỏ lệ mãi vì em.

Nghe nhắc tới mẹ, lòng Nhu Phong quặn đau. Trong trí cô hiện ra hình ảnh người mẹ hiền, suốt đời chỉ biết hy sinh cho chồng con. Bà đúng là mẫu người phụ nữ Việt Nam của thời phong kiến. Luôn luôn thực hiện đúng câu “phu xướng phụ tùy” nên nhiều lúc không đồng ý với chồng, mà bà vẫn không dám lên tiếng phản đối ông. Chỉ biết cúi đầu tâm phục để rồi sau đó lại âm thầm khóc một cách lặng lẽ ở một nơi kín đáo. Ngày Nhu Phong chống đối cuộc hôn nhân giữa cô với gã đàn ông đáng ghét đó, bao nhiêu nước mắt của mẹ cô đã chảy ra vì sự xung đột của hai cha con. Một người ương bướng, cứng đầu - một người độc quyền cố chấp, điều đó để lại hậu quả khổ đau chỉ mỗi mình mẹ cô chịu đựng. Ngày Nhu Phong rời bỏ ngôi nhà thân yêu không một người hay biết, ngoại trừ nhóm “Ngũ Long”. Nhóm “Ngũ Long” biết thì sao chứ? Cô lo sợ gì khi năm người là một. Thế mà hôm nay, chị Hương đã tìm được nơi Nhu Phong đang ở.

Thấy Nhu Phong cứ mãi tư lự, chị Hương chồm người đưa tay vuốt mái tóc dài của cô và nói với giọng trìu mến.

- Ti Ti, em về nhà nghe.

Nhu Phong ngồi im lặng. Trước mắt cô hình dáng cha mẹ hiện ra lung linh. Chắc giờ này, hai đứa sinh thành của cô già lắm, mái tóc của người đã bạc ra vì nhung nhớ con. Tiếng gọi yêu thương vang vọng trong lòng Nhu Phong. Ba ơi! Mẹ ơi! Con sẽ về! Con sẽ về ngay ngày mai. Đứa con bất hiếu sẽ về tạ tội với cha mẹ, cha mẹ ơi.

Nhu Phong nhìn chị Hương, mắt cô long lanh những giọt nước mắt, giọng cô nghẹn lại:

- Chị Hương! Ngày mai em sẽ về. Nhất định ngày mai em sẽ về.

Chị Hương mừng quýnh vội ôm chầm lấy Nhu Phong, giọng chị nói như reo:

- Em ngoan quá Ti Ti.

Nhu Phong cũng vòng tay ôm chặt lấy chị và ngồi im lặng nghe tình thương réo gọi trong lòng. Thế là cô sắp trở về gia đình, trở về mái ấm mà từ lâu cô xa cách. Cô sẽ có lại được hạnh phúc êm đềm trong căn nhà cô đã được sinh ra và lớn lên. Bao kỷ niệm ngọt ngào hiện về trong tâm trí Nhu Phong đang réo gọi cô. Hồn Nhu Phong thổn thức: Vâng, ta sẽ trở về.

Chị Hương ra về rồi, Nhu Phong vào nhà sau phơi nốt những bộ quần áo. Xong cô vào phòng riêng thay đổi trang phục. Cô sẽ đi báo cho Trần tin này. Chắc anh vui mừng lắm?

Trần toét miệng cười khi đứng đối diện trước mặt cha, anh chịu đựng cái nhìn từ trên xuống dưới của người cha đáng kính. Trần như lột xác, biến đổi thành một chàng trai trẻ trung yêu đời, kể từ khi đi Nha Trang về. Với quần Jean bạc màu, áo ca rô, nịt quần to bản, ổ khoá sắt đầu sư tử, anh như hiện thân trọn vẹn của tuổi trẻ đầy sức sống. Khi thấy cái lắc đầu của cha, lại một lần nữa anh cười khi.

- Con đi chơi, không phải đi làm.

- Ôi, điều gì khiến con lộn xộn yêu đời. Đã lâu rồi cha chưa bắt gặp lại hình ảnh này nơi con. Hôm nay cha vui lắm.

- Về con sẽ kể cho cha nghe. Giờ con đi đây.

Trần đi ra nhà để xe, dẫn chiếc mô tô đã từ lâu anh bỏ quên, giờ lấy ra đạp máy. Trần như trở lại phong độ ngày xưa. Tuổi mười tám, tuổi háo hức thích chạy rong trên phố phường với con sói bạc trắng chừng như mình là vua một cõi.

Nhất định hôm nay anh sẽ khuyên Nhu Phong trở về nhà tạ tội cùng cha mẹ rồi còn lo chuẩn bị thời gian để lo hôn lễ sắp tới nữa chứ. Dù gì anh đã ba mươi tuổi. Từ khi yêu Nhu Phong, Trần mới thật sự cảm thấy mình thêm có một mái ấm như thế nào?

Chiếc mô tô chạy ngang qua công ty Phương Nam, Trần thầm nghĩ dù sao anh phải ghé vào thăm công ty. Không biết bác Thịnh có gặp rắc rối gì trong công việc không đây?

Trần cho xe chạy thẳng vào nhà để xe, rồi anh tắt máy bước xuống:

- Anh Trần.

Nghe tiếng gọi tên mình một cách thân mật nhưng không phải giọng của Nhu Phong. Trần thầm kinh ngạc nên anh ngược mặt lên nhìn. Và chợt nhiên anh như hoá đá, không tin ở mắt mình khi xuất hiện trước mắt anh là một cô gái với dáng dấp mảnh mai xinh đẹp.

Mẫn Nhi! Người tình Chocolat thuở xưa của anh. - Nghĩ đến đây Trần như chợt nhớ lại đêm nào, anh bắt gặp cô đang hôn một gã đàn ông. Lần đó anh kìm chế lắm mới không nổi nóng dấn vào mặt gã đàn ông đó mấy đấm cho hả giận. Mà anh chỉ quay bước bỏ đi sau tiếng hừ nhẹ. Nửa như anh thăm cảnh cáo họ, nửa như Trần muốn phát tiết ra âm thanh giải đi một phần nào giận dữ đang nung đốt như thiêu trong tim anh. Nếu không, có lẽ Trần điên lên mất. Mỗi tình đầu mà anh ôm ấp nâng niu, thế mà chỉ trong phút chốc lại tan biến nhanh như bong bóng xà phòng. Và cũng kể từ giây phút đó, người tình nhỏ nhắn đáng yêu như những thỏi chocolate mà cô vẫn thường hay ngậm trong miệng chết hẳn trong trái tim Trần. Chuyện xảy ra gần mười năm rồi mà Trần cứ tưởng mới đâu đây. Thế mà, cơn giận trong tim Trần không còn như ngày nào, nó nhường cho vẻ thản nhiên như một người quen xa cách lâu ngày giờ gặp lại chỉ một cái gật đầu chào là đủ. Trần không thể nào ngờ mình có thể đứng dưng trước Mẫn Nhi một cách dễ dàng như thế. Vậy mà có lúc anh cứ nghĩ là nó rất khó khăn. Trần mỉm cười khẽ gật đầu thay cho một lời chào.

Những diễn biến trong tâm trạng Trần đang diễn ra hình như Mẫn Nhi đọc được nên cô lắc đầu chưa xốt nói:

- Một lời chào em mà anh cũng tiết kiệm được sao, Trần? Em thật không ngờ anh có thể lãng quên em nhanh như thế?

Trần khẽ chau mày khi thấy tia mắt của đám nhân viên dưới quyền anh đang nhìn chăm chú vào anh và Mẫn Nhi. Không muốn mọi người chĩa mũi vào chuyện mình để rồi bàn tán lung tung. Trần nói:

- Ta có thể qua quán cà phê bên kia đường trò chuyện. Đứng ở đây anh thấy bất tiện quá. Mẫn Nhi mừng rỡ vội gật đầu:

- Em cũng nghĩ thế đó, Trần.

Trần đưa tay ngoắc một cô gái làm trong phòng kế toán. Cô gái đó e ngại ngập ngừng bước lại gần Trần:

- Dạ, giám đốc cho gọi.

- Cô lên nhắn với bác Thịnh là tôi đã về. Nếu công ty có cần gấp tôi cứ điện thoại nhắn. Tôi sẽ đến - Rồi Trần khoát tay - Được rồi, cô cứ đi làm việc của cô đi.

Đẩy cửa kiếng, Trần cùng Mẫn Nhi bước vào trong, nơi đây như tách biệt khỏi thế giới bên ngoài ồn ào, náo nhiệt. Sau khi chọn cho mình chỗ ngồi khuất sau chậu dừa kiếng xum xuê. Trần giúp Mẫn Nhi bằng cách kéo ghế cho cô ngồi yên vị, rồi anh đến chiếc ghế ngồi đối diện cô.

- Em dùng gì? Cam vắt hay bạc sữa? Mẫn Nhi như có vẻ xúc động khi thấy Trần vẫn nhớ thức uống cô thường dùng.

- Anh gọi cho em ly cam vắt không đá là được. Còn anh, vẫn ly chanh rum đá như ngày xưa chứ?

Lạnh lùng Trần đáp:

- Anh không thích thứ nước uống đó nữa.

Trần đưa tay ngoắc bồi bàn đang đứng bàn đối diện. Anh ta bước lại gần.

- Thưa ông bà cần dùng chi ạ?

Trần không quan tâm cách gán ghép thân mật của anh bồi. Anh chỉ vắn tắt nói:

- Anh cho ly cam vắt không đá và ly cà phê đá kèm theo đĩa bánh ngọt.

- Xin ông bà vui lòng chờ chúng tôi ít phút.

- Tại sao em biết anh ở công ty Phương Nam mà đến tìm anh hay vậy?

Mẫn Nhi liếm môi đáp:

- Em năn nỉ Lữ Đông nên anh ta mới tiết lộ cho em biết.

Trần cười khô khốc:

- à, ra thế.

- Anh đừng trách Lữ Đông. Tại em cứ theo van xin, năn nỉ mãi nên anh mới xiêu lòng bảo là cho em cơ hội cuối để gặp anh. - Đang nói chợt Mẫn Nhi ngập ngừng - Bởi vì anh sắp cưới vợ rồi phải không, Trần?

Mặc dù không còn oán hận Mẫn Nhi như xưa, nhưng Trần vẫn cảm thấy có chút xem thường khi thấy cô không biết tự trọng mà vẫn còn tìm cách gặp anh để làm gì nhỉ? Chẳng lẽ cô muốn nói lại những tình cảm thuở xưa chắc. Không cho cô chút hy vọng nào, Trần buông gọn giọng: - Đúng vậy.

Mẫn Nhi thẫn thờ.

- Xin chúc mừng anh. Trần khách sáo:

- Cảm ơn em.

Rồi Trần cúi xuống bật quẹt ga châm vào đầu diếu thuốc, đầu óc anh như đang suy nghĩ mông lung một điều gì mà Trần không rõ. Đến khi người bồi bàn bưng ra những thứ Trần gọi, anh mới giật mình trở lại hiện tại.

Đưa tay khuấy nhẹ ly nước cam, rồi Trần đẩy nhẹ nó tới trước mặt Mẫn Nhi.

- Uống nước đi Nhi.

- Cảm ơn anh.

Nhìn thấy dáng điệu cô buồn ủ rũ, Trần hơi thương cảm nói:

- Em về nước tìm anh có việc gì quan trọng không Nhi? Tuy chúng ta không còn những tình cảm tốt đẹp như xưa, nhưng nếu em có gặp rắc rối khó khăn nào anh vẫn sẵn sàng giúp em, không chút câu nệ. Nói đi Nhi.

Mẫn Nhi nhắm mắt lại khi nghe giọng Trần ân cần như ngày nào. Anh thật đáng quý. Thế mà trong một phút bốc đồng cô đã để mất anh vĩnh viễn.

- Trần ơi. Anh có biết em vẫn còn yêu anh tha thiết hay không? Tại sao lúc đó cô thật điên cuồng khi cho Peter vào phòng và ôm hôn cô thế nhỉ? Để trả giá cho hành động nông nổi của mình, Mẫn Nhi đã mất Trần vĩnh viễn. Mỗi khi nghĩ đến điều đó, Mẫn Nhi lại xỉ vả mình không thương tiếc. Cô thật dại dột mà. Bao hy vọng về nước để gặp lại Trần với ước mong là cùng anh nói lại duyên xưa có lẽ không được rồi. Trần của cô bây giờ xa cách quá chứ không như trước kia. Trước kia tuy chia tay Trần, Mẫn Nhi còn chút hy vọng mong manh là có lẽ Trần nghĩ lại mà tha thứ cho cô. Nhưng nay thì hết rồi, hết thật rồi. Còn đâu những

ngày hai đứa dìu nhau đi dạo dưới những con đường có những hàng thông dài thoải thoải. Còn đâu những lần cô làm mình làm mẩy, hờn dỗi để được anh lo lắng và tìm mọi cách chọc cô cười, để cô thôi giận hờn. Mẫn Nhi nhớ bao giờ trong túi anh cũng có những thỏi chocolate để cho cô ngậm mỗi khi cô gặp chuyện buồn phiền hay nổi hứng bất tử tìm cách giận dỗi để anh lấy ra dụ dỗ cô nguôi ngoai. Và kết cuộc sau cơn giận hờn anh thường trêu đùa gọi cô là “người tình chocolate” bé bỏng, xinh xinh như những thỏi chocolate màu nâu quyến rũ. Nghĩ đến đây, không kiềm chế được nữa Mẫn Nhi oà lên khóc nức nở.

Trần bối rối khi nghe giọng khóc đầy đau khổ của Mẫn Nhi. Bao giận hờn còn sót lại trong anh như bay biến hẳn đi khi chứng kiến cảnh cô đau khổ như thế này.

- Nín đi em! Chuyện qua rồi, hãy cho nó qua luôn đi. Em đừng cứ mãi sống trong quá khứ rồi từ đó dần vật lầy mình là không nên. Hãy nghe anh, quên hết đi rồi làm lại từ đầu. Em còn rất trẻ kia mà. Peter là một người đàn ông tốt, rất xứng đáng là nơi để em nương tựa suốt cả đời mình.

Mẫn Nhi đứng dậy bước lại gần Trần, cô ngã vào bờ vai rộng của một thời cô từng được chở che mỗi khi cô gặp chuyện buồn phiền. Bao giờ nơi đó cũng là nơi trú ẩn bình yên cho tâm hồn cô không dậy sóng nữa. Và giờ đây cũng vậy.

Không nín được nữa, Mẫn Nhi chủ động ngước mắt lên, môi cô đặt vào môi anh. Ôi, nụ hôn mười năm cô xa cách sao chẳng có vẻ ngọt ngào mà lại pha chút đắng cay như thế này nhỉ? Nhu Phong theo lời chỉ dẫn của bác Tư bảo vệ, cô đẩy cửa kính bước vào trong tìm Trần. Thấy dáng anh bên chậu dừa kiểng, Nhu Phong nhanh nhẹn đi lại gần. Cũng may hôm nay Trần mặc áo ca rô, chiếc áo chính tay Nhu Phong mua tặng anh. Nỗi mừng vui chưa được kéo dài thì Nhu Phong cảm thấy đất như sụp đổ dưới chân mình.

- Trần của cô...

Cổ trần tĩnh nhưng Nhu Phong vẫn cảm thấy đầu quay cuồng, cô quay người bật chạy nhưng chiếc áo lại vướng vào cạnh bàn đối diện. Nóng nảy Nhu Phong giật mạnh, bình hoa đặt trên bàn theo đà kéo mạnh tay của Nhu Phong ngã xuống đất.

Tiếng động phát ra khiến Mẫn Nhi giật mình lúng túng buông Trần ra, anh kịp thấy dáng người con gái lao nhanh ra cửa trong chiếc áo dài màu hồ thủy.

- Nhu Phong!

Trần vội đứng dậy chạy theo, chỉ để lại Mẫn Nhi ba tiếng:

- Anh xin lỗi!

Và anh vội móc bóp đặt lên bàn hai tờ năm chục ngàn rồi chạy ra cửa.

Nhưng ra đến nơi thì bóng dáng Nhu Phong đã không còn nữa. Trần dỗi mắt tìm khắp xung quanh thì anh thấy chiếc taxi đỏ đang lao nhanh phía trước. Đắm mạnh tay lên trên thân cây, Trần nói như rên:

- Nhỏ hiểu lắm anh rồi, nhỏ ơi.

Ba tiếng “Anh xin lỗi!” của Trần thốt ra Mẫn Nhi hiểu từ đây về sau cô đã mất anh vĩnh viễn. Xách lấy chiếc bóp, Mẫn Nhi lưu luyến nhìn lại nơi Trần vừa ngồi.

- Vĩnh biệt mày, từ đây về sau ta không còn dịp đặt chân lên mảnh đất này nữa. Trần đã không tha thứ cho ta thì ta trở lại nơi đây làm gì?

Mẫn Nhi đi ra, cô thấy dáng anh đau khổ, thần thờ đứng dựa thân cây, định bước lại an ủi anh, nhưng không biết nghĩ sao Mẫn Nhi quay bước sang hướng khác.

- Em đi đây anh Trần. Từ đây về sau em biết anh sẽ không còn hạn khi nghĩ tới em nữa. Điều đó cũng làm cho em hạnh phúc lắm rồi. Em không còn mong ước gì hơn, chúc anh hạnh phúc bên người con gái có đáng để thương mặc chiếc áo màu hồ thủy kia.

Tự dưng linh cảm như mách bảo cô rằng: “Anh sẽ hạnh phúc bên người con gái đó”.

Chiếc taxi lao đi, Nhu Phong không còn kiềm được nữa, cô oà lên khóc nức nở.

Cô thật không ngờ Trần lại là kẻ lừa gạt tình yêu của cô.

Tiếng nhạc trong xe vang lên giọng hát nữ với cung điệu thật xót xa, cay đắng. Bài hát đó bây giờ như tâm trạng Nhu Phong.

...

”Tôi nghiệp quá, xây những lâu đài trên cát mơ. Biển vắng như trời sắp mưa. Tình cũng như là đám mây mật mù. Tình là nhớ, xin nhớ không lừa dối ai, đừng trách câu hẹn hứa đôi, tình cũng như là nước trôi...”

...

Yêu nghĩa là phôi pha, nghĩa là mang hận hoài”.

Trong lòng Nhu Phong chợt lên tiếng phản kháng, bênh vực Trần. Cô không tin Trần là gã đàn ông đều giả như trong bài hát “Tình hồ” kia. Mà Trần của cô là người đàn ông cương nghị, thẳng thắn trong mọi vấn đề. Đã yêu cô bằng cả trái tim, sau một lần bị thương tích nặng nề. Anh còn hiểu ra tình yêu của anh dành cho cô là đích thật. Vắng đâu đây Nhu Phong nhớ lời Trần nói cùng cô ở đêm biển Nha Trang đêm cuối.

“Nhỏ Phong, trải qua bao thất bại đắng cay trong đường tình, anh mới tìm ra được em. Người đã cất giữ mẫu xương sườn của anh bao lâu nay, mà anh cất công tìm kiếm. Em là hạnh phúc, là bến đậu an toàn của cuộc đời anh. Anh yêu em, mãi mãi...”

Thế mà hôm nay cô lại chứng kiến tận mắt cảnh anh phản bội. Đi ôm hôn người con gái khác. Thế là hết. Hết thật rồi. Cô đứng là đứa con bất hiếu với cha mẹ nên nay mới gặp quả báo. Cha ơi, mẹ ơi. Xin tha thứ lỗi cho con. Con sẽ quay về cha mẹ ngay. Hứa suốt đời sẽ làm theo mọi lời dạy bảo của cha mẹ mà không dám chống đối một lời nào. Hãy tin con.

11. Chương 11

Giọng nói dịu dàng trong trẻo vang trong máy:

- Để bảo đảm an toàn cho quý khách, xin quý vị vui lòng thắt dây lưng an toàn vào người, nếu quý vị cần điều gì xin bấm chuông báo hiệu. Xin chân thành cảm ơn quý vị đã đi trên chuyến bay của chúng tôi. Một lần nữa, đội bay tuyến đường Hà Nội - Thành phố Hồ Chí Minh xin chào mừng quý khách.

Mộng Trúc sau khi dịu dàng nói xong, cô bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển trong tà áo dài màu hồng duyên dáng. Cô ân cần xem xét dây an toàn cho từng hành khách, còn bạn cô bưng khay kẹo các loại đi mời từng người. Chợt Mộng Trúc dừng lại trước một hành khách đang ngồi gục đầu vào nệm ghế. Lo lắng, cô hỏi:

- Xin lỗi. Tôi có thể giúp cho ông chuyện gì không ạ?

Mộng Trúc dịu dàng hỏi. Khoảng chút sau, người đàn ông đó mới ngược lên nhìn Mộng Trúc. Lọt vào mắt Trúc là một gương mặt đàn ông có nét đẹp hơi khắc khổ bởi đôi mắt sâu dưới đôi chân mày rậm đen tạo cho ta như có lớp sương mờ bao phủ, khuôn mặt hơi có ngạnh cho ông ta nét cứng rắn của người đàn ông. Tuy nhiên khoẻ miệng như cười đã giúp cho nét khắc khổ nơi ánh mắt đã mất đi. Công nhận ông ta là người đàn ông có gương mặt khá ấn tượng khó quên. Tuy nhiên ông là người không khoẻ mạnh thì phải, vì gương mặt có màu tái tái sao đấy.

- Ông không được khoẻ chăng? Có cần tôi gọi bác sĩ giúp ông không?

Người đàn ông đó khoát tay:

- Cảm ơn cô, bệnh cũ của tôi tái phát thôi. Giờ thì ổn cả rồi.

- Nếu thế thì tôi xin phép. Có gì cần ông cứ bấm chuông gọi. Tôi sẽ đến ngay.

Người đàn ông đó khẽ gật đầu. Mộng Trúc tạm yên tâm bước đi về chỗ ngồi của mình. Chống tay đỡ cằm, Mộng Trúc thả tầm mắt qua khung cửa sổ, mây trắng bàng bạc bao quanh. Đối với Mộng Trúc sống trên

cao, cười mây lướt gió là một đam mê của những người đã bước chân vào ngành hàng không. Năm nay Mộng Trúc đã hai mươi ba tuổi rồi, mà cô không dám quen biết một người đàn ông nào... Quy định hàng không đối với tiếp viên nữ cô thuộc lòng. Nhất là cái khoản phải cam kết không lập gia đình trong thời gian làm việc và cứ ba tháng một lần phải kiểm tra sức khỏe định kỳ để kịp phát hiện những điều có thể xảy ra... Cô sợ mình bị ràng buộc mà cô thì quá yêu nghề lướt gió tung mây ngay từ thuở còn nhỏ. Vì thế đến tuổi này Mộng Trúc vẫn còn cô đơn là điều không có gì gọi là lạ cả. Nhưng thỉnh thoảng cô vẫn bị nhóm “Ngũ Long” lấy đó làm đề tài để trêu chọc cô.

Đang nghĩ đến đây, sức nhớ đến người đàn ông lúc nãy, không biết ông ta có bị sao không nhỉ? Không yên tâm, Mộng Trúc quyết định đến thăm ông ta một lần nữa cho chắc ăn. Biết ông ta sức khỏe không tốt mà cô làm nghề là điều không được.

Nhưng khi đối diện ông ta thì Mộng Trúc cũng thật không ngờ. Mới đây gương mặt ông ta tái tái như xác chết, giờ như có phép lạ xuất hiện trả lại gương mặt ông ta nét hồng hào như bình thường. Thấy Trúc, ông ta nheo mắt, tia mắt buồn chợt long lanh toả ra tia nhìn ấm áp. Mộng Trúc thẫn thờ:

à. Ông ta có đôi mắt biết cười. Trông nó thật tinh nghịch chứ không u buồn. Nếu thế, thì có lẽ ông ta đã từng trải qua một biến cố đau thương nên từ một đôi mắt lạc quan yêu đời trở thành đôi mắt trầm tư xa vắng đây.

Mộng Trúc nói như reo vui:

- Ông đã khoẻ rồi ư?
- Vâng, cảm ơn cô đã quan tâm lo lắng.
- Đó chỉ là trách nhiệm thôi mà.
- Nếu thế cô là người con gái thật sự yêu nghề nên mới sống hết lòng vì công việc của mình. Mộng Trúc thăm phước óc nhận xét của ông ta, nên cô gật đầu cười:
- Ông thật thông minh. Mọi tiếp viên của hàng không ai cũng đều là người thật sự yêu nghề hết cả.

Người đàn ông đó chợt buông lời như tâm sự:

- Có đi xa rồi mới biết không đâu đẹp bằng quê hương mình. Nhất là những cô thiếu nữ dịu dàng thướt tha duyên dáng trong tà áo dài, tóc xoã buông lơi, đó chính là nét chân phương, đại diện cho cái hồn của dân tộc Việt Nam dịu dàng nhưng không khuất phục.
- Nếu thế ông là người sống ở nước ngoài.
- Không, nói đúng ra tôi là con chim xa xứ nay đã tìm được con đường trở về tổ ấm, trở về xứ sở của mình. Mặc dù, tổ ấm chỉ đơn lạnh có mình tôi.
- Ông nói thế có nghĩa là... - Mộng Trúc tế nhị không dám nói tiếp câu sau.
- Cha mẹ tôi đã qua đời trong tai nạn xe cộ tại New York. Đôi mắt người đàn ông đó chợt u uẩn. - Có lẽ nếu không phải vì tôi thì cha mẹ không mất nơi đất lạ quê người ấy.

Mộng Trúc buông lời an ủi.

- Ông đừng buồn thế. Mỗi người đều có một số phận, muốn tránh cũng không được đâu. Nếu ở Việt Nam luôn, có dịp ông hãy ghé lại nhà tôi chơi. Hãy xem tôi là một người bạn tốt của ông.
- Hãy gọi tôi là Lữ Đông. Tôi rất sợ mình già khi nghe cô gọi tôi bằng tiếng ông lạnh lùng, khô khan.

Mộng Trúc cười duyên dáng:

- Tôi thiết nghĩ chỉ có những phụ nữ như tôi sợ già thôi. Nào ngờ cánh đàn ông các anh cũng vậy.
- Vì thế mới công bằng, phải không cô?

Nói xong Lữ Đông nhìn Mộng Trúc cười cười.

Hình như Mộng Trúc thăm hiểu nụ cười của Lữ Đông, nên cô vui vẻ nói:

- Mộng Trúc.

- Dễ thương quá! - Lữ Đông buột miệng.

Mộng Trúc ngơ ngác, không hiểu Lữ Đông muốn ám chỉ điều gì? Khen người, khen giọng nói, khen dáng dấp hay khen cái tên cô vừa thốt ra.

Giọng Lữ Đông hiền hoà:

- Tên cô dễ thương như người. Chữ “Trúc” tượng trưng cho những gì cao quý thanh thoát ở người phụ nữ. Còn ở phái nam thì chữ “Trúc” tượng trưng cho sự hiên ngang, bất khuất. Mộng Trúc có nghĩa là “giấc mộng cao quý thanh thoát” hay nói ngắn gọn là “cơn mộng đẹp”.

Mộng Trúc cười:

- Anh nói chuyện y như là một nhà văn thực thụ ấy.

- Còn cô thì lại dịu dàng y như cô Tấm trong chuyện cổ tích ấy...

Cả hai nhìn nhau mỉm cười và đều cảm thấy gần gũi tuy chỉ mới có ít phút chuyện trò.

Rồi Mộng Trúc thông thả nói:

- Thôi, tôi phải tiếp tục làm phận sự của mình đây. Tạm biệt anh, hẹn gặp lại.

- Thế thì chúc Mộng Trúc làm việc tốt đẹp. Hẹn ngày gặp lại.

Mộng Trúc xoay lưng bỏ đi để lại phía sau đôi mắt ấm áp trù mên nhìn theo.

Lữ Đông ngồi đó miên man nghĩ về cô tiếp viên xinh xắn dễ thương. Xa Việt Nam có khoảng bảy năm, giờ trở lại mảnh đất từng cất giữ biết bao kỷ niệm thời trai trẻ, khiến Lữ Đông cảm thấy bồi hồi. Anh không biết hiện giờ “cô bé ngày xưa” của anh giờ ra sao nhỉ? Có còn hay hồn dỗi như ngày xưa không? Nếu anh nhớ không lầm thì cô tiếp viên hàng không tên Mộng Trúc này suýt soát tuổi với “cô bé ngày xưa” của anh. Chỉ mới nghĩ đến cô bé là Lữ Đông có thể hình dung ra khuôn mặt thanh mảnh có đôi mắt tròn xoe, nửa tình nghịch nửa hiền thực thơ ngây. Một cái miệng xinh xắn gợi cảm luôn lú lo và văng đầu đây Lữ Đông còn nhớ giọng cười khanh khách hồn nhiên. Mặc dù xa cô bé với khoảng thời gian khá dài nhưng những ký ức về cô bé Lữ Đông vẫn còn nhớ như in. Có một chuyện mà Lữ Đông cứ thắc mắc mãi không sao giải đáp được đó là nguyên nhân không biết tại sao cô bé không còn liên lạc thư từ cùng anh. Bao lá thư gửi đi rồi trả lại vì không có người nhận khiến Lữ Đông lo âu, không biết cô bé đó có chuyện gì xảy ra không mà anh không tài nào đoán biết được nguyên nhân? Mong sao lần về nước này anh sẽ tìm được cô bé để nói lại tình bạn, tình anh em xa cách mấy năm trời.

- Nhỏ ơi, đừng chơi trò trốn tìm với anh. Anh thật sự mệt mỏi lắm rồi. Giờ chỉ khát khao một điều là được trông thấy nhỏ đùa nghịch, nghe nhỏ riu rít chuyện trò và chia sẻ cùng nhỏ những ý thích ngộ nghĩnh, lãng mạn.

Mãi suy nghĩ mà Lữ Đông không hay chiếc máy bay đang đáp xuống phi đạo. Lữ Đông giật mình choàng tỉnh thoát khỏi những suy nghĩ đang diễn ra trong anh. Lữ Đông lững thững đứng dậy lo chuẩn bị hành lý. Anh không biết thẳng bạn gần của anh có nhận được điện tín để ra phi trường đón anh đây không? Hay bỏ anh cô đơn lủi thủi về nước một mình không có một người thân chào đón...

Trần đứng đó nhìn theo chiếc taxi đỗ một hồi anh mới sực nhớ là tại sao anh không lấy xe vọt theo cô để giải thích cho cô hiểu nhỉ. Nếu không, cô còn giận dữ anh ghê gớm hơn nữa. Cá tính của cô, Trần biết rõ như lòng bàn tay. Hay hồn hay giận lại giỏi tài suy nghĩ lung tung mà còn tài hơn nữa là chỉ nghĩ theo chiều hướng xấu. Điều đó càng khiến Trần chết sớm hơn khi cô đã chứng kiến tận mắt cảnh xảy ra giữa anh và Mẫn Nhi.

Sực nhớ đến Mẫn Nhi, Trần quay bước trở vào quán. Dù sao chào cô một câu tạm biệt hơn là anh bỏ đi một nước về công ty. Chuyện xảy ra giữa anh và Nhu Phong một phần nào lỗi cũng thuộc về Mẫn Nhi, nhưng anh cảm thấy không oán trách cô tí nào. Anh hiểu tất cả mọi chuyện không một ai mong muốn nó diễn ra. Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, còn oán trách với nhau làm gì, chỉ tổ khiến con người mình thêm

gánh nặng về tinh thần. Vì thế Trần hài hước thâm nghĩ. Các bàn tay định mệnh một lần nữa muốn trêu đùa anh đây.

Bước vào bàn anh ngồi lúc nãy, Trần không thấy Mẫn Nhi đâu, anh đoán là cô đã thấy chuyện hiểu lầm xảy ra giữa anh và Nhu Phong nên cô hối hận âm thầm bỏ đi. Thôi thì... Mẫn Nhi làm vậy cũng đúng. Gặp nhau làm gì khi giữa hai người chén nước đã đổ đi có hốt trở lại được bao giờ. Cũng như quá khứ đã trôi qua muốn nó trở lại có được đâu? Nhưng anh cũng thầm mong cô tìm được một bến đỗ an toàn, một hạnh phúc đích thật cho cuộc đời cô. Và Trần biết điều kỳ diệu đó sẽ xảy ra khi bên cạnh Mẫn Nhi là một Pete luôn yêu cô say đắm nồng nàn, sẵn sàng hy sinh cuộc đời mình để chờ đợi cô. Trở lại công ty, Trần định dắt chiếc mô tô chạy lại nhà Nhu Phong thì chợt anh thấy anh chàng trợ lý đi về hướng anh đang đứng.

Trần đứng lặng chờ đợi anh ta đi về phía mình.

- Có chuyện gì xảy ra cho công ty sao anh Mạnh.

- Không phải đâu giám đốc. Bà mới gọi điện đến công ty bảo là có gặp giám đốc thì hãy nhắn giám đốc ra phi trường đón Lữ Đông. Lữ Đông đã đánh điện tín cả tuần lễ nhưng vì giám đốc bận việc ngoài Nha Trang nên bà quên. Giám đốc hãy mau đi đón bạn nếu không sẽ trễ đấy.

- Mẹ tôi có nói mấy giờ máy bay hạ cánh không?

- Đúng mười hai giờ.

Trần giờ đồng hồ tay lên xem, anh thấy còn đúng hai mươi phút nữa mười hai giờ. Anh vội vã leo lên chiếc mô tô đạp máy.

- Cảm ơn anh đã nhắn lại cho tôi.

Cho xe vọt lẹ theo hướng phi trường Tân Sơn Nhất, Trần thầm mong máy bay đáp đúng mười hai giờ trưa. Nếu máy bay hạ cánh sớm hơn dự định thì anh sẽ khổ với thằng bạn. Nó sẽ nhắn anh thấu xương luôn. Ôi, đúng là sao quả tạ đang chiếu anh đây mà. Chuyện xảy ra giữa anh và Nhu Phong anh định sẽ đến giải thích cho cô hiểu nào ngờ thằng bạn ác ôn của anh lại chọn đúng thời điểm này về nước.

Mà chuyện giữa anh và Nhu Phong hoàn toàn do nó gây nên. Ai bảo tài khôn, tài khéo chỉ đường cho Mẫn Nhi đến tìm anh. Chỉ khiến cho cả ba đau khổ thêm có ích gì. Nhất định gặp thằng quỷ nhỏ đó anh sẽ hỏi tội nó cho biết tay.

Trần cho xe vào bãi đậu rồi nhanh nhẹn đi đến phòng kiếng đón Lữ Đông. Lúc này đồng hồ trên tay Trần chỉ đúng mười hai giờ. Còn đang đứng ngơ ngác giữa rừng người thì bất chợt có ai vỗ mạnh tay lên vai khiến Trần giật mình quay lại.

Lữ Đông đứng cười toe toét, bên cạnh là chiếc xe chất đầy hành lý.

- “Trần gàn”, tao cứ tưởng mày bỏ tao ngơ ngác giữa phi trường rộng lớn này chứ. Nào ngờ mày vẫn còn lòng nhân...

Trần cười khì khi nghe Lữ Đông gọi lại biệt danh ngày nào. Và để chứng tỏ mình không chịu thua, Trần gọi tên “cúng cơm” chẳng hay ho gì đối với một gã đàn ông gần ba mươi tuổi đời này.

- “Thằng quỷ nhỏ”, làm ơn mày dẹp bỏ giùm tao cái giọng vô ơn đó đi. Nghe thấy mà phát cáu. Nếu biết mày nói giọng này với tao thì... thì tao đã bỏ mày đi về nước lạng lẹ, chẳng thèm chạy bạt mạng đến rước mày làm gì.

Thấy thằng bạn thân phát cáu, Lữ Đông cười cầu tài:

- Không ngờ “Trần gàn” hôm nay cũng biết nổi nóng vì một câu nói không đâu. Ha, ha, chẳng lẽ mày vừa xảy ra chiến tranh lạnh với nàng nên buồn tình trút hết mọi phiền não lên đầu tao. Cho tao xin đi.

Thấy thằng bạn đoán đúng tâm trạng mình, Trần xiu xuống thấy rõ.

- Thì cũng tại mày hết cả.

Lữ Đông nhướn mày ngạc nhiên:

- Sao mày lại đổ thừa là tại tao. Mày nên nhớ “cô vợ nhí” tương lai gì đó của mày tao chẳng biết tên họ, mặt mũi dài ngắn thế nào, giờ lại đổ thừa là tại tao. Mày nói mà không sợ cắn lưỡi gì hết.

Trần khoát tay:

- Chuyện đó dẹp sang bên đi. Để có thời gian rảnh tao sẽ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho mày nghe, xem lỗi có thuộc về mày như lời tao phán xét không thì biết. Giờ thì theo tao ra đón xe về.

Lữ Đông nhướn mày.

- Mày ra đón tao bằng xe gì?

- Thì chiếc mô tô của hai thằng đó.

Lữ Đông nhăn nhó:

- Mày ác thế là cùng. Ai đời thuở nay đi đón bạn thân từ nước ngoài về bằng chiếc mô tô ngang tàng. Thế giờ hành lý của tao mày liệt đi đâu?

Trần vò đầu, anh cười như biết lỗi.

- Gấp quá, tao chẳng kịp chuẩn bị gì hết. Mày thông cảm ngồi trong xe taxi nghe. Tao sẽ cho xe chạy theo mày.

- Đẹp!

- Mày đừng làm khó tao mà. Thông cảm một lần này đi... Lần khác tao sẽ cho xe tăng đến đón mày.

Nhìn gương mặt nhăn nhó khổ sở của thằng bạn, Lữ Đông không nỡ cần nhăn thêm:

- Thôi được. Để tao tính như vậy mày xem có chịu không nhé?

- Mày cứ nói, tao đang nghe đây.

- Gọi chiếc taxi để chở mớ hành lý. Còn tao thì mày có nhiệm vụ phải chở về nhà. Thú thật xa cách Sài Gòn năm sáu năm tao nhớ nó lắm. Giờ ngồi trong chiếc xe bít bùng nhìn ra cửa kính chẳng có chút gì hứng thú cả.

- Mày tính thế cũng được. Nào để tao xách hộ hai cái valy này ra xe cho. Còn mày xách mớ đồ linh kính này đi. Đàn ông con trai gì mà giống đàn bà con gái thế. Mua tí mĩ từng món quà cho từng người. Chả bù với tao lần trước về nước thật khoẻ re, trên vai chỉ có một chiếc balô là đủ.

Lữ Đông cười:

- Bởi thế bạn bè mới gọi mày là Trần Gàn.

Chiếc mô tô bon bon trên đường phố. Trần vừa nói chuyện vừa khéo léo điều khiển tay lái để bám theo chiếc taxi đang chạy phía trước. Lữ Đông chột im lặng, anh đưa mắt chiêm ngưỡng lại thành phố sau bảy năm xa cách. Một khoảng thời gian có thể nói là khá dài mà cũng có thể là cái chớp mắt, thế nhưng thành phố ngày nay có nhiều thay đổi. Nhiều công trình to lớn mọc lên như nấm. Bởi vì điều đơn giản là Việt Nam đang từng bước khắc phục đi lên theo hướng công nghiệp hoá, hiện đại hoá, tựa như cô nàng Lọ Lem được bà tiên vẩy chiếc đũa thần kỳ ban tặng chiếc áo nhiều màu sắc rực rỡ thay cho chiếc áo rách rưới nghèo nàn.

- Tao không ngờ, chỉ mới vắng Sài Gòn có bảy năm mà Việt Nam lại có nhiều biến đổi như vậy.

- Đây chỉ mới là bước khởi đầu, chứ năm hai ngàn Việt Nam mình sẽ không thua gì các nước khác trên thế giới.

- Điều đó làm tao rất sung sướng hạnh phúc khi thấy nước mình đang từng bước khắc phục đi lên. Xoá tan dấu vết của năm tháng chiến tranh và chế độ thực dân phong kiến để lại. Rồi đây Việt Nam sẽ là một quốc gia giàu mạnh không thua gì các nước tư bản. Tao tin Việt Nam rồi sẽ có một ngày đó không xa, khi Việt Nam còn có những con người như tụi mình, nguyện cả đời cống hiến cho đất nước thân yêu.

Trần nghe bạn nói thế, cười:

- Mày chẳng thay đổi tí nào. Vẫn là một chàng trai giàu nhiệt huyết niềm tin, cộng một chút lãng mạn trong tâm hồn đa cảm.

- Còn mày, tao suýt chút nữa thì nhận không ra. Mày trở thành ông cụ bao giờ thế?

Trần cười đùa:

- Cũng may mày còn nhận ra tao. Điều đó chứng tỏ tao chưa thay đổi gì mấy.

- Mày nói chuyện nghe chán phèo. Thôi cho xe chạy lẹ về nhà đi, bảo đảm bác gái đang mong tụi mình lắm đấy.

- Tao thấy miệng lưỡi mày càng ngày càng giống miệng đàn bà đấy.

Tức khí, Lữ Đông đưa tay nhéo mạnh lỗ tai Trần, anh hét lớn:

- Đồ thằng ôn dịch! Sao mày ví tao gì kỳ thế?

Trần cười suýt soa:

- Tới nhà rồi. Tao chẳng thèm tranh cãi với mày làm gì. Xuống bấm chuông gọi cổng đi “thằng quỷ nhỏ”.

Lữ Đông bước xuống xe, anh cho tay vào lỗ rãnh nhỏ, bấm chuông một hồi dài.

Cánh cổng sắt được mở ra, bà Năm nấu bếp mỉm cười khi thấy Trần.

- Cậu chủ mới về. Ở nhà ông bà chủ cứ trông cậu mãi đấy.

Lữ Đông bước tới trước mặt bà Năm:

- Bà Năm còn nhớ cháu không?

Bà Năm ngược đôi mắt già nua nhưng vẫn còn tinh anh nhìn thẳng vào mặt cậu con trai đối diện. Gương mặt tuy oai nghiêm cương nghị nhưng vẫn thấp thoáng nét tinh nghịch trẻ thơ còn sót lại của một thời vụng dại, hồn nhiên, nhất là một chấm ruồi khá to bên má phải khiến bà như gợi lại một cậu con trai có một thời cùng cậu chủ bà chạy rong trong khu vườn dừa giỗn.

- à. Cậu Đông! Trông cậu bây giờ thật cao lớn vững chãi. Xém chút nữa bà già này không còn nhận ra cậu rồi. May nhờ có nốt ruồi bên má phải cậu. Nếu không...

Lữ Đông cười:

- Bà Năm nhớ đặc điểm của cháu dai quá nhỉ? Cũng may cháu không nghe lời thằng Trần phá bỏ nốt ruồi này. Nếu mà cháu nghe lời nó thì bà đã không nhận ra cháu rồi còn gì.

Bà Năm cười móm mém:

- Bậy này! Nốt ruồi cháu tốt lắm, phá bỏ nó thật uổng.

Lữ Đông hài hước:

- Thế mà thằng Trần bảo nốt ruồi cháu là nốt ruồi đào hoa. Sau phải cưới năm thê bảy thiếp, mặc sức cho nhà cửa nhộn nhịp với khung cảnh chén bay, đĩa bay.

Trần bước lại bóp cổ thằng bạn:

- “Thằng quỷ nhỏ” sao mày lại nói xấu tao. Mau đi xách hành lý vào nhà, bao tử tao đang biểu tình dữ dội đây. Nếu không có mày tao đã dùng cơm từ lâu rồi. Có đâu mà đến giờ này...

Bà Năm đỡ lời:

- Ông bà chủ cũng chưa dùng cơm, chờ hai cậu về dùng luôn một lượt.

Lữ Đông hét hồn hối Trần:

- Thế xách valy giùm tao vào lẹ đi Trần, vì tao mà hai bác phá bỏ lệ dùng cơm đúng giờ. Trần cười lớn:

- Nhìn mây sao giống “gà mắc đẻ” quá! Nói thế Trần cũng nhanh nhẹn xách mớ hành lý của Lữ Đông xuống xe và trả tiền taxi.

12. Chương 12

Bảy giờ tối, Trần đã có mặt tại nhà trọ của Nhu Phong, ngần ngừ vài giây anh dựng xe và bấm chuông. Ghé nhà thăm Nhu Phong giờ này là không nên, nhất là đối với một cô gái sống độc thân. Nhưng Trần có cảm giác nếu đêm nay không gặp cô, anh sẽ mất ngủ. Đêm thì dài khủng khiếp, anh biết làm gì khi ban ngày anh đã giải quyết êm xuôi, chỉ còn chuyện giữa anh và Nhu Phong. Trần thật không ngờ chỉ trong vòng mười hai tiếng đồng hồ thế mà có bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp đót với anh.

Cánh cửa sắt lịch kịch mở ra, Trần nghe tim mình đập rộn ràng khi thấy Nhu Phong xuất hiện, gương mặt cô xịu xuống khi thấy anh và giọng nói lạnh như bị đóng băng.

- Ông tìm ai?

- Nhu Phong...?

- Không có ai tên Nhu Phong ở đây cả. Chào!

Dứt lời, Nhu Phong sập cửa thật mạnh. Trần đưa tay giữ lại, thế là bàn tay anh kẹt giữa hai cánh cổng đau buốt thấu tim. Thay vì giựt tay ra, anh lì lợm để yên mặc Nhu Phong cố sức dè mạnh cửa. Anh muốn biết chính xác lòng cô đối với anh ra sao. Có vì chuyện cô chứng kiến lúc sáng nên tức giận đối xử tàn nhẫn không một chút nương tay đối với anh. Hay cổ chỉ làm nư cho hả giận rồi bỏ qua?

Thời gian như ngừng lại trên những ngón tay tê buốt. Cuối cùng cửa cũng mở ra.

Giọng Nhu Phong bỗng rồi không còn dấu tích của giọng nói lạnh như bị đóng băng.

- Tại sao anh làm như vậy? Bộ muốn thử xem thịt da với sắt thép cái nào cứng hơn hả.

Trần vừa co duỗi ngón tay, vừa trả lời:

- Anh muốn thử tim em và tim anh, tim nào cứng hơn. Chớ sắt thép thì có liên can gì. Chỉ tội nghiệp bàn tay, nó vô tội.

Nhu Phong im lặng. Đợi Trần dắt xe vào sân xong, cô vào nhà trước. Lòng ân hận khi đã đánh gục cơn giận dữ nơi cô. Nhu Phong hối hả tìm chai dầu xanh và vội vã chạy ra phòng khách. Dưới ánh đèn, Nhu Phong thấy tay Trần đỏ tím lên với một vài ngón bị tróc cả da.

Nhu Phong muốn khóc vì hành động quá đáng của mình. Cô run run mở nắp chai dầu, giọng nghèn nghẹn:

- Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ là anh lấy tay chặn lại.

Trần bỏ mặc bàn tay đau, anh ngẩng lên nhìn cô bằng tia mắt nóng bỏng:

- Tại sao nhỏ xưng “tôi” với anh? Có muốn bị ăn đòn không?

Vì thấy tay Trần kẹt vào cánh cổng đến nỗi cả bàn tay sưng phồng cả lên, Nhu Phong thấy thương cảm nên quên cả nỗi ghen hờn mà lo lắng quan tâm anh. Giờ nghe Trần nói bằng giọng âu yếm thân mật như giữa hai người chưa xảy ra chuyện gì... Nhu Phong nghĩ con người của anh vô tâm đến thế là cùng. Và như không chịu đựng nổi thái độ của Trần, Nhu Phong muốn mình nói bằng cách nào cũng được miễn nó làm anh đau đớn cũng như anh đã gây đau đớn cho cô. Và Nhu Phong nói bằng giọng thật ngọt ngào nhưng ẩn chứa sâu xa, giọng nói đầy mỉa mai cay đắng.

Lần đầu tiên trong đời, Nhu Phong biết thế nào là cảm giác chua xót bề bồng khi chính bản thân cô chạy trốn trước tình yêu, hạnh phúc của chính mình.

- Xin lỗi giám đốc Trần, đáng lẽ ra tôi không nên gọi ông bằng “anh” vì điều đó xúc phạm đến danh dự ông. Tôi đã lỡ lời xin ông vui lòng bỏ qua đừng trách móc tôi tội nghiệp. - Chẳng màng tia nhìn như toé lửa của Trần, Nhu Phong nói tiếp bằng giọng kéo dài ra đầy nửa mai - Xin lỗi giám đốc Trần. Đêm hôm ông lại nhà cô thư ký riêng làm gì? Nhất là cô ta lại là người độc thân sống một mình. Dù ông có tới đây với tất cả thiện ý tốt đẹp đi chăng nữa thì người ngoài nhìn vào họ cũng xầm xì bàn tán. Điều đó có ảnh hưởng rất lớn cho danh dự, uy tín của ông đấy. Còn tôi dù sao cũng là một cô gái vô danh, thêm một lời xấu hay thêm một lời tốt đẹp thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Nhu Phong cảm thấy hả dạ chút ít khi thấy tia nhìn như khựng lại thoáng chút đau đớn của Trần.

Quên là tay đau, Trần giận dữ đập mạnh tay lên ghế, mặt anh tái nhợt đi vì bị lời sốc xía của Nhu Phong.

- Tại sao em lại cố tình nghĩ sai, nghĩ xấu về anh. Em nói lời cay độc ấy khổ anh, còn em có vui sướng gì không? Thế tại sao em không chịu cho anh một lời giải thích. Nếu lỗi do anh gây ra, anh hoàn toàn chịu trách nhiệm. Còn anh không có chút lỗi lầm nào em xử sự như vậy có thẳng tay quá không?

Nhu Phong cảm thấy thất vọng khi thấy Trần cứ chạy tội cho chính mình. Nếu anh chỉ cần có chút can đảm chịu thú nhận mọi lỗi lầm, có lẽ vì yêu anh, Nhu Phong sẵn sàng bỏ qua tất cả để làm lại từ đầu. Tiếc rằng anh lại chạy trốn chính hành vi mình gây ra. Nếu có người bắt gặp tại trận thấy Trần hôn người con gái trẻ đẹp rồi kể cho Nhu Phong nghe chưa chắc gì Nhu Phong tin. Thế nhưng người chứng kiến vở hài kịch lại chính là Nhu Phong. Trần từng nói: “Tình yêu thông qua những nụ hôn, nụ hôn là chất liệu bày tỏ cảm xúc chân thực nhất và nó không bao giờ lừa dối được ai”. Lời anh nói vẫn còn vang vọng bên tai cô đó. Ý nghĩa của nụ hôn vẫn còn đó, nhưng mà tình yêu có còn thiêng liêng cao đẹp nữa không, khi anh chia sẻ cảm xúc của mình cho một cô gái khác mà người đó không phải là cô? Thử hỏi một người con gái nào khác ở hoàn cảnh Nhu Phong họ sẽ xử sự ra sao nhỉ? Thế là Nhu Phong còn quá ngây thơ, chân thực. Khi yêu mở rộng cả trái tim mình đón anh vào để giờ đây muốn xóa bỏ hình ảnh của anh thì đã muộn rồi. Nhưng cũng kể từ đây, anh không còn là anh trong trái tim ngu ngơ khờ dại của Nhu Phong nữa rồi. Có ai mãi mãi yêu một người khi kẻ đó đang tâm chà đạp lên trái tim, lên tình yêu của mình không? Đối với ai Nhu Phong không cần biết, nhưng đối với cô điều đó không bao giờ xảy ra. Chẳng thà cô chịu khổ với chính tình yêu của mình chứ không thể đón anh vào lòng mình được nữa. Lý trí bảo cô nghĩ thế nhưng trái tim thì nó lại phản đối cô. Nó bắt cô nhớ lại kỷ niệm đẹp của hai đứa ở đêm biển Nha Trang, một đêm mà suốt đời này Nhu Phong không thể nào quên được. Ở nơi đó có một Trần cảm thông sâu sắc, dịu dàng với những niềm tâm sự mênh mang.

Ở Nhu Phong bây giờ diễn ra hai tâm trạng khác nhau. Giữa quá khứ tươi đẹp với người mình yêu mến và cũng con người đó với hiện tại đắng cay phủ phàng. Tại sao cũng là một con người mà có thể lúc thế này thế khác nhỉ. Ôi! Đầu óc cô muốn nổ tung lên vì những suy nghĩ rắc rối cùng lúc trái tim cô muốn vỡ ra khi thấy tình yêu sắp chấp cánh bay khi quyết định đã có trong đầu cô. Nhu Phong mong sao đây chỉ là cơn ác mộng, khi qua rồi nó trả lại cho cô một tình yêu tuyệt đẹp lúc đầu. Nhưng mong là mong thế còn sự thật vẫn là sự thật. Cô không thể nào xóa bỏ được nó. Vì thế nỗi đau vẫn nguyên vẹn trong trái tim cô. Nhu Phong càng thấm nhuần đạo lý: “Yêu càng nhiều, hận càng sâu”.

Thấy Nhu Phong dôi mắt nhìn mông lung như đang đắm chìm suy nghĩ một điều gì, nét đau khổ nhưng kiêu hãnh toát lên ở cô khiến Trần đau thắt cả ruột gan. Vì ai mà cô có dáng dấp tư lự này? Vì ai mà cô đánh mất nét hồn nhiên bướng bỉnh ngông nghênh? Ôi, tất cả đều do anh gây ra hết ư? Mặc dù anh yêu cô nhiều hơn cả mối tình đại khờ ngu ngơ, anh luôn mong muốn đem đến cho cô bến bờ bình an hạnh phúc. Nhưng thực tế lại xảy ra một điều mà anh không bao giờ nghĩ tới đó là làm mất niềm tin nơi cô. Dù điều đó không do chính anh gây ra. Thật chua xót cho anh, chứ “tình ngay lý gian” lại rơi đúng vào trường hợp của anh đây mà. Và Trần hiểu ra, nó không đơn giản chỉ một hai ba câu năn nỉ, lí giải là cô thông cảm bỏ qua cho anh. Nếu anh không khéo có lẽ sẽ đánh mất cô vĩnh viễn. Chỉ mới vừa nghĩ thôi Trần đã thấy rùng mình kinh sợ rồi, huống chi điều đó xảy ra thật...

- Ông tìm tôi có chuyện gì không, giám đốc Trần?

Trần trở lại thực tại với cái án... treo lủng lẳng. Anh nói bằng giọng buồn buồn.

- Em tuyệt tình đến thế sao, Phong?

Mắt Nhu Phong ánh lên tia giận dữ:

- Tôi hỏi ông tìm tôi có chuyện gì không. Nếu không, xin ông về cho. Tôi còn phải tranh thủ thời gian để thu xếp hành lý. Ngày mai tôi đã rời nơi này rồi.

Trần thẳng thốt:

- Em đi đâu hả Phong?

Nhu Phong cười giòn:

- Ông này hỏi thật nực cười. Tôi về cha mẹ tôi chứ về đâu. Dù sao sống cạnh cha mẹ vẫn hơn là sống một mình để người ta lén lút muốn bắt nạt sao thì bắt nạt. - Rồi Nhu Phong ngạo nghễ nói - Tôi xin trân trọng báo cho ông giám đốc yêu kính của tôi một tin vui là tôi... sắp lập gia đình. Mong ông hiểu mà đừng có đến tìm tôi nữa. Vô tình vị hôn phu của tôi bắt gặp thì không tốt cho cả hai.

- Nhưng... em lấy ai khi em đã chấp nhận lời cầu hôn của anh. Chiếc nhẫn trên tay em là một chứng cứ.

Nói đến câu cuối Trần gần giọng, mặc dù anh biết cô tức giận anh nên nói để hả lòng. Nhưng Trần vẫn nghe tim mình nghẹn thắt lại. Không có ảnh nào chưa xốt bằng cảnh Trần gần người mình yêu trong gang tấc thế mà anh muốn với tay ra ôm gọn cô vào lòng cũng không được. Gương mặt Nhu Phong kín bưng lạnh lùng không hề lộ ra một chút cảm xúc nào. Đưa tay tháo chiếc nhẫn ra, Nhu Phong đặt vào tay Trần.

- Tình yêu không còn thì chiếc nhẫn này tôi xin trả lại cho anh. Thời đại bây giờ yêu nhau lấy nhau sống gần nhau. Vỡ lẽ ra mình không hợp nhau còn ly dị được. Huống hồ gì chúng ta chỉ nói miệng suông chứ trên thực tế thì giữa tôi và anh không ai ràng buộc ai cả. Giờ tôi thấy giữa tôi và anh không hợp nhau quen nhau làm gì nữa. Chẳng thà chia tay nhau để mọi người tự do tìm cho mình một người bạn đời xứng đáng. Anh có thể ôm vào lòng mười cô gái như Mộng Ngân, còn tôi có thể nắm tay người chồng tương lai do ba tôi chọn đi dung dăng dung dẻ trên đường phố mà không hề áy náy khi giữa anh và tôi đều có mối bận tâm như nhau.

Trần như muốn nổ tung lồng ngực khi nhìn thấy gương mặt nghinh nghinh đầy khiêu khích của Nhu Phong. Anh thật không ngờ chỉ vì chút hiểu lầm con con mà hai đứa có thể dẫn đến chia tay. Trần đứng phắt dậy đưa tay bóp mạnh vai Nhu Phong, anh nghiêng răng nói:

- Em là một cô gái tàn nhẫn, không có trái tim. Rồi đây em sẽ hối hận trước quyết định của mình. Xin lỗi, tôi đã làm phiền em.

Dứt lời Trần ào ào bước qua sân, Nhu Phong ngồi chết dí trên ghế. Cô đã thành công khi chọc Trần nổi giận, sao lòng cô chẳng vui mừng mà lại rũ ra thế này. Gục đầu vào hai tay, Nhu Phong nghe trái tim mình vỡ ra từng mảnh vụn khi nghe tiếng xe của anh gầm gừ nổ bên ngoài. Và Nhu Phong không biết quyết định của mình là đúng đắn hay sai lầm khi con tim cô còn yêu anh mà cô thì lại cất lời từ chối. Nhưng con đường do chính cô vạch ra thì cô phải chọn lấy dù là đắng cay, chua xót.

Lữ Đông lững thững bước ra phòng khách nhà Trần, anh không hiểu cô gái nào lại đến tìm anh khi anh về nước chỉ mới có mấy tiếng đồng hồ. Mà ở Việt Nam này thì anh chỉ quen thân có hai người trước là thằng Trần, sau là “cô bé ngày xưa” của anh chứ còn ai đâu. Chẳng lẽ... do thằng Trần muốn anh có bạn gái nên dẫn về nhà giới thiệu anh đây chăng? Thằng khỉ gió này nhiều chuyện thật.

Dáng người con gái xoay lưng về phía Lữ Đông có mái tóc dài chấm lưng, bờ vai mảnh khảnh hợp với chiếc áo đầm trắng dài phủ gót. Về đêm màu áo như nổi bật lên, tạo cho người đối diện cảm thấy cô ta mang nét đẹp nhẹ nhàng, thanh thoát. Chỉ mới vừa nhìn từ phía sau lưng cô gái thôi mà Lữ Đông cảm thấy có niềm ưu ái khác thường.

Người con gái đó mãi mê ngắm bức tranh rừng thông Đà Lạt treo trên tường, bức tranh sống động với rừng thông và những lối đi nhỏ ngoằn ngoèo lên đồi xuống dốc mọc đầy những đoá hoa đại đủ màu sắc. Xa xa một căn nhà sàn nhỏ của miền sơn cước.

Lữ Đông khoanh tay đứng yên ngắm người con gái chăm chú ngắm bức tranh và cả hai đều tỏ vẻ say mê thích thú trước những mục đích mình. Lữ Đông đứng yên lặng chờ cho đến khi cô gái ngắm xong bức tranh và quay lại. Một thoáng ngạc nhiên, Lữ Đông reo lên:

- Ngọn gió nào đưa cô đến đây thế hả Mộng Trúc. Lẽ ra giờ này cô còn “lướt gió tung mây” chớ đâu được đặt chân xuống đất.

Mộng Trúc cười hiền:

- Em chỉ có thời gian ở đây trong vòng sáu tiếng đồng hồ thôi. Mà em muốn ghé đến những hai nơi, trước là thăm anh... Mà này, Lữ Đông, anh có muốn cùng em đến gặp người bạn của em chẳng? Nhỏ đó rất đáng yêu, dễ thương. Anh sẽ thích thú khi quen được cô bạn thân của em đấy.

Lữ Đông nheo mắt cười:

- Anh bảo đảm cô bạn gì đó mà em đang quảng cáo... có dễ thương như em là cùng.

- Không đâu. Anh gặp rồi nhận xét cũng chưa muộn. Giờ nhận xét sớm coi chừng anh bị hổ to đấy.

Đúng năm phút sau Lữ Đông xuất hiện trước Mộng Trúc với chiếc quần Jean màu hạt dẻ và cái áo sơ mi trắng tinh, rất phong nhã lịch sự. Mái tóc anh chải bồng bênh lẳng tử chớ không theo kiểu model bây giờ là chải tóc phẳng lì. Điều đó chứng tỏ con người anh sống bình dị dung hoà chứ không chạy theo mốt thời thượng như mấy anh chàng Việt kiều về Việt Nam chưa được bao lâu đã khoe khoang lo chưng diện cái mã.

- Em đi xe gì tới đây hả Mộng Trúc?

- Xe gắn máy.

Lữ Đông thở phào khoan khoái.

- Tốt thật. Anh đang lo là chẳng lẽ ghé thăm cô bạn em mà đi xe bốn bánh thì cũng kỳ... may nhờ em có xe.

- Được rồi. Ta đi thôi anh!

Trên đường đi, Mộng Trúc kể không biết bao nhiêu là kỷ niệm vui buồn trong ngành hàng không. Lữ Đông cầm lái mà lắng nghe cô kể say mê thích thú. Anh rất thích nghe cái giọng trong trẻo thanh thanh kia vút lên cười giòn tan khi kể đến những đoạn buồn cười. Đã lâu lắm rồi, Lữ Đông mới có buổi tối đúng nghĩa như đêm nay. Mộng Trúc bất chợt xuất hiện trong cuộc đời anh xua tan giá lạnh, thay vào đó là mùa xuân nắng ấm có hân hoan, hạnh phúc, có ước ao mơ mộng. Và bất chợt anh lo sợ rồi đây cô chợt đến rồi cũng chợt đi như cô đã xuất hiện. Lữ Đông thật không ngờ, người con gái mà anh gặp gỡ chỉ mới có hai lần trong vòng chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ, nói chuyện tâm sự với nhau khoảng hai tiếng đồng hồ là cùng, thế mà cô gây cho anh nhiều mối bận tâm suy nghĩ. Cảnh giác khi anh gần gũi Mộng Trúc nó khác hoàn toàn khi anh ở cạnh “cô bé ngày xưa” của anh. Bên cạnh cô bé đó anh đúng thật là một người anh trai luôn hết lòng khuyên bảo, lo lắng chăm lo. Là chiếc phao, là chỗ dựa an toàn khi cô bé đó gặp trở ngại trong cuộc sống. Còn cảm giác đối với Mộng Trúc thì ngược lại, Lữ Đông khó mà phân tích nó rạch ròi như tình cảm anh dành cho “cô bé ngày xưa” của anh.

- Lữ Đông, anh hãy cho xe quẹo vào hẻm này chạy một hồi đến nhà nào có trồng cây hoa giấy trước nhà thì anh dừng xe lại.

Lữ Đông làm theo sự chỉ dẫn của Mộng Trúc. Chạy một đoạn, xe dừng lại trước một ngôi nhà như lời Mộng Trúc miêu tả. Lữ Đông ngập ngừng nói:

- Chúng ta lại thăm cô bạn em giờ này có phiền hà gì không hở Trúc. Đã tám giờ tối rồi đấy.

- Làm gì phiền. Mỗi lần xuống đất giờ nào em cũng thăm nhỏ cả. Cho dù đó là một hai giờ khuya đi chăng nữa. Anh cứ yên tâm.

Mộng Trúc bước xuống xe đi lại gần cổng nhà Nhu Phong, í ới cô gọi:

- Nhu Phong ơi, nhỏ mau ra mở cổng cho ta coi.

Lữ Đông ngồi trên xe nhìn Mộng Trúc hồn nhiên gọi bạn, anh mỉm cười vì trông cô thật ngộ nghĩnh. Trong mắt anh cô như con kỳ nhông chỉ cần thoát cái là cô có thể biến đổi thật mau lẹ. Mới đó già dặn sắc sảo rồi trẻ con đó, hồn nhiên ngây thơ đó. Mỗi vẻ mang đến cho cô nét đáng yêu khác nhau. Gần gũi cô chưa được bao lâu mà sao anh cảm thấy cô đã thân quen với mình quá đổi. Làm điều gì, nghĩ điều gì cũng có hình dáng cô lung linh trong trí óc anh. Chẳng lẽ... anh đã yêu cô. Một tình yêu sét đánh. Gần ba mươi

tuổi đời lần đầu tiên Lữ Đông mới nếm được mùi vị tình yêu. Sao nó ngọt ngào, lãng mạn êm dịu nên thơ như thế này nhỉ? Cánh cổng được mở ra đánh thức những dòng suy nghĩ trong Lữ Đông. Theo phản xạ tự nhiên anh đưa mắt nhìn người con gái mặc bộ đồ màu tím hoa cà, tóc xoã ngang lưng đẹp sâu lắng trầm buồn. Khẽ giật mình, Lữ Đông bước xuống xe, anh reo lên mừng rỡ:

- Ô. Cô bé ngày xưa?

Chưa kịp mừng rỡ khi thấy Mộng Trúc ghé thăm thì Nhu Phong nghe giọng nam trầm, gọi đúng biệt danh ngày nào của mình gần liền cùng người anh kết nghĩa thân thương, Nhu Phong ngẩng phắt lên nhìn, Nhu Phong cũng reo lên vui sướng hân hoan.

- Anh hai Rong Biển.

Mộng Trúc đứng sững sờ hết nhìn người bạn thân, còn hơn chị em ruột thịt rồi nhìn sang người đàn ông chỉ mới gặp gỡ cô đã dành cho anh một tình cảm tốt đẹp hiếm có. Chắc có lẽ họ thân với nhau lâu lắm rồi nhỉ? Lữ Đông xa Việt Nam khoảng bảy năm, nếu thế thì Nhu Phong quen anh khoảng thời gian bọn cô đang học trung học. Mộng Trúc nhớ hình như khoảng thời gian đó Nhu Phong thường thư từ qua lại với một gã con trai học kinh tế năm cuối. Thời gian sau bọn cô không rõ nguyên nhân vì sao Nhu Phong không còn liên lạc cùng anh ta nữa. Mỗi lần nhóm gạn hỏi Nhu Phong đều đánh trống lảng để trốn tránh, hỏi mãi mà chẳng được gì, nhóm đâm ra chán không còn tiếp tục dò hỏi nữa. Chẳng lẽ gã con trai có khoảng thời gian mà nhóm cứ thắc mắc muốn tìm hiểu ghé gớm lại chính là Lữ Đông sao? Chợt nhiên Mộng Trúc cảm thấy có nỗi buồn vô cớ nào đó nó len nhẹ vào tim khi cô thầm nghĩ, cô là kẻ đến sau. Cũng từ suy nghĩ đó, Mộng Trúc trầm hẳn đi không còn huyền thoại trò chuyện như những lần trước nữa. Và cô cũng chẳng màng cái nhướn mày của Lữ Đông nhìn cô đầy ngạc nhiên rồi anh tiếp tục trò chuyện cùng Nhu Phong.

- Hôm nay sao nhỏ im lặng thế Mộng Trúc? Chả bù với mấy lần trước kia. Mỗi lần ghé đến thăm ta nhỏ đều huyền thoại kể đủ mọi chuyện vui buồn.

- Có gì đâu. Mi cứ ngồi chuyện trò với anh Lữ Đông. Chúng ta còn nhiều thời gian để tâm sự kia mà. Nhu Phong khe khẽ lắc đầu:

- Mi nói thế ta chẳng an tâm chút nào. Nhìn mi trông như người có rất nhiều tâm sự còn hơn ta nữa là.

Hơi chồm về phía Nhu Phong, Mộng Trúc lo lắng dò hỏi:

- Mi làm gì còn mang tâm sự nữa, khi giữa mi và Trần đang ngập lặn trong khoảng trời hạnh phúc. Và mi đang dự định ngày trở về nhà thôi không làm “tiểu thư lang thang” nữa.

Lữ Đông đang ngồi rít thuốc để mặc cho hai cô gái ngồi tâm sự chuyện trò cho thoải thích. Nhưng anh chợt giật mình khi nghe Mộng Trúc nhắc tên Trần. Chẳng lẽ Nhu Phong là cô vợ tương lai mà Trần thường nhắc đây sao. Quả thật trái đất này tròn nên mọi chuyện đều có thể xảy ra. Người bạn thân nhất của anh lại yêu người con gái mà anh thương yêu xem như người em gái. Chuyện cũng hy hữu đấy chứ. Nhưng để chắc ăn, Lữ Đông hỏi:

- Mộng Trúc nhắc tên Trần có phải người đó là giám đốc công ty Phương Nam không?

Cả Nhu Phong và Mộng Trúc đều ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

Lữ Đông cười:

- Anh có quen người bạn thân từ thời còn nổi khổ tên Trần. Mấy tháng trước đây hắn có gọi điện thoại báo tin vui cho anh là hắn đã có người yêu và chuẩn bị ngày làm hôn lễ. Nào ngờ người đó lại là Nhu Phong.

Nhu Phong đang cười vui vẻ, bất chợt khoé mắt long lanh:

- Chuyện đó không còn xảy ra nữa đâu, anh hai ạ. Lần này cả Mộng Trúc và Lữ Đông đều ngạc nhiên khi nghe Nhu Phong nói.

- Chuyện gì xảy ra giữa nhỏ và anh Trần thế hả Nhu Phong. Giận hờn thì giận hờn nhưng mi đừng ăn nói xui xẻo thế chứ.

Nhu Phong trầm ngâm một hồi, sau đó cô nhìn Mộng Trúc và Lữ Đông nói bằng giọng nhẹ tênh buồn man mác.

- Mi và anh Lữ Đông đều là bạn thân thiết nên không có chuyện gì gọi là bí mật để ta ôm giữ một mình cả. Chuyện là như vậy. - Nhu Phong đem cả câu chuyện ra kể cho Mộng Trúc và Lữ Đông cùng nghe, kể cả việc Trần tìm đến đây và hai người đã chia tay ra sao.

Nghe xong Mộng Trúc nhú mày.

- Nếu có ai kể cho ta nghe là Trần phản bội tình yêu với mi bảo đảm trăm phần trăm là ta không tin rồi. Đẳng này thì khác, vì mi đã chứng kiến tận mắt. Sao anh Trần làm chuyện gì kỳ cục quá vậy cả. Làm mà không biết suy nghĩ là mình đã làm gì? Nhưng mà trong đôi mắt Trần ta đã đọc được tình yêu anh ấy dành cho mi tuyệt đối. Trần không bao giờ là gã đàn ông sở Khanh. Ta không tin đâu Nhu Phong ạ.

Mộng Trúc lắc đầu khi nói.

Đợi Mộng Trúc nói xong, Lữ Đông gật đầu nói tiếp:

- Mộng Trúc nói đúng đấy, Nhu Phong. Có lẽ em đã hiểu lầm Trần rồi. Nhớ một tháng trước đây, Trần gọi điện qua nước ngoài kể cho anh nghe là nói đã yêu mà lần này yêu say đắm nồng nàn nữa là đẳng khác.

Mẫn Nhi, người tình đầu vì nông nổi nhất thời mà đánh mất đi tình yêu trong trái tim Trần. Nghe được tin đó cô ta quá đau khổ van xin anh cho cô ta biết địa chỉ Trần ở Việt Nam để cô đến tìm Trần lần cuối xem Trần có hồi tâm chuyển ý mà tha lỗi cho không. Bất nhẫn trước người con gái đau khổ vì tình, anh đã cho cô ta địa chỉ Phương Nam, nơi Trần đang làm việc. Anh muốn cô ta biết tình yêu Trần không còn dành chỗ đứng cho cô ta như ngày nào nữa. Để cô ta thôi đi ảo tưởng về tình yêu, xây dựng lại cuộc đời đích thực của mình. Và điều quan trọng hơn nữa là anh muốn Trần có dịp trải nghiệm lại trái tim mình, xem tình yêu giữa quá khứ và hiện tại nơi nào mới chính là bến dừng chân lý tưởng, an toàn, để sau này Trần không còn hối tiếc gây đau khổ cho cả ba. Mẫn Nhi về Việt Nam và gặp Trần ở quán cà phê đối diện công ty nên vô tình em đã gặp cảnh xảy ra giữa hai người. Mẫn Nhi là người con khá dễ thương, nhưng lại quá nông nổi trong tình yêu nên gây ra điều đáng tiếc. Tình yêu Trần dành cho Mẫn Nhi đã bị dập tắt nhường cho bóng hình em ngự trị trong trái tim Trần. Vì thế cảnh thân mật giữa Trần và Mẫn Nhi không phải chính Trần gây ra... Trần là người hoàn toàn vô tội. Tại sao em không cho Trần có được một lời để nói lên tiếng lòng chân thực nhất. Yêu là vị tha, là thông cảm, là sẵn sàng vì nhau vượt qua trở ngại, khó khăn trong cuộc sống kia mà. Em có hiểu chân lý đó không mà nữ đang tâm gây cho Trần đau khổ vì một lỗi lầm không có thật. Em thật trẻ con mà Nhu Phong...

Nhu Phong ngồi đó chết lặng người sau những lời nói càng lúc càng thêm giận dữ của Lữ Đông.

- Lữ Đông, em phải làm sao đây?

Lữ Đông giờ mới nở nụ cười, anh cảm thấy nhẹ nhõm cả người khi thấy Nhu Phong thắm những lời anh nói.

- Chuyện đó em tự giải quyết. Anh giúp em bao nhiêu đây là đủ rồi. Sau câu chuyện này anh mong em chừng chặc hẳn lên, đừng có mà bốc đồng, trẻ con mãi như thế.

Lần đầu tiên trong đời Nhu Phong chịu khó ngồi im, ngoan ngoãn lắng nghe những lời khuyên bảo của Lữ Đông. Chứ không như những lần trước đây... dù có sai lầm Nhu Phong vẫn bướng bỉnh, ngang ngạnh không chấp nhận cho người nào “lên lớp” sửa chữa cô cả. Đây là một bước ngoặt mới trong đời, biến cô trở thành một người con gái chừng chặc, điềm đạm thực sự.

13. Chương 13

Chiếc mô tô chạy lạng lách điên cuồng, người cầm lái hình như muốn mượn cảm giác mạnh để giải tỏa bao ảm ức bức dọc trong người. Về đêm không khí có phần trong lành, dịu mát làm cho con người ta dễ chịu, sáng khoái, bao bức dọc căng thẳng dễ dàng tan biến đi nhanh chóng. Người cầm lái chiếc mô tô này cũng vậy. Đang điên cuồng, lồng lộn như một con thú dữ hung hãn chợt dịu hẳn đi tốc độ xe chạy chậm lại đã nói lên được điều đó.

- Nhỏ thật cứng đầu, khó ưa mà. Bao lời anh định thốt ra để giải thích cho nhỏ hiểu cũng đều bị chặn đứng lại cả. Một Hoàng Phong Trần vốn nổi tiếng lịch duyệt, giỏi ứng xử luôn chủ động trong mọi vấn đề thế mà trước một cô gái nhỏ nhắn, yếu đuối anh lại nằm trong thế bị động, không thể nào cọ quậy nhúc nhích được, nghĩ cũng thật tức cười.

Mãi suy nghĩ, Trần không làm chủ được tay lái khi trong hẻm nhỏ bất ngờ phóng ra chiếc xe Draem màu nho chín do một cô gái cầm lái.

Rầm!

Hai chiếc xe cùng nằm thảm hại dưới mặt đường. Trần vội đứng dậy bước lại người bị nạn để xem cô ta có bị gì không. Cũng may là anh chạy xe chậm, chứ nếu giữ tốc độ như lúc đầu thì điều gì sẽ xảy ra khi một cô gái chạy ngược chiều cùng anh. Đã thế từ trong hẻm phóng ra đột ngột lại không mở đèn trước báo hiệu. Trần thảm nhận nhớ kêu rên trong bụng.

Hôm nay là ngày sao quả tạ chiếu mạng anh đây.

Nghĩ thế nhưng Trần vẫn nhanh nhẹn bước lại chỗ cô gái. Thấy cô nhăn mặt xuýt xoa, Trần lo lắng hỏi:

- Cô có sao không? Tôi gọi xe cứu thương chở cô vào bệnh viện có được không?

Cô gái đang ngồi nhăn mặt giờ nghe Trần đòi gọi xe cứu thương vội xua tay rối rít.

- Không sao đâu. Tôi chỉ hơi đau. Nhưng bây giờ thì hết đau rồi.

Rồi cô đứng dậy như để chứng minh câu nói của mình.

Trần yên tâm giúp cô dựng xe đứng dậy. Thấy đèn xi-nhan và bửng xe bị bể, Trần vội đưa tay móc lấy bóp ra sáu tờ giấy năm chục.

- Chút tiền nhỏ để cô sửa lại chiếc xe.

Cô gái ngẩng mặt lên nhìn Trần, cười nói.

- Lỗi này do em chạy ngược chiều nên đâm vào xe anh, chứ có phải tại anh đâu mà anh phải đền bù thiệt hại cho em. Anh hãy cất số tiền ấy đi. Cũng may anh không bị chuyện gì, chứ nếu không em thật ân hận.

- Cô làm vậy coi sao được.

- Phần lỗi thuộc về em, anh mà còn làm vậy nữa em thật áy náy không yên tâm chút nào. Và điều đó chứng tỏ anh trách mắng ngầm em là cô gái đanh đoảng, vô ý vô tứ và không chịu tha thứ lỗi lầm cho em.

Trần nhìn cô gái mang nét đẹp thật quyến rũ mặn mà, nhưng anh lại cảm thấy nét đẹp dịu dàng đầy nữ tính ấy đối lập hoàn toàn đôi mắt cô ta. Một đôi mắt sắc sảo sâu đen ẩn chứa uy quyền. Một cô gái có đầy cá tính nhưng cô ta sạo lại chịu hạ mình ăn nói nhỏ nhẹ với anh, chuyện thật lạ lùng, đáng ngạc. Trần nói với cô ta ngay điều anh vừa nghĩ.

- Cô là người con gái thật lạ lùng mà lần đầu tiên tôi gặp đấy.

Nhìn thấy cảnh đụng xe giữa hai người giải quyết êm đẹp không có chuyện gì xảy ra, những người hiếu kỳ giờ mới chịu tản ra để nhường cho khoảng đường ùn tắc giờ tiếp tục lưu thông. Trần dựng chiếc mô tô của mình dậy rồi anh leo lên xe đạp máy, trước khi cho xe chạy, anh còn cố để lại câu nói đùa.

- Tạm biệt. Tôi mong những lần do mình sơ ý đụng xe lại gặp những người hoạt bát dễ chịu như cô.

Cô gái tươi cười:

- Tạm biệt. Hẹn gặp lại anh trong hoàn cảnh vui vẻ tốt đẹp hơn chứ đừng như lần này.

Trần vọt xe đi. Ấn tượng về cô gái mà anh lỡ quẹt xe đó để lại cho anh cảm giác thật lạ lùng và anh không tài nào phân tích được. Nó tựa như báo trước một nỗi bất an đang sắp diễn ra trong anh. Tại sao anh lại có cái cảm giác lạ lùng nhỉ? Một con người từng thành đạt trong thương trường như anh luôn tin những điều gì có cơ sở vững chắc chứ đời nào lại nghĩ ngợi ba cái linh tính mơ hồ này chứ. Đẹp qua một bên tìm một nhà hàng nhỏ nào đó tấp vào uống vài ly cho thấm giọng rồi về ngủ. Còn chuyện xảy ra giữa anh và Nhu Phong anh sẽ tìm cách giải quyết sau. Trần hiểu Nhu Phong chỉ vì giận dữ anh nên cô nói cho đã nư,

nói bằng mọi cách để anh thấm đau như nỗi đau mà cô đang gánh. Chứ tình yêu của cô dành cho anh vẫn nồng nàn, say đắm như tình yêu của anh dành cho cô. Đó là thông điệp tốt đẹp giúp cô dễ dàng thông cảm mà tha thứ lỗi lầm cho anh, một lỗi lầm xảy ra ngoài ý muốn.

Dừng xe trước một nhà hàng nhỏ thanh lịch. Trần gửi xe, đẩy cửa kính bước vào trong hơi lạnh từ trong phả ra khiến anh cảm thấy thật dễ chịu. Giọng hát của người ca sĩ nhảy theo phong cách hát jazz của dân Mỹ da đen khá hay làm không khí thêm hưng phấn. Ngồi lên cái ghế cao trước quầy, Trần liếc qua kệ rượu.

- Cho một ly.

Anh chàng Bartender gạt đầu với nụ cười muôn thuở trên môi. Tay lắc rượu điệu nghệ, anh ta hỏi.

- Anh mới ghé đây lần đầu phải không?

- Sao anh biết?

- Một người đến đây uống rượu chỉ mới một lần thôi là đã nhớ mặt rồi. Nhưng... tại sao mới đến anh lại đặc...

Anh chàng Bartender định nói tiếp là “sao anh lại đặc tội với nữ hoàng bướm đêm”. Nhưng anh đã kịp dừng lại được, vì anh sợ hậu quả khi anh tiết lộ tin tức cho người đàn ông, chỉ mới nhìn qua thôi anh đã thấy cảm mến. Nghĩ thật tội cho anh ta...

Tiếng nhạc trong phòng trà vẫn quá cỡ nên những lời nói sau chót của anh chàng Bartender, Trần không nghe nhưng anh cũng chẳng màng quan tâm thêm làm gì. Trần đưa tay đón lấy ly rượu và lim dim mắt để thưởng thức tài nghệ pha chế rượu của anh ta.

Hớp rượu đầu tiên khiến Trần khê giật mình, tay Bartender pha rượu tuyệt vời, đã lâu rồi anh không uống được một ly Cocktail nào ngon như vậy. Cảm thấy người mình lâng lâng, đầu nặng như chì chỉ sau một ly rượu khiến Trần trầm nghĩ.

- Chẳng lẽ lâu rồi anh không dùng đến rượu nên tửu lượng anh xuống dốc đến vậy sao? Nhưng tay Bartender này pha rượu tuyệt quá, uống thêm một hai ly nhằm nhò gì.

- Anh bạn cho tôi thêm một ly.

ánh đèn mờ mờ của phòng trà nên Trần không thấy được tia nhìn đầy ngạc nhiên của anh chàng Bartender.

Bưng ly thứ hai nốc cạn sạch, Trần cảm thấy mắt mình như muốn nhắm lại. Nhưng hương rượu thơm nồng quyến rũ của ly Cocktail đã ngăn chặn được đôi mắt muốn khép lại của Trần. - Cho tôi thêm ly nữa. Anh pha rượu tuyệt thật. Đã lâu rồi tôi mới tìm lại được mùi vị đúng nghĩa.

Không nén được lo lắng, anh chàng Bartender như muốn nhắc khéo Trần.

- Anh uống nhiều quá không sợ hay sao?

- Thêm một ly nữa có sao đâu?

Anh chàng lắc đầu, tiếp tục công việc của mình.

Không còn gượng được nữa. Khi ly thứ ba vừa cạn sạch cũng là lúc Trần gục đầu xuống quầy pha rượu luôn.

Chỉ chờ có thế, gã đàn ông ngồi cách Trần một khoảng cách nhất định chợt đứng dậy bước tới dìu Trần. Trước khi bỏ đi, gã đàn ông hát một bài hát cùng anh chàng Bartender:

- Một tay chuyên pha chế rượu mạnh như chú mày chỉ cần uống một ly thôi cũng đủ gục. Thế mà gã đàn ông mà chị Hai cần này uống tới những ba ly mới xi nhê. Bản lĩnh thật. tiếc hắn là người của chị Hai chứ nếu không tao đã kết bạn với hắn để cùng nhau so tài cao thấp rồi. Thôi chú mày tiếp tục công việc đi. Tao phải dẫn gã đàn ông này đến chỗ chị Hai.

Lữ Đông thả dọc trên vỉa hè. Giây phút này đây anh cảm thấy con người mình thanh thản nhất, bao buồn vui của quá khứ không còn là bóng ma đêm đêm hiện về giày vò tâm trí anh. Mà trái lại những cay đắng,

nghiệt ngã của quá khứ xa xưa anh đã chấp nhận được nó, và xem nó như một phần đời không thể thiếu được của chính mình. Lữ Đông biết cuộc đời anh không phải xót xa cay đắng vì tình yêu mà vì do nỗi ân hận do chính anh gây ra cái chết thương tâm của hai đồng sinh thành. Họ vì anh nên bị bọn Mafia bên Mỹ báo thù. Một cái giá khá đắt do lòng thương người của anh gây nên. Lữ Đông nhớ có một lần anh cứu một người đàn bà đang bị chúng hãm hại một cách dã man, tàn nhẫn. Kết quả lòng tốt của anh là cái chết của cha mẹ anh được bọn chúng giằng giụa công phu để qua mắt được pháp luật. Mục đích của bọn chúng không ngoài lời cảnh cáo những ai dám chú mũi vào công việc của chúng. Nhưng Lữ Đông đâu phải là gã đàn ông khiếm nhược, yếu bóng vía để cho chúng mặc tình bắt nạt, đe dọa. Để đối đầu với bọn chúng, Lữ Đông quyết tâm thi vào trường đại học luật để lấy chính công lý mà bọn chúng xem thường dạy cho chúng bài học đắt giá là công lý trên đời này bao giờ cũng trường tồn vĩnh cửu. Không có điều gì xấu xa, nhơ nhuốc có thể chạy trốn được trước bàn tay công lý.

Quyết tâm sắt đá của anh trở thành hiện thực khi chính tay anh đưa chúng lên vành móng ngựa, vạch trần tội ác do chính chúng gây ra cho bao người dân lương thiện - và cái ác đó chúng phải đền bù thật đích đáng. Kể nhẹ tội nhất thì cũng bị ngồi xé lịch từ mười đến hai mươi năm, đến chung thân. Còn người cầm đầu băng nhóm được đặt trang trọng trên chiếc ghế điện. Ai dám bảo luật pháp không công bằng.

Ngẫm nghĩ lại mà Lữ Đông phải cảm ơn bọn chúng, vì nhờ bọn ác lương đó, mà Lữ Đông mới có cùng một lúc hai tấm bằng xuất sắc. Một bằng Kinh tế do niềm say mê khát vọng làm giàu cho đất nước tạo nên. Một bằng tốt nghiệp đại học Luật do chính niềm căm thù cái ác, luôn tin vào chính nghĩa đã giúp anh đạt xuất sắc trong thành tích học tập.

Nhưng điều tốt đẹp nào cũng có mục tiêu cực của nó cả. Và Lữ Đông rùng mình nhớ lại khoảng thời gian, anh đã lao vào học như điên, học từ sáng đến tối. Chỉ cần có chút thời gian là anh lao vào thư viện hết ngón ngấu nghiên cứu tài liệu đến ghi chép những điều mà anh cảm thấy quan trọng vào sổ tay để tối về tranh thủ thời gian xem lại. Khoảng thời gian đó Trần đau khổ vì tình yêu chẳng màng quan tâm đến điều gì ngoài việc học thể mà còn lên tiếng ngăn chặn việc học của anh. Lữ Đông còn nhớ sau cuộc lên tiếng can ngăn của Trần, Lữ Đông ngã một trận bệnh khủng khiếp, anh cứ ngỡ mình sẽ theo cha mẹ về bên kia thế giới. Nào ngờ thần chết buông tha anh sau một tháng dài nằm liệt giường với bao chứng bệnh đau đầu do lao động trí não quá mức, loét bao tử do ăn uống thất thường cộng thêm việc thiếu máu trầm trọng, hậu quả của những lần thức đêm... nói chung lúc đó mọi cơ quan trong người anh nơi nào cũng bị bác sĩ bảo là không tốt cả. Tội nghiệp Trần, lúc đó sợ anh chết mà quỳnh quáng hết chạy đôn chạy đáo lo cho anh, còn cố dò thêm để xem có vị giáo sư bác sĩ nào tài giỏi là Trần mời khám cho anh bằng được mới thôi. Mạng sống của anh bây giờ có được cũng đều chính tay Trần gây tạo nên cả...

Mãi suy nghĩ về quá khứ, mà Lữ Đông đã thả bộ vào con hẻm dẫn đến nhà Trần - lúc nào anh cũng không hề hay biết. Mặc dù chỉ mới hơn mười giờ đêm mà con hẻm này đã vắng lặng rồi. ánh đèn từ trong những ngôi nhà chập choạng hắt ra lúc sáng lúc tối khiến Lữ Đông không thấy rõ đường đi cho lắm. Nhưng cuối cùng rồi anh cũng đứng trước cổng nhà. Lữ Đông không dám bấm chuông gọi cổng vì sợ làm phiền mọi người trong nhà giữa lúc đêm khuya. Và anh đành chép miệng nói một mình.

Nên leo rào vào nhà vậy.

Vừa suy nghĩ xong, Lữ Đông đi tới đi lui xem xét nơi nào thuận tiện nhất để anh leo rào vào. Bất chợt chân anh đá phải một người.

- Ai mà nằm ngủ trước nhà Trần vậy cà? Sao họ không tìm nhà nào có hàng hiên mà nằm. Nằm ở đây rủi trời mưa xuống làm sao tránh kịp. Cảm thấy bất nhẫn, Lữ Đông cúi xuống đánh thức họ dậy cho họ một lời khuyên. Nếu cần có thể anh giúp họ chút đỉnh được kia mà. ánh đèn chiếu vào, soi rõ gương mặt đó, Lữ Đông hốt hoảng.

- Trần, Trần tỉnh lại. Tại sao mày lại nằm ngủ ở đây? Từ người Trần toát ra mùi rượu, Lữ Đông giờ mới hiểu nguyên nhân vì sao mà thằng bạn nằm ở đây. Khẽ xỉ tay lên trán bạn, Lữ Đông lầm bầm chữ.

- Thằng khỉ, riết rồi mày hư quá đi mất. Không còn cách nào khác, Lữ Đông đành đứng dậy đưa tay bấm chuông gọi cổng. Một thân một mình anh thì giải quyết vào nhà đã là chuyện khó rồi, đằng này lại có thêm thằng quỷ Trần say be bét thử hỏi anh xoay sở bằng cách nào đây. Ba mươi sáu chiêu chỉ có chiêu gọi cổng là thượng sách.

Bà Năm vẫn là người ra mở cổng cho hai đứa anh vào nhà.

- Ba má Trần ngủ rồi hả bà Năm?

- Ngủ gì mà ngủ cậu ơi. Ông bà chủ đang ngồi trò chuyện trong phòng khách kia. Thôi cậu vào nhà đi, sẵn tôi ngồi ở đây đón gió rồi chờ cậu Trần về luôn thể.

Lữ Đông cười nhẹ:

- Nó về rồi bà Năm ơi.

Bà Năm đưa chiếc khăn rằn lau chiếc miệng đỏ chót vì nhai trầu rồi ngạc nhiên nói.

- Cậu Trần về lúc nào sao tôi không hề hay biết vậy cà?

- Bà Năm nhìn xuống chân cháu ai ngồi đây? Bà Năm theo lời nói của Lữ Đông, đưa mắt nhìn xuống rồi hốt hoảng hỏi Lữ Đông.

- Cậu Trần sao vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra với hai cậu sao?

Lữ Đông khoát tay, anh nói như phân trần.

- Cháu về thì thấy Trần đã nằm ngủ ở đây rồi. Bà năm yên tâm đi, nó không sao đâu. Chẳng qua uống rượu nhiều quá nên quên trời quên trăng vậy mà, cũng may trực giác đã đưa Trần về nhà... Lữ Đông cúi xuống xốc Trần đứng dậy. Thôi ta vào nhà đi bà Năm. Đêm nay ba mẹ Trần có một phen hú vía vì cậu con quý tử này.

Sực nhớ, bà Năm hỏi:

- Còn chiếc xe của cậu Trần đâu cậu Đông?

Giờ nghe bà Năm hỏi, Lữ Đông mới sực nhớ đến chiếc mô tô mà lúc chiều tối Trần xách chạy. - Bà Năm bước ra xem có ở đâu đó không?

Bà Năm bước ra nhìn dáo dác.

- Hình như nó nằm ở sau cây bồ đề... Bà Năm tắt tả đi về hướng đó.

- Đúng là xe của cậu Trần rồi.

- Bà Năm vui lòng giúp con canh cổng để con dìu Trần lên phòng rồi xuống đây dẫn xe vào gara.

- Được rồi, cậu cứ yên tâm lo cho Trần xong rồi xuống, giờ này bà Năm rảnh rang đâu có việc chi làm mà cậu gấp rút.

Lữ Đông yên tâm dìu Trần đi vào ngõ sau để lên phòng riêng của Trần. Anh không muốn ông bà Chấn Nam nhìn thấy cậu con trai cưng trong hoàn cảnh bê bối thảm hại như thế này.

Chỉ ít phút sau Lữ Đông trở ra cổng, anh tiến về cây bồ đề dẫn chiếc xe Trần vào gara. ánh đèn trong nhà sáng rõ nên Lữ Đông thấy trên nệm xe Trần có vẽ hình con bướm đang dang cánh thật sinh động sắc sảo.

Lắc đầu cười, Lữ Đông khẽ nói một mình:

- Thằng này đã say còn biết ngộ nguây vẽ hình. Mà nét vẽ thật sinh động, trông cứ y như là bướm thật vậy.

14. Chương 14

Nhu Phong trở về nhà, lúc cha mẹ cô không ngờ đến vì chị Hương không hề hé môi gì với ông bà Công Đạt chuyện chị đến gặp Nhu Phong. Chị không dám nói cho ông bà chủ biết, chẳng qua chị sợ Nhu Phong nổi tính ngang bướng không chịu quay về, lúc đó ông bà chủ sẽ thất vọng hơn nữa.

Ông bà Công Đạt sững sờ khi thấy Nhu Phong bước vào, ông Công Đạt nhìn trân trân vào Nhu Phong còn bà Công Đạt sau phút bất ngờ đã òa lên khóc. Nhu Phong cũng chảy nước mắt, cô bước như chạy đến ôm chầm lấy mẹ.

- Mẹ!

Một tay ôm mẹ, một tay Nhu Phong với sang nắm lấy tay cha.

- Thưa cha.

Ông Công Đạt nghe lại được giọng nói con gái yêu thổ lộ bên tai, ông cảm thấy cả cõi lòng mình như đang thăng hoa. Hạnh phúc! Cuối cùng rồi hạnh phúc cũng đã mỉm cười với gia đình ông. Và lần đầu tiên ông thấu hiểu được nàng. “Hạnh phúc tuy đơn sơ bình dị nhưng đồng tiền chưa chắc mua được nó”.

Nhu Phong nghẹn ngào.

- Thưa ba mẹ, xin ba mẹ hãy tha lỗi cho đứa con nông nổi đại khờ này.

Bà Công Đạt bùi ngùi:

- Ti Ti ơi. Từ lâu nay con đã ở đâu, có biết là ở nhà mẹ chứ con lẩm không?

Con thật đại dột khi mà dám một thân một mình đương đầu với cuộc sống.

Nhu Phong cảm thấy thật hạnh phúc, khi nghe mẹ gọi lại cái tên “cúng cơm” quen thuộc của mình ngày nào bằng giọng thật dịu dàng, trù mến. Có đi xa rồi, Nhu Phong mới cảm nhận được rằng không có đâu bằng tổ ấm của nhà mình. Một tổ ấm có đầy đủ cả cha lẫn mẹ cùng những người giúp việc lâu năm hết lòng thương yêu quý mến cô.

- Mẹ ơi! Có đi xa rồi con mới biết: Mẹ là chỗ tựa nương an toàn cho con sau những giông tố cuộc đời. Cha là mặt biển rộng mênh mông chứa bao tri thức uyên thâm mà con học hoài không hết. Mẹ là tình thương, cha là lý trí, để giúp con lèo lái con thuyền đi đến bến bờ hạnh phúc.

Nghe Nhu Phong nói mà bà Công Đạt ứa nước mắt, bà hiểu con mình thực sự đã trưởng thành, đã thấu hiểu được tình thương của cha mẹ. Đưa tay vuốt ve con mà bà không ngăn được nước mắt khi thấy con tiêu tụy, phong trần.

- Con ốm quá Ti Ti. Từ bao lâu nay cuộc sống của con khổ sở lắm phải không?

Nhu Phong nhìn mẹ cười hạnh diện:

- Cực thì có cực, nhưng con đã biết tạo ra được đồng tiền bằng sức lao động của mình và biết xoay sở khi gặp khó khăn, chứ không buông xuôi chấp nhận đầu hàng như trước đây nữa.

Nãy giờ ngồi yên chứng kiến cảnh trùng phùng của mẹ con Nhu Phong, bây giờ ông Công Đạt mới từ tốn lên tiếng:

- Thế bao lâu nay con đã làm việc ở đâu hở, Ti Ti?

Xoay qua nắm tay cha, Nhu Phong tíu tít nói như khoe:

- Công ty Phương Nam, một công ty mỹ nghệ có tầm cỡ lớn nhất ở Việt Nam đó ba.

Ông Công Đạt giật mình:

- Hả? Con có biết công ty đó là...

Thấy ông Công Đạt giật mình khi nghe cô nhắc đến công ty Phương Nam, lo lắng Nhu Phong hỏi:

- Có chuyện gì không cha?

Ông Công Đạt xua tay:

- Không có chuyện gì đâu con. Thế con có biết Phương Nam là của dòng họ chồng cô Thuý con gậy dựng ra không? Và người hiện nay đang cai quản công ty chính là con trai duy nhất của Mộng Thuý, cũng là người chồng hứa hôn của con không, Nhu Phong?

Nhu Phong há hốc miệng:

- Cha nói sao? Anh Trần chính là gã đàn ông mà con ghét cay ghét đắng đó sao?

Ông Công Đạt bật lên tròng cười sảng khoái:

- Làm việc hàng ngày, con nhận thấy thằng Trần ra sao? Có đáng để con trao thân gởi phận cả đời không? Và có giống gã đàn ông đáng ghét mà con thường tả oán với cha.

Nhu Phong bẽn lèn thốt:

- ảnh tốt lắm cha. Rất khoan dung độ lượng đối với những người cấp dưới. Và nhất là nghiêm trang, chừng chặc, chừng mực trong giao tế. Tài giỏi không kiêu căng, giàu sang không phách lối. Nói chung ảnh là người hội đủ hai điều kiện là có cả tài lẫn đức. Người nào có phước lắm mới được sống đời cùng ảnh.

Ông Công Đạt gật đầu hài lòng khi nghe Nhu Phong nhận xét về Trần. Đứa con gái yêu của ông thực sự trưởng thành rồi, không còn dại khờ, nông nổi như trước kia nữa.

- Giờ con mới nhận biết được hả? Cha nhớ trước kia con chê Trần thậm tệ nào là: “Sắp bước vào thế kỷ hai mươi mốt rồi mà còn nhờ cha mẹ đi hỏi vợ. Những người đàn ông thích đi trên đường bằng phẳng do người lớn vạch sẵn thường thì họ chẳng làm nên tích sự gì cả”.

Nghe ông Công Đạt nhắc lại những câu nói của cô ngày nào, Nhu Phong ngượng cứng cả người.

- Tại lúc đó con chưa biết Trần chứ bộ.

Ông Công Đạt đốt cho mình điếu thuốc, rít một hơi rồi ông cười nói.

- Đó là bài học vỡ lòng cho con, là chỗ đánh giá nhân cách con người một cách phiến diện chủ quan như vậy. Tuy thằng Trần có những năm du học nước ngoài cha không tiếp xúc được, nhưng cha của thằng Trần là người khí khái, tài giỏi hơn người, con nhà tông không giống lông thì cũng giống cánh.

Nhu Phong cười bẽn lèn:

- Thì... cha là người từng trải, kinh nghiệm mới nhìn rõ bản tính của Trần chỉ qua người thân. Còn con có tiếp xúc gần mới biết được chứ. Khi không con chưa biết mặt mũi Trần méo tròn ra sao mà cha đã cơ ngơi, tăng bốc hết lời bảo sao con không ghét.

Ông Công Đạt trêu con gái:

- Thế giờ con còn ghét nữa hay không?

Nhu Phong phụng phịu:

- Con “ghét” còn nhiều hơn trước nữa đó á.

- Thế cha qua nói chuyện với bác Chấn Nam là huỷ bỏ hôn ước giữa con với thằng Trần nhé.

Nhu Phong đỏ ửng cả hai gò má, cô kêu lên nho nhỏ đầy nũng nịu lẫn dỗi hờn.

- Cha...! Con ghét cha quá, cha cứ trêu chọc con hoài hà. Coi chừng con nghỉ chơi cha ra luôn đó.

Thấy đôi mắt con gái rưng rưng, ông Công Đạt hoảng hồn không dám trêu chọc tiếp và ông lảng sang vấn đề khác.

- Con về rồi sao không mang hành lý gì theo hết vậy, Ti Ti?

- Ngày mai con về thu xếp, cũng chẳng có gì nhiều lắm đâu cha.

Ông Công Đạt quan tâm:

- Cha gọi thằng Nam qua phụ con một tay nghe Ti Ti.

Nhu Phong lắc đầu:

- Mình con làm được rồi. ủa? Mà chị Hương đâu này giờ con không thấy.

Bà Công Đạt cười:

- Hương nó đi chợ rồi.

Nhu Phong chớp mắt, nói bằng giọng nhẹ nhàng:

- Cũng may nhờ chị Hương đến tìm con khuyên nhủ đôi lời nên con mới thông suốt quay về tạ tội cùng cha mẹ. Nếu không...

Ông Công Đạt nghe Nhu Phong nói thế, ông có vẻ giận:

- Nói thế nhờ có con Hương, con mới chịu quay về. Không thôi con bỏ cha mẹ luôn chứ gì?

Nhu Phong rơm rớm nước mắt:

- Không phải thế đâu cha. Con rất nhớ cha mẹ, nhưng con không dám quay về vì sợ cha còn giận con.

Bà Công Đạt không yên lòng khi thấy ông chồng mình giận dữ với con gái. Bà sợ Nhu Phong nổi chứng tự ái lên rồi một lần nữa cô rời khỏi vòng tay bà. Nếu điều đó xảy ra một lần nữa... chắc bà chết chứ không sống nổi khi thấy cảnh hai cha con cứ bất đồng quan điểm luôn.

- Chuyện đã qua rồi. Ông đừng oán trách con nữa mà tội nghiệp, dù sao Ti Ti cũng đã thông hiểu lý lẽ mà quay về tạ tội cùng ông rồi. - Quay sang nhìn Nhu Phong bằng đôi mắt ánh lên tia nhìn trù mền, bà giúp cô xoa dịu cơn bức tức còn sót lại của ông Công Đạt - Ti Ti con ra nhà sau pha một tách trà sen cho cha con đi. Vắng con bao lâu nay, không có ngày nào cha con uống được tách trà ngon đúng nghĩa cả.

Nhu Phong nhanh nhẹn đứng dậy và trước khi quay vào nhà sau cô nhìn bà Công Đạt như thăm hỏi thăm cả niềm cảm ơn sâu sắc khi thấy mẹ giải vây hộ cô.

- Dạ. Con sẽ đi pha ngay. Bảo đảm cha sẽ vừa miệng khi con pha trà cho cha uống.

Đợi con gái đi khuất sau cánh cửa, bà Công Đạt nhỏ nhẹ nói cùng chồng:

- Ông đừng buồn, đừng giận con nữa tội nghiệp. Điều đó làm Ti Ti và tôi buồn mà ông cũng chẳng vui về gì. Hãy quên cảnh trước kia đi ông. Nhìn Ti Ti quay về chừng chặc, trưởng thành trong cách nghĩ suy tôi thật vui lòng.

Ông Công Đạt chép miệng nói:

- Bà tưởng tôi không hạnh phúc, vui sướng khi thấy con nó quay về sao. Nhưng có điều tôi tức, tôi giận là thấy con nó còn bướng bỉnh, ngang ngạnh và cố chấp quá. Chẳng hiểu tí gì về nỗi lòng của tôi cả.

Bà Công Đạt vuốt ve chồng:

- Tôi hiểu nỗi lòng của ông mà. Có phải ông rất yêu quý Ti Ti và cố làm sao để con nó hạnh phúc, vui vẻ trọn vẹn, sống cả đời trong sự chở che của ông mà phải không?

Ông Công Đạt gật đầu:

- Bà thật hiểu ý tôi.

- Nhưng ông hãy nhìn xem, Ti Ti đã trưởng thành và có những suy nghĩ riêng của nó. Ông đừng bắt ép con nó đi theo hướng của ông. Hãy để nó tự quyết định cho bản thân. Hạnh phúc hay bất hạnh gì nó cũng không oán trách chúng ta. Chúng ta là cha mẹ thì chỉ có bổn phận thương yêu con, tìm hiểu con và giúp con đi đúng hướng tương lai là được rồi. Ông có hiểu những điều tôi nói không?

Ông Công Đạt trầm ngâm suy nghĩ, nghiền ngẫm những lời nói của bà vợ. Và ông cảm thấy những điều bà nói là hoàn toàn đúng. Và ông chợt phát hiện ra ông là người đàn ông rất vị kỷ trong tình thương chứ không như vợ ông là một người có tình thương đầy bao dung rộng lượng. Ông thật hạnh phúc khi có bà trong cuộc đời bao lâu nay thế mà ông không biết nâng niu quý trọng. Để bà sống trong lớp vỏ giàu sang nhưng lại nghèo nàn, thiếu thốn tình cảm vốn có của người chồng dành cho vợ. Ông tự hứa với lòng cả đời còn lại ông nhất định dành cho bà để chuộc lại mọi lỗi lầm trong quá khứ mà vô tình ông đã gây khổ cho người vợ hiền. Đưa tay nắm lấy đôi tay mềm mại, dịu dàng của bà đầy âu yếm, ông nói:

- Ngọc Lệ, em hãy tha lỗi cho tôi, khi bấy lâu nay tôi đối xử không tốt với em. Chắc bao lâu nay em oán trách tôi nhiều lắm phải không?

Bà Công Đạt nghe hạnh phúc dâng tràn khi thấy cuối cùng rồi hạnh phúc cũng mỉm cười với bà.

- Không bao giờ tôi mang trong ý nghĩ mình là oán trách ông cả. Bao giờ trong tôi, ông là hình ảnh người chồng, người cha rất mực chu toàn với vợ con. Tuy đôi lúc ông bận trăm công nghìn việc trong công ty mà có lơ là với công việc gia đình, nhưng tôi là vợ thì phải giúp chồng trong việc quán xuyến gia đình và chăm sóc chồng con mới đúng thiên chức làm vợ, làm mẹ phải không ông?

Ông Công Đạt nghe lời nói khéo léo, tế nhị của người vợ hiền lành, suốt đời chỉ biết sống vì chồng con mà lòng dạ ông cứ ray rứt, phải chi bà trách phiền ông thì ông cảm thấy nhẹ lòng. Đằng này bà lại nói với ông bằng vẻ trân trọng, yêu thương thì thử hỏi trên đời này có người vợ nào thương chồng hơn bà không? Càng nghĩ ông Công Đạt càng cảm thấy thương người vợ dịu dàng yếu đuối của mình hơn bao giờ hết.

- Ngọc Lệ, cảm ơn em. Anh cảm ơn cái tình cái nghĩa mà em dành cho anh bấy lâu nay.

Bà Ngọc Lệ cười rạng rỡ, khoe mắt long lanh.

Nhu Phong bưng ấm trà nhỏ lên phòng khách thì nhìn thấy cảnh hạnh phúc ấm êm của cha mẹ. Cô tự hỏi mình lúc này có nên xuất hiện trước mặt cha mẹ không? Sau một lúc suy nghĩ, Nhu Phong rón rén rút lui khỏi phòng khách nhường cho cha mẹ phút giây hạnh phúc thông cảm cho nhau. Đó là điều bấy lâu cô hằng mong ước mà.

* **

Trần mở choàng mắt khi thấy ánh nắng ban mai tràn ngập đầy phòng. Nhìn ra hướng cửa sổ anh thấy Lữ Đông đứng xoay người về phía anh miệng cười toe:

Sao, dậy rồi hả ông con. Mà làm gì say đến nỗi quên cả trời trăng, cũng may còn nhớ đường về nhà, không thôi đêm qua mày là kẻ “bước lang thang trên từng vĩa hè, biết đêm nay nhà ở nơi đâu” đấy mày ạ.

Trần đưa tay vỗ trán, rồi anh lắc mạnh đầu nhằm ngăn chặn cơn đau đầu ập đến.

- Tao về đây lúc nào sao tao không nhớ gì hết vậy cả?

Lữ Đông bước lại gần Trần, anh cười khi nói:

- Đau đầu lắm phải không? Cho đáng đời mày đi. Say gì đến nỗi nằm gục luôn trước cổng nhà. Cũng may tao về sau mày nên mới gặp cảnh bê tha của mày và rình mày về phòng. Nếu tao về trước bảo đảm hôm nay ngoài nghĩa trang đã dành một chỗ cho mày rồi đó, thẳng khí gió.

Không màng những lời nói ngang phè của Lữ Đông, Trần dựa mình vào tường, khép hờ mắt lại như đang nghĩ một điều gì.

Ngỡ Trần còn đau đầu, Lữ Đông lững thững bước ra phòng, anh bước xuống phòng khách, tiến về tủ thuốc gia đình anh lấy viên thuốc rồi rót đầy ly nước lọc.

- Đây thẳng khí, uống viên thuốc này đi cho đỡ. Cả đêm qua mày quậy ba mẹ đến nỗi ba mẹ phải thức sáng đêm vì mày, giờ mới chợp mắt. Có gì gút mắc nói với tao nhưng phải lên sân thượng rồi mới nói. Ở đây nếu lỡ nóng nảy tranh luận lớn tiếng ba mẹ sẽ thức dậy đó.

Trần gật đầu:

- Mày lên sân thượng trước đi. Tao đi làm vệ sinh rồi kiểm gì lót dạ đây. Bao tử tao trống rỗng đến nỗi nó sôi ùng ục cả lên.

- Được rồi.

Sân thượng nhà Trần là một khoảng sân rộng mênh mông, ngoại trừ bộ bàn ghế bằng đá và những chậu kiểng ra không còn gì nữa. Lữ Đông đứng dựa lan can lầu nhìn ngắm mông lung. Xung quanh anh nhà cửa san sát, chen chúc nhau từng thước đất. Nó như hiện thân cảnh ồn ào chen chúc của dòng người ngoài cuộc đời. Không biết có phút giây nào họ cảm thấy mệt mỏi khi mãi bon chen không? Lữ Đông khoanh tay đưa mắt nhìn lên bầu trời cao lồng lộng. Từng đám mây nhón nhờ nhàn nhạ trôi, mặc dù chẳng biết mình trôi về đâu. Một mình đứng giữa khoảng không gian rộng lớn như thế này, Lữ Đông cảm thấy mình nhỏ bé, lạc loài so với khoảng không gian vô tận kia. Có một chiếc máy bay trên không trung bay qua, làm Lữ Đông

tưởng nhớ đến người con gái có dáng dấp dịu dàng, ngây thơ, thánh thiện đang làm nghề lướt gió tung mây và anh thầm nghĩ không biết có giây phút nào cô cảm thấy mệt mỏi với những chuyến bay xa nhà cả hàng tháng trời, và cô ao ước có một mái ấm, một gia đình riêng do chính mình làm chủ như mọi phụ nữ Việt Nam bình dị gắn bó với chính thiên chức của tạo hoá ưu ái trao tặng. Nếu có, cô có chấp nhận cùng anh xây dựng khoảng trời riêng bên nhau không nhỉ? Lữ Đông đứng đó với những suy nghĩ mông lung, có tiếng bước chân ở phía sau và tiếng nói cũng vang lên.

- Lữ Đông, trông cậu có vẻ thần thờ quá.

Giờ Lữ Đông mới chịu quay mặt nhìn lại và anh nói thật những suy nghĩ diễn ra trong anh tự nãy giờ.

- Chưa bao giờ như lúc này, tao thèm khát có một mái ấm gia đình thật sự. Để chiều chiều đi làm về tao biết có người mong ngóng trông đợi tao, và tặng cho tao ánh mắt yêu thương nồng ấm sau một ngày tao bon chen vất vả.

- Chân dung người con gái trong mộng mày đã xuất hiện chưa? Mày thích mẫu người xinh đẹp dịu dàng hay là người con gái sắc sảo thông minh?

Lữ Đông buông gọn:

- Người con gái đó có nét đẹp dịu dàng, hiền thực thơ ngây và có một đầu óc sắc sảo, để chia sẻ cùng tao những suy nghĩ trong cuộc sống.

- Mày nói cứ y như là đã gặp người con gái đó rồi vậy.

Lữ Đông gật đầu xác nhận lời Trần nói là đúng.

- Vâng, tao đã gặp người con gái đó.

Trần ngạc nhiên:

- Bao giờ, sao tao không biết?

- Thì chỉ mới đây thôi.

Trần nhăn nhó:

- Mày nói rõ hơn một chút.

- Thì hôm qua về nước gặp nàng trên chuyến bay và một lần nàng đến tìm gặp tao sau khi mày vọt xe ra khỏi nhà.

- Trời. Chỉ mới gặp thế mà mày đã xảy mộng ước. Có vội vàng quá không Lữ Đông?

- Không có gì là vội vàng khi tao đã đợi nàng từ lúc trưởng thành cho đến nay, qua từng cơn mộng. Nàng xinh đẹp yêu kiều, thông minh sắc sảo, là hạnh phúc mà tao đã chờ đợi bao lâu nay.

Rồi Lữ Đông đem chuyện gặp gỡ quen biết Mộng Trúc ra sao và chuyện cùng Mộng Trúc đến gặp cô bạn thân là Nhu Phong kể cho Trần nghe.

Trần như đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Nói thế Nhu Phong là cô em kết nghĩa của mày hả Đông?

Lữ Đông điềm nhiên gật đầu.

- Và nàng đã hết giận tao khi nghe mày trình bày lý lẽ phải không?

- Ừ!

- Ôi! Tao cảm ơn mày nhiều lắm. Mày đúng là thằng bạn thiết của tao. Rồi đây tao sẽ trả ơn cho mày xứng đáng.

Lữ Đông cười rạng rỡ khi anh hiểu ẩn ý câu Trần nói cùng anh.

- Mày cũng biết điều đó chứ. Nay, mày cho tao biết nguyên nhân tại sao mày say mê dữ thế?

Trần vò đầu:

- Thì tao đến tìm gặp Nhu Phong định giải bày cho cô bé hiểu. Nào ngờ nhỏ chẳng để cho tao có lời nói, cứ một hai bắt ép tao nhận lỗi mình là gã sở Khanh chuyên bắt cả hai tay vì cho rằng tao là kẻ lừa giỡn với tình yêu, nên giận dữ tống tao ra khỏi nhà. Trên đường về, tao ghé vào một nhà hàng nhỏ dự định uống chút rượu cho thấm giọng, nào ngờ mới uống có ba ly là nằm ngay đơ. Nhưng tao còn nhớ là mình nằm gục ở quầy rượu chứ đâu có phải trước cổng nhà như mày đã nói đâu.

- Chuyện kể cũng lạ. Mày nhất quyết cho mày gục ở quầy rượu, còn tao thì bắt gặp mày nằm ở trước cổng nhà cùng chiếc mô tô. Và càng lạ lùng hơn là một tay chuyên uống rượu mạnh như mày chỉ mới có ba ly có thể quên trời quên đất. Nhớ hồi mày và Mẫn Nhi quen nhau, có tay sinh viên người Mỹ ghen vì thấy nàng hoa khôi lọt vào tay mày nên hắn đã thách đố mày cùng hắn tranh tài cao thấp trong bữa tiệc. Mục đích là muốn hạ gục mày trước Mẫn Nhi. Lúc đó, mày uống cả chai mà mày chỉ ngà ngà say còn gã sinh viên người Mỹ ngã gục, ngủ đứng một ngày một đêm mà không tỉnh lại để cả khu tập thể nhón nháo đưa hắn vào bệnh viện. Mà gã đó đâu phải là tay uống rượu xoàng đâu, từng khét tiếng trong các bar lớn, là tay sừng sở chuyên săn lùng tìm uống rượu mạnh. Thế mà hôm nay chỉ mới dùng có ba ly Sie Car đã đánh gục được mày, chuyện thật khó tin. Tao dám chắc tay Bartender đó cố tình pha cho mày uống nồng độ mạnh nhất đó Trần.

Trần nghe những lời phân tích của Lữ Đông, anh cảm thấy rất hợp lý. Thế nhưng tại sao tay Bartender này cố tình pha rượu mạnh cho anh uống. Nếu cố tình thì phải có mục đích. Mà mục đích của hắn là gì? Trần nhớ, hôm qua trong bóp anh có hai tờ chi phiếu trị giá một trăm triệu đồng, tiền mặt trong bóp cũng khá nhiều đừng nói chi giấy tờ xe và thẻ tín dụng. Nhưng quan trọng nhất phải nói là sợi dây chuyền gia bảo của dòng họ anh để lại trị giá gần ba bốn cây vàng chứ có ít ỏi gì đâu. Năm Trần lên mười tuổi cứ bệnh hoạn, ẻo lả khó nuôi, mẹ anh đích thân đeo cho anh sợi dây chuyền gia bảo có tượng Phật Bà Quan Âm. Từ đó anh lớn mạnh bình thường như mọi trẻ con khác. Có lần vì sợ Trần đeo sợ dây chuyền đó đi học sẽ là món mồi ngon cho bọn bắt lương tâm hại Trần, bà Chấn Nam cởi cất sợi dây chuyền, đến chiều Trần bỗng nhiên trở bệnh nặng khiến bà Chấn Nam hoảng hồn đeo lại cho anh và cũng kể từ đó, sợi dây chuyền gắn liền trên cổ anh cho tới tận bây giờ. Bà Chấn Nam coi đó như bùa hộ mạng giữ gìn sức khỏe cho anh. Thế mà lần say mềm này anh cứ ngỡ mất nó rồi, vậy mà nó vẫn nằm nguyên vẹn trên cổ anh. Không biết nguyên nhân nào khiến tay Bartender cố tình pha rượu mạnh để anh uống gục luôn tại chỗ nhỉ? Trần nghĩ hoài nghĩ mãi mà cũng không tìm ra được nguyên nhân vì sao. Anh đành chép miệng nói cùng Lữ Đông:

- Tao không biết sao nữa. Nhưng tao vẫn bình yên an toàn, không mất mát gì trở về nhà thì thôi bỏ qua đi. Nếu có dịp tao đến nhà hàng đó tìm tay Bartender hỏi thì xong chuyện chứ gì.

Nghe Trần nói cũng có lý nhưng Lữ Đông vẫn không an tâm. Trực giác như báo cho anh biết trong chuyện này có việc gì mờ ám đây. Hay tại những năm sống bên đất Mỹ, từng đối diện nhiều vụ án lý kỳ nên cho anh trực giác nhìn đâu cũng ra chuyện làm mờ ám hết cả vậy. Thật đúng khi người ta nói: “Bác sĩ nhìn đâu cũng ra vi trùng”. Còn anh là Luật sư nên nhìn đâu cũng cho là mờ ám, là làm việc phạm pháp hết cả. Thật khổ cho đầu óc đa nghi như Tào Tháo của anh. Tự răn đe mình xong, Lữ Đông thanh thần cặp kè Trần bước xuống sân thượng.

* **

15. Chương 15

Trần thở dài khoan khoái khi thấy chỉ trong vòng buổi sáng, mà anh đã giải quyết được nhiều công việc quan trọng trong ngày. Đưa tay mở máy điện đàm, anh gọi:

- Cô Xuân, làm ơn liên hệ gấp bác Thịnh đến gặp tôi.

Dứt lời, Trần tắt máy. Rồi anh sắp xếp những tập hồ sơ quan trọng cho vào tủ mật khóa lại cẩn thận. Vừa lúc bác Thịnh bước vào.

- Trần, con cần bác gấp có việc gì không?

Đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện Trần từ tốn nói:

- Ngồi ghế đi bác Thịnh. Cũng không có việc gì quan trọng lắm - Trần lấy xấp hồ sơ anh đã ký xong đưa cho bác Thịnh - Khoảng hai giờ người đại diện công ty Vĩnh Lợi có tới, bác làm ơn tiếp họ giúp cháu và đưa cho họ xấp tài liệu này.

- Được rồi. Trần mỉm cười như thầm cảm ơn rồi anh đứng dậy.

- Cháu bàn giao trách nhiệm công ty cho bác trông coi hộ cháu. Ông Thịnh gật đầu.

Vừa lúc đó, tiếng chuông báo hiệu giờ cơm trưa vang lên. Trần đứng dậy đi ra cửa sau khi để lại lời cảm ơn.

Dắt xe ra khỏi cổng công ty, Trần định về nhà tắm rửa, ăn cơm trưa. Không biết nghĩ sao anh cho xe chạy về hướng nhà Nhu Phong. Thấp thoáng sau khe cửa, là dáng Nhu Phong ngồi đong đưa trên chiếc ghế xích đu bên cạnh là cây Ngọc Lan đang trổ bông trắng xoá. Trước mặt cô là dãy vườn trồng độc loại hoa hồng bạch. Hồng và Lan trổ bông trắng cành. Nhu Phong ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế xích đu, trong chiếc áo cùng màu với hoa. Hoa đẹp, người đẹp hơn hoa. Mái tóc đen xoã dài mượt mà óng ả, đôi mắt mở to rợp buồn với cái nhìn thẳng hướng không màng xung quanh, khiến Trần nao trong dạ.

Nhỏ Phong của anh vốn là một người ngang ngạnh cứng đầu mà cũng có lúc nhỏ dịu dàng yếu đuối như buổi trưa nay. Điều gì xảy ra khiến cho cô bé của anh thay đổi đột ngột như thế này. Trần nhủ mày, lắm bầm. Chẳng lẽ do chính tình yêu anh tạo ra ư?

Trần đưa tay gõ nhẹ cánh cổng bằng sắt, anh không dám bấm chuông sợ phá giấc ngủ trưa của ông bà Công Đạt.

Nhu Phong ngồi đó lặng lẽ nhớ lại những lần cùng Trần đi dạo dưới ánh trăng dọc bờ biển Nha Trang ngày nào. Trong những dòng ký ức đẹp nhất giữa cô và Trần thì có thể nói đêm biển Nha Trang là dòng ký ức ngọt ngào không lúc nào cô không tưởng nhớ về nó cả. Và trưa nay vẫn vậy... Nhu Phong đang ngồi miên man nhớ về Trần thì tiếng gõ cổng đã đánh thức cô khỏi dòng hồi tưởng đẹp.

Cánh cổng sắt được mở ra, Nhu Phong đứng lặng người. Và gương mặt cô nằm gọn trong đôi mắt sâu hun hút của Trần. ánh mắt thu hút Nhu Phong như ngày đầu gặp gỡ. Và không nén được Nhu Phong lao vào vòng tay Trần mở rộng. Họ siết chặt nhau cho thoả nhớ thương xa cách bao ngày.

- Nhỏ Phong, anh nhớ nhỏ quá!

Nhu Phong ngược mắt nhìn Trần.

- Em xin lỗi...

Trần đưa tay chặn lại lời Nhu Phong nói:

- Khờ quá. Có bao giờ anh trách móc một điều gì với “bé con” chưa?

Nhu Phong phụng phịu nói: - Em không thích anh gọi là “bé con”. Nếu thích từ “bé”, thì anh hãy gọi em là “bé yêu”.

Trần tròn mắt nhìn Nhu Phong như không hiểu lời cô nói. Nhu Phong bật lên tràng cười khanh khách khi thấy gương mặt ngơ ngố đầy đáng yêu của Trần.

- Anh có biết tại sao em đòi làm “bé yêu” không? - Không cần đợi cái lắc đầu của Trần, Nhu Phong nói luôn - Vì em muốn làm “bé yêu”. Để em có thể tác yêu tác quái mãi với anh.

Trần đưa tay捏 nhẹ chiếc mũi cao thon xinh xắn rồi anh phì cười nói.

- Lém quá “bé yêu” ơi!

Nhu Phong leo lên xe ngồi và cô cười khúc khích. Trần lèo lái chiếc xe chạy vòng vòng trên đường phố giữa cơn nắng ban trưa khá gay gắt. Bình yên, Nhu Phong nép dưới đôi vai ngang đầy vững chãi mà cô có thể cùng anh đi hết cuộc đời. Nhu Phong và Trần như đôi trẻ tình nghịch được phép dạo chơi sau bao ngày

nhốt mình tù túng. Như đôi chim vừa được sổ lồng, bay đi hưởng khoảng bầu trời mênh mông rộng lớn. Tình yêu qua cơn giận hờn càng được tăng lên.

Nhu Phong ngồi phía sau nhìn thấy tấm bảng phía trước. Cô hớn hở reo:

- Anh Trần, anh có thấy tấm biển gì không?

Như để trêu đùa, Trần cười:

-Đoạn đường này có biết bao nhiêu tấm bảng quảng cáo. Bé hỏi anh có thấy tấm bảng gì không, làm sao anh trả lời “bé yêu” được chứ.

- Em hồng giòn nha. Đây... - Nhu Phong hớn hở nói sau lời tức bực - Kế bên tấm bảng vẽ quảng cáo Sơn Tùng là cửa tiệm gì?

Trần tiếp tục trêu Nhu Phong:

- Thì là cửa tiệm “Thời trang bốn mùa”. Chẳng lẽ nhỏ muốn anh dừng xe trước cửa tiệm đó để em lựa chọn quần áo ư?

Nhu Phong tức giận Trần, nhưng cô không biết giải toả bằng cách nào bèn đưa tay nhéo mạnh lên hông Trần.

- á... nhỏ làm gì “vươn móng vuốt” ra đe dọa anh thế? - Cho anh chết luôn. Người gì đâu mà vô tình một cách đáng ghét.

Rồi không dần được, Nhu Phong thút thít... khóc.

Lần này Trần lúng túng thật sự. Anh thầm kêu khổ luôn miệng:

“Trời ạ. Con đã biết câu “thần khẩu hại xác phàm” rồi, thế mà con cũng ráng trêu chọc nàng giận. Lần này con khổ thật sự rồi đây”.

- Nhỏ... nín khóc đi. Người ta nhìn nhỏ cười thì “quê” lắm.

- Ai cười kệ họ. Vẫn giữ nguyên tốc độ, Trần nhìn vào kính chiếu hậu để quan sát gương mặt Nhu Phong, anh cười đáp:

- Nhưng họ hiểu lầm, cho là anh ăn hiếp, bắt nạt nhỏ thì khổ anh lắm.

Hờn giận, Nhu Phong đưa tay quệt nước mắt, cô dẫu môi:

- Chứ không phải sao?

- Em bắt nạt anh thì có. Tự nhiên ngồi khóc ngon lành làm anh lo tìm cách suy nghĩ để dụ em nín khóc.

- Làm như “người ta” là em bé vậy? Trần không nỡ đùa dai, anh cười giải toả nỗi niềm ảm ức trong lòng cô.

- Thôi đừng hờn dỗi nữa, cô bé của anh. Cửa tiệm “Thời trang bốn mùa” của bà Đỗ Ngọc không bao giờ anh quên được. Vì nơi đó từng là nhịp cầu bắt nối tình đồng nghiệp, chuyển sang tình yêu giữa cô thư ký xinh đẹp thông minh và chàng giám đốc hào hoa tài giỏi.

Nhu Phong cười:

- Tự vỗ ngực xưng tên mà không biết mắc cỡ.

- Đâu phải thế. Anh biết gã đàn ông nói thẳng nói thật nhất trên đời này ngoại trừ anh ra không còn ai.

Biết bàn cãi cùng Trần đến sáng cũng chẳng có kết quả, Nhu Phong cười lảng sang điều khác.

- Tạm tha tội cho anh đó. Chàng “thậm xưng” ạ.

Trần nghe Nhu Phong nói, anh biết mình nên dừng câu đùa lại đây. Nếu không,

có lẽ “trời mưa” lần thứ hai sẽ đổ xuống người anh thì ... khổ.

-Nhỏ Phong, không biết em sao chứ bao tử anh đang biểu tình dữ dội đây.

Nghe giọng than thở đầy dễ thương của Trần, Nhu Phong nghe cảm xúc mình dâng lên một niềm thương yêu dành cho anh, khi cô chợt nghĩ... vì cô...

- Anh chưa dùng cơm trưa sao?

- Giải quyết việc trong công ty xong là anh đến em ngay.

Nhu Phong dựa đầu mình lên vai anh, cô nói nhanh:

- Thế chúng ta đi ăn nhé. Anh cho xe tấp lại vào quán ăn nào bên vệ đường. Đừng nhọc công đi kiếm nhà hàng sang trọng, anh ạ. Em không thích vào nhà hàng đâu.

Trần chỉ tay vào quán bún bò bên đường, được che mát bằng tàng cây cổ thụ.

- Vậy vào đây được không nhỏ?

Nhu Phong gật đầu vui vẻ.

- Được, vào đây đi anh.

Trần dừng xe dưới gốc cây. Hai người ngồi xuống cái bàn vuông nhỏ thấp. Gió thổi mát rượi làm cả hai cảm thấy khoan khoái. Trời đất bao la, ánh nắng chói chang bên ngoài đường làm cả hai cảm thấy hạnh phúc khi cùng nhau ngồi dưới gốc cây mát rượi với những làn gió thoảng này. Nhu Phong nhìn Trần lẩm tấm những giọt mồ hôi trên trán cô cười, bảo:

- Hai đứa mình khùng quá. Giữa trưa nắng xách xe chạy ngoài trời. - Nhìn con đường vắng thưa người, Nhu Phong lại nói - Anh em kìa, đường vắng hoe, đâu ai dại dột như anh và em.

Trần bật cười, Nhu Phong cười theo. Cả hai đều hiểu ra sự ngớ ngẩn của mình. Trần cười thú thật:

- Làm việc mà không có em, anh cảm thấy sao vô vị quá nên xách xe chạy tìm em - Trần hạ giọng - Nhu Phong này, em nghĩ làm bao nhiêu đó đủ rồi. Mai vào công ty giúp anh nghe nhỏ.

Nhu Phong chum chim cười.

- Vắng công việc em cũng buồn lắm. Anh yên tâm, mai em đi làm lại.

Hai tô bún nóng hổi được mang ra. Trần ăn rất ngon, ngon hơn hẳn những món cao lương mỹ vị ở các nhà hàng nổi tiếng. Và Trần hạnh phúc hơn khi nhận được vẻ quan tâm chu đáo của Nhu Phong.

- Ngon không anh?

Trần nhẹ hít hà vì cay.

- Ngon tuyệt. Lần đầu tiên trong đời anh hưởng được cảm giác ăn ở quán cóc: thật tự nhiên, thoải mái khi ăn, chẳng có chút gò bó như ở nhà hàng.

- Còn em ăn ở đây như cơm bữa. Thuở còn là học sinh, nhóm “Ngũ Long” tụi em chuyên săn lùng, khám phá món ăn ngon. Thuở đó, nhóm còn đặt thông lệ là “dành ưu tiên cho những ai săn lùng ra món ăn vừa lạ, vừa ngon, vừa rẻ thì được thưởng công xứng đáng bằng một chậu ăn khỏi cần chi tiền”. Anh biết không, nhỏ Mộng Trúc thuở đó nổi tiếng “háu ăn”, đã thể thêm thành tích “kẹo kéo” nên là vua chuyên săn món ngon của nhóm. Giờ nhắc lại nhỏ nghe, nhỏ quê nên cấu kính với nhóm mỗi khi nghe kể lại.

- Tuổi học trò của em thật trong sáng. Còn anh thời đó chỉ có giảng đường đại học và vùi đầu vào thư viện mà thôi. Kỷ niệm thời học sinh của anh “nghèo nàn” chứ không được như em.

Nghe Trần nói bằng giọng tiếc nuối, Nhu Phong an ủi:

- Nhưng bù lại thời gian đó đã tạo cho anh những kiến thức, tài năng hơn người.

- Anh biết vậy nhưng vẫn tiếc nuối. Vì trên đời này ai cũng có một khoảng trời riêng êm đẹp cho mình. Còn anh khoảng trời riêng chỉ có chôn vùi trong sách vở và đau khổ triền miên với một cuộc tình vụng dại.

Nhu Phong nắm tay Trần:

- Nhưng giờ thì anh đã có em. Em sẵn sàng chia sẻ cùng anh niềm vui cũng như nỗi buồn.

Trần gật đầu:

- Em là hiện tại hạnh phúc, em là tương lai tươi sáng của đời anh. Anh yêu em trọn cả kiếp này. Nếu có kiếp lai sinh anh nguyện cũng chỉ yêu mỗi mình em.

Nhu Phong xúc động:

- Nếu so tình yêu thì tình yêu của em dành cho anh chỉ bằng một góc nhỏ tình anh trao em. Tại sao anh lại yêu em nhiều thế hả Trần. Em chỉ là một đứa con gái gốc nghèo, đại khờ đã thế cá tính khó ưa bướng bỉnh. Anh hãy cho em biết đi...

Trần nhìn Nhu Phong bằng đôi mắt chứa chan cả vạn ý tình.

- Em hỏi một câu hỏi mà anh không tài nào trả lời em được. Anh chỉ biết anh đã yêu em bằng cả trái tim sau một lần rớm máu yêu em nhiều đến nỗi dù em có đối xử với anh ra sao đi chăng nữa thì anh vẫn yêu em.

- Trần...

Nhu Phong nghẹn ngào thầm nghĩ mình là đứa con gái diễm phúc nhất trên cõi đời này khi có được tình yêu của anh.

* **

Mộng Trúc sánh đôi cùng Lữ Đông đi dạo dọc công viên vắng lặng. Đêm nay là đêm rằm nên trăng tròn vành vạnh như chiếc đĩa soi thẳng xuống trần gian, ánh sáng không thua gì ánh đèn đêm. Mộng Trúc đi bên cạnh Lữ Đông mà cô thầm thắc mắc, lạ lùng không hiểu tại sao con người anh thoát đó đã thay đổi. Cô nhớ lúc chiều ra phi trường đón cô, anh hãy còn vui vẻ hoạt bát kia mà giờ lại trầm ngâm suy nghĩ. Chẳng lẽ có điều gì xảy ra đối với anh ư?

Như thầm hiểu những diễn biến suy nghĩ đã xảy ra trong đầu Mộng Trúc, Lữ Đông lên tiếng:

- Sau bảy năm ra nước ngoài du học trở về quê hương, anh nghĩ mình hạnh phúc lắm khi chính đôi tay, khối óc mình tận tụy hết lòng vì quê hương Việt Nam và nhất là sẽ làm rạng rỡ mặt mày cha mẹ dưới chín suối. Điều ấy xảy ra đúng như điều anh suy nghĩ khi hàng ngày anh đến công ty cùng Trần phát triển Phương Nam, nhưng khi đêm về anh cảm thấy nỗi cô đơn vắng lặng đối diện cùng anh. Nhiều lúc anh thầm tự hỏi con người sinh ra để làm gì. Chẳng lẽ suốt đời chỉ biết danh, biết lợi, biết ăn sung mặc sướng ngoài ra không cần gì nữa cả ư?

- Không phải thế đâu anh. Con người sinh ra lớn lên trong vòng tay thương yêu chiều chuộng của cha mẹ và những người thân. Trưởng thành thêm chút nữa, thì bon chen vào cuộc sống tìm cho mình một chỗ đứng trong xã hội, để không thẹn mình đã sinh ra lớn lên là người vô nghĩa. Rồi một lúc nào đó ta gặp được một đối tượng đủ sức làm cho ta cảm thấy thêm một mái ấm và ước ao được cùng người đó xây đắp tương lai, rồi tiếp bước kế tục theo bước chân cha mẹ cho ra đời những mầm sống tương lai. Với trách nhiệm nuôi nấng dạy dỗ, thương yêu che chở và tạo cho những đứa con ấy một đôi cánh an toàn vững chắc lao vào cuộc đời để xây dựng một cộng đồng thương yêu giúp đỡ lẫn nhau như chúng ta từng làm. Đó tất cả là bốn phần trách nhiệm của kiếp làm người.

- Em nói thế vì em may mắn, sinh ra trong một gia đình hạnh phúc chưa từng biết mất mát đau thương và quanh em có biết bao người thân, người tri kỷ sống hết lòng vì em. Vì thế em có cái nhìn cuộc đời toàn bằng màu xanh hy vọng, màu hồng hạnh phúc. Còn bản thân anh chỉ độc một mình trên cõi đời này, sống vay tạm vào tình thương của gia đình Trần. Nhiều lúc anh không muốn mình lệ thuộc hay vay tạm vào tình thương của người khác, nhưng anh vẫn không thể nào tách rời được. Vì anh là một con người rất cần tình thương yêu, và không thể sống đơn độc một mình trong ngôi nhà hoang lạnh, đi ra đi vào đều đối diện với chính mình, với chính nỗi cô đơn của mình. Có bao giờ em sống trong hoàn cảnh như anh chưa? Lúc đó em sẽ cảm thấy thế nào là nỗi thêm khát ấy còn hơn là danh lợi, giàu sang. - Lữ Đông thở dài, anh nói tiếp bằng giọng trầm trầm như cố nén cảm xúc của mình - Nhưng có được không? - Danh lợi là gì? Giàu sang là gì? Khi mình sống có mỗi mình mình. Vì thế mình làm giàu cho ai đây?

Mộng Trúc đưa tay ngắt chiếc lá trúc bên vệ đường. Cô mân mê chiếc lá và trầm ngâm suy nghĩ.

- Anh nói cũng đúng. Em sinh ra, lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, có đầy đủ cha mẹ để được thương yêu, chiều chuộng. Mặc dù cha mẹ em không thích em học ngành tiếp viên hàng không nhưng người vẫn hết lòng ủng hộ em ăn học và cho em những lời khuyên hữu lý. Còn em, với tuổi trẻ vốn ham thích công việc bay nhảy, nên em đã vô cùng hạnh phúc khi hàng ngày mình gắn liền công việc mà mình đã chọn lựa. Nhưng...

Những ám ức được cất giữ trong lòng bao lâu nay, giờ được dịp, Lữ Đông tung hê ra tất cả. Anh cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng, thanh thản hơn bao giờ hết. Và khi thấy người con gái yêu thích sau lần gặp mặt tỏ ra lúng túng, ngượng ngùng khi bày tỏ quan niệm, anh khuyến khích cô nói bằng giọng dịu dàng, quan tâm.

- Nhưng sao hả Trúc?

Mộng Trúc đỏ hồng cả hai gò má khi cô thầm nghĩ mình là đứa con gái vô duyên, bạo mồm, dám đem cả những gì riêng tư nhất kể cho anh nghe. Nhưng có ai cấm cản được khi trái tim cô đã dành cho anh. Chỗ đứng quan trọng nhất và cô có thể hy sinh bản thân mình vì anh thì có sao chỉ một niềm riêng tư cô không dám thổ lộ cùng anh chứ?

- Nhưng... từ khi gặp anh... em cảm thấy có đôi khi mình mệt mỏi với công việc mà mình đã có thời yêu thích chọn lựa. Và thêm nỗi xót xa thương cảm khi mỗi lần thăm cha mẹ thì em thấy người mỗi ngày già thêm ra vì nỗi ngóng trông con. Và em thầm nghĩ không biết việc mà mình đã chọn lựa đó, là đúng hay sai khi chính nó là nguyên nhân đem lại nỗi buồn lo cho cha mẹ.

- Trên đời này, dù là công việc lương thiện hay không lương thiện đều có cái giá của nó hết cả.

Mộng Trúc nghiêng đầu nhìn Lữ Đông, tỏ vẻ không hiểu điều anh nói:

- Em không biết tại sao à?

Lần này Mộng Trúc mới gật đầu.

Lữ Đông cười hiền rồi anh mới chậm rãi giải thích.

- Ví dụ như em học nghề thợ may. Muốn thành công nghề đó, em phải qua thời gian vất vả, miệt mài mới thành công. Đó là cái giá của công việc lương thiện là lòng kiên nhẫn, nếu không có lòng kiên nhẫn thì thử hỏi em có thành công được không?

- Em hiểu lời anh nói rồi. Có phải còn công việc không lương thiện điển hình như việc mua bán Heroin, thời gian đầu con người chuyên làm việc phạm pháp đó, dễ dàng kiếm ra đồng tiền giúp họ thoải mái trong việc tiêu dùng. Nhưng “đi đêm có ngày gặp ma” thế là họ bị các anh công an lần ra bắt được họ. Cái giá để trả cho công việc làm ăn phi pháp chính là những năm tháng nhìn đời qua song sắt đó, phải không anh?

- Em thật thông minh. - Rồi Lữ Đông nói tiếp lời nói còn dở dang lúc này. - Em vì quá yêu thích công việc lướt gió tung mây nên chẳng chịu suy tính trước sau. Nên sau một thời gian tiếp xúc cùng công việc làm em cảm thấy thất vọng buồn nản vì công việc mà mình yêu thích lại chính là nỗi khổ tâm của cha mẹ.

- Anh là người đàn ông duy nhất đọc được suy nghĩ của em. Em nói thật, nếu trên đời này, có điều gì làm em hạnh phúc nhưng nếu cũng có người khác vì cái hạnh phúc, niềm vui của em là bất hạnh của họ, thì em tự hỏi niềm hạnh phúc của em còn có giá trị gì nữa không?

- Em là người con gái quá nhạy cảm vì thế những suy nghĩ trong em buồn nhiều hơn vui.

Một lần nữa, Mộng Trúc cảm thấy kinh ngạc khi nghe Lữ Đông đưa ra những lời nhận xét hoàn toàn đúng đối với cô.

Lữ Đông dừng chân bên băng ghế đá, anh nói:

- Ta lại đây ngồi nghỉ chân nhé, Trúc? Mộng Trúc nhẹ nhàng gật đầu.

Thấy Lữ Đông chu đáo trải chiếc khăn tay của anh ra trên ghế rồi mới để cho cô ngồi xuống, Mộng Trúc cười hạnh phúc khi thấy cử chỉ anh ân cần, chu đáo.

- Mộng Trúc này, giả sử có người muốn tiến tới để cùng em chia sẻ ngọt bùi trong cuộc sống, em có chịu chấp nhận không? Và nhất là vì người đó mà em phải xa công việc em yêu thích?

Mộng Trúc cười:

- Nhưng quan trọng người đó là ai mới được chứ?
- Thì giả sử cho người đó là anh đi.
- Là anh à?

Lữ Đông lo lắng:

- Em thấy sao?
- Em thấy chúng ta có vội vàng quá không khi chỉ mới gặp gỡ, quen biết nhau. Và nhất là anh chưa hiểu biết gì về em mà vội vàng tiến đến hôn nhân, anh không sợ mình sẽ lầm lẫn hoặc hối hận chăng?
- Con người anh một khi quyết định chuyện gì rồi thì không bao giờ ân hận. Còn em nói anh chưa hiểu hết gì về em à. Mà thế nào gọi là hiểu hết, thế nào gọi là chưa hiểu? Con người một khi sống chung với nhau đâu chỉ có hiểu nhau mới lấy nhau được, mà điều cốt lõi ở đây là cả hai bên có thành ý để cùng nhau xây dựng hạnh phúc lâu dài không. Đó mới là điều quan trọng, mới là nền tảng vững chắc cho việc xây dựng một lâu đài. Em có hiểu ý anh không Trúc? Còn em muốn anh tìm hiểu em ư? Thế anh nói như vậy có gọi là hiểu em không nhé? Lần đầu gặp em, nghe giọng dịu dàng, khả ái của em cất lên là anh đã có cảm giác em là người con gái dịu dàng, thủy mị đầy nữ tính. Và khi nhìn gương mặt sáng bừng, gợi cảm anh đã biết em là người thánh thiện, thơ ngây với cuộc đời. Đôi mắt long lanh lúc như cười, lúc như đắm chiều chứng tỏ em là người con gái có chiều sâu tâm hồn và một khối óc nhạy cảm thông minh. Đáng đi nhẹ nhàng, uyển chuyển cho em một tính cách điềm đạm. Anh chỉ cần hiểu em bấy nhiêu thôi là đủ lắm rồi.

Không nín được khi thấy Lữ Đông nói vanh vách về mình, Mộng Trúc hỏi:

- Tại sao anh có lời nhận xét về em rành rẽ như nằm trong lòng bàn tay thế hả, Lữ Đông?

Nghe Mộng Trúc hỏi thế, Lữ Đông lắc đầu cười:

- Đối với những người con gái khác anh hoàn toàn không hiểu tí tẹo nào về họ cho dù anh đã có nhiều lần gặp gỡ chuyện trò. Nói chi đâu xa, Nhu Phong là một hiền đình cụ thể. Anh quen Nhu Phong khoảng thời gian khá dài nhưng bảo anh hiểu cô bé đó như em là anh xin chịu thua.

Nghe anh nói, Mộng Trúc hiểu là anh đã nói những điều thật nhất từ đáy lòng mình. Và cô nhận thấy anh là bến đỗ an toàn, hạnh phúc nhất cho cuộc đời cô.

- Em chấp nhận lời cầu hôn của anh, nhưng với điều kiện...

Lữ Đông nheo mắt cười: - Cả trăm điều kiện còn được, hướng chỉ chỉ một điều, nào em nói ra đi Trúc.

- Anh phải hỏi ý kiến cha mẹ em.

Lữ Đông nhìn Mộng Trúc bằng tia nhìn láu lỉnh:

- Điều đó tất nhiên rồi. Cô vợ trẻ của tôi.

Mộng Trúc phụng phịu:

- Chưa gì hết mà anh đã...
- Ôi, anh tập gọi trước cho quen vậy mà. ừ, anh quên một điều rất quan trọng là anh phải dạy em một điều này, để khi em đứng trước bạn bè thân hữu làm lễ bái gia tiên không ngượng ngùng mắc cỡ.

Ngạc nhiên Mộng Trúc hỏi:

- Anh dạy em điều gì thế hả Đông?
- Nhỏ nhắm mắt lại đi. Ngoan hiền, Mộng Trúc không chút thắc mắc khép hờ mắt lại.

Thấy cô ngoan ngoãn tin lời anh một cách vô tư, Lữ Đông cảm thấy thương quá là thương, người con gái ngồi dưới ánh trăng kia. Đêm nay và mãi mãi trong đời anh cô là người con gái đẹp nhất, không người con gái nào sánh bằng cả về tâm hồn lẫn nhan sắc. Dịu dàng Lữ Đông cúi xuống, cúi xuống...

Chị Hằng nhìn thấy cảnh quán quýt của hai người là cả thẹn, vội nép mình sau đám mây, nhường cho họ khoảng trời riêng hạnh phúc của đêm về.

* **

16. Chương 16

Mở cửa bước vào phòng làm việc của Nhu Phong, Trần nhẹ mỉm cười khi anh thấy đã hết giờ làm việc thế mà Nhu Phong vẫn còn say mê cặm cụi bên chiếc máy vi tính.

- Cô nhân viên gương mẫu của tôi ơi, đã hết giờ làm việc thế mà cô vẫn còn chúm mũi vào màn hình say mê. Chẳng lẽ cô đã quên cuộc hẹn giữa mình với Lữ Đông - Mộng Trúc ở tiệm Bách Hợp in thiệp cưới rồi hay sao?

Nhu Phong vẫn dán đôi mắt vào màn hình, đôi tay thoăn thoắt không ngừng bấm lạch cạch vào bàn phím vi tính. Vừa làm cô vừa nói:

- Em nhớ chứ. Nhưng anh hãy chờ em năm phút để em nạp xong dữ liệu này vào máy rồi hãy đi nghe anh.

Trần mát lòng mát dạ, khi nghe giọng dịu dàng, âu yếm của cô cất lên dành cho anh. “Chúa ơi, từ lúc quen biết nàng, ngổ lời yêu nàng, thế mà đây lại là lần đầu tiên con được nghe giọng ngọt ngào của nàng dành cho con. Nếu nàng sử dụng chất giọng này mãi với con dù nàng có bắt con nhảy vào chỗ chết con cũng vui lòng”. Ôi, vị ngọt của giọng nói sao tuyệt diệu đến thế nhỉ? Qua khói thuốc mờ mờ, Trần thấy đáng Nhu Phong ẩn hiện thật liêu trai, nét liêu trai huyền hoặc từ nơi cô đã làm anh say đắm từ phút giây đầu gặp gỡ. Có thể nói anh từ lúc nhỏ đến lớn lên tiếp xúc cả hàng trăm cô gái, trải qua mấy mối tình không tên nhưng anh nhận thấy chưa có người con gái nào có nét đẹp lạ lùng như Nhu Phong của anh cả. Từ nơi cô cứ toát ra một sức hút mãnh liệt mà anh không tài nào tách rời cô ra được. Cô như nửa phần linh hồn của anh thất lạc bao lâu nay mà anh mãi tìm kiếm.

Mãi suy nghĩ, nên Trần không hay Nhu Phong đã làm xong công việc, và đã đứng trước mặt anh, cô nhìn anh cười bằng nụ cười thật láu lỉnh:

- Sao giám đốc ngồi trong phòng cô thư ký mà còn mơ mộng đến người khác, ông không sợ cô ta ghen sao? Hay giám đốc đang ngồi suy nghĩ tưởng nhớ đến thời vàng son sống độc thân sắp kết thúc khi chỉ còn khoảng nửa tháng nữa thôi thì đây thông lọng đã tròng vào cổ ông?

Trần cười cả mắt, môi:

- Em nói thế là sai lầm. Chẳng lẽ em không biết câu “đến cung Quảng thì mơ gặp nàng Hằng Nga”, còn anh đến phòng nữ thư ký thì không mơ tưởng cô ta thì mơ tưởng ai đây? Còn nhớ bảo anh tiếc rẻ thời vàng son sống độc thân thì sai lầm hơn nữa. Vì bản thân anh, chứ không ai khác hơn là muốn nó chấm dứt lẹ lên để anh nhanh chóng “rước nàng về dinh”. - Trần ngừng lại nheo mắt nhìn Nhu Phong cười tinh quái - Em có biết vì sao không?

Nhu Phong ngơ ngác lắc đầu và cô cảm thấy hình như mình đã lọt vào chiếc bẫy do Trần giăng ra rồi thì phải.

Trần kề miệng, nói nhỏ vào tai Nhu Phong.

- Vì tháng này cưới vợ thì tuyệt lắm. Tối về ngủ khỏi sợ nằm co ro lạnh lùng.

Trong khi Nhu Phong đứng đờ ra ngượng ngùng, thì Trần vội chớp lấy cơ hội hôn mạnh lên đôi má trắng hồng mịn màng kia. Nhu Phong khẽ giật mình, lăm lét nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Anh chỉ có tài giỏi nói nhây và làm bậy thôi.

Trần cười đáp tinh rụi:

- Em không nhớ anh từng nói là, người nói thẳng nói thật nhất ngoài Hoàng Phong Trần ra không còn ai khác sao? Và anh đã thay trái tim mình làm sứ mệnh thiêng liêng là nói lên sự thật nỗi khát khao mà bấy lâu nay mình hằng mong đợi. Chẳng lẽ em không biết tháng mười hai là tháng dựng vợ gả chồng tốt nhất, vì “cưới vợ ăn tết” sao.

Nhu Phong không nén được từng tròng cười khi thấy gương mặt Trần diễn tả theo từng lời nói. Trông nó hài không chịu nổi. Thế là Nhu Phong cười, cười dồn dập. Đưa tay ôm bụng, cổ nhin cười Nhu Phong nói:

- Thôi, làm ơn sì tốp lại cho em nhờ. Nói mà không biết, càng lúc mình càng vắng miếng ra khắp nơi. Kỳ này nếu có cuộc thi tuyển... nổ, nhất định em đề cử anh đi thi đó. Ai đời một kẻ từng nổi tiếng: “Vào trong phong nhã, ra ngoài đào hoa” như anh lại vỗ ngực xưng mình là kẻ chưa có mảnh tình nào vắt vai! Thế Mẫn Nhi, Mộng Ngân anh bỏ đi đâu?

Trần vò đầu cười:

- Anh nói lúc anh còn ba bốn tuổi chứ có phải anh nói lúc anh lên mười tám cái xuân xanh đâu?

Nhu Phong lắc đầu cười chào thua, cô đưa tay lấy chiếc túi đeo lên vai rồi nắm tay Trần lôi đi.

- Thôi chúng ta đi lên tiệm Bách Hợp thôi ông tướng. Sao lúc rày ông khoái khua môi múa mép y như anh chàng Cỏ Cú trong Vườn Hoang ở báo mực tím mà thuở còn đi học em ưa xem quá. Đến trễ, bảo đảm nhỏ Mộng Trúc và anh Lữ Đông nhằn cho mà điếc... tai.

Trần cười khê, đi theo đà kéo tay của Nhu Phong. Đang đùa giỡn, vui vẻ thoát cái Nhu Phong đối gương mặt nghiêm nghị, đi cách Trần cả gang tay. Anh chợt hiểu là trước mặt mọi người trong công ty, Nhu Phong muốn che giấu tình cảm cô dành cho anh, vì cô sợ mọi người cười trêu ghẹo. Để trêu cô, anh đi sát bên cô còn cánh tay thì anh choàng qua vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Nhu Phong hốt hoảng vội gỡ cánh tay Trần ra, nhưng giờ đây cánh tay ấy như thép nguội mà cô không tài nào gỡ ra được.

- Anh, mọi người trong công ty nhìn mình kìa. Bỏ tay ra đi anh...

- Ai cũng biết em sắp trở thành bà giám đốc Trần rồi còn mắc cỡ, e dè với họ làm gì? Em giữ thái độ tự nhiên họ sẽ không trêu chọc em đâu. Nếu không họ sẽ theo phá em dài dài.

Trần vừa dứt lời thì cô Xuân, cô Hoa bên phòng văn thư đi phớt qua và họ dừng lại cố buông lời trêu chọc Nhu Phong.

- Nhu Phong và giám đốc tình ghê. Kỳ này tụi em ráng mở đèn xanh tăng tốc độ vượt theo hai người đấy.

Rồi bọn họ bỏ đi nhưng tiếng cười của họ lại tiếp tục vang vọng lại.

- Giám đốc Trần và Nhu Phong trông thật xứng đôi. Bên trai tài còn bên gái sắc, ông trời thật khéo đặt để.

Chị Hoa coi, giám đốc chưa cưới vợ mà đã cưng vợ ra mặt. Chả bù cho em, lấy nhầm ông chồng lạnh lùng như tảng băng miền Bắc Cực vậy.

Trần nghe nên khoái chí cười:

- Họ khen anh đó. Họ là người ngoại cuộc thế mà còn cảm động trước tình cảm anh dành cho em. Còn em lại lạnh lùng không một chút mảy may rung động.

Nhu Phong cười thâm nghĩ, anh chàng đang dở giọng “dối hờn” ra với mình đây.

- Đó là do anh nói chứ em chưa có nghĩ ra à nha. Đừng gán cho em cái tội mà em chưa làm. Nếu không...

Trần rạng rỡ: - Thế anh nghĩ sai rồi. - Vòng tay Trần siết eo cô chặt hơn - Nhỏ này, còn nửa tháng nữa là đám cưới của hai đứa mình. Anh muốn cưới xong, em cho anh thằng cu tí hay nàng công chúa tí hon gì cũng được. Anh muốn...

- Anh Trần. - Nhu Phong quát khê, đẩy tay anh ra.

Trần xì mặt. Lúc này anh như trẻ thơ đòi kẹo mà chẳng được cho.

Nhu Phong vừa lúng túng vừa buồn cười trước gương mặt Trần. Không nhận được, cô bật cười, tiếng cười trong trẻo vút cao. Trời ơi, trong tình yêu sao mà Trần trẻ con đến thế nhỉ?

Trần say sưa ngắm Nhu Phong cười, lúc sau anh giả giọng giận hờn.

- Em cười gì? Cười trêu anh à?

Nhu Phong lắc đầu, dịu dàng nói:

- Trần ơi, em không nghĩ anh là một giám đốc có tiếng trên thương trường đâu, anh thật trẻ con đó... đừng phản đối nhau nữa. Anh chỉ biết làm bộ thôi. Chúng mình đã lớn khôn chín chắn cả rồi, từ nay hứa với nhau đừng giận hờn nhau nhé.

Trần trầm nghĩ “cô bé của anh đã thật sự trưởng thành, chín chắn trong cách suy nghĩ, chứ không như trước đây...”

- Trần, anh nghĩ gì? Sao không trả lời em.

- Không có gì, Nhu Phong! Anh yêu em và chỉ ước mong mang hạnh phúc đến cho em trọn đời.

- Em biết, nhưng hãy để sau này, còn bây giờ, anh và em còn ở trong phạm vi của công ty, chung quanh là đồng nghiệp. Trần, anh hiểu lời em nói không?

- Anh hiểu rồi. Cho anh xin lỗi.

- Anh chẳng có lỗi gì khi yêu em. Giờ, chúng ta đi đến nhà gọi xe nhé.

- Dạ!

- Nhu Phong, Nhu Phong!

Trần và Nhu Phong sánh đôi bước vào nhà gọi xe thì nghe có tiếng ai đó gọi tên cô, nên cùng lúc Nhu Phong và Trần dừng lại đứng chờ.

Chị Hương bên phòng tài vụ vừa chạy vừa hồn hồn thở:

- May quá! Chị cứ ngỡ em và giám đốc Trần về rồi chứ. Có người gọi quà cho em này, Nhu Phong.

Nhu Phong nhướn mày ngạc nhiên:

- Quà?

Chị Hương đưa tay chạm mồ hôi trán, miệng thì mỉm cười.

- Lúc nãy chị có việc cần ra ngoài thì gặp một cô gái nhờ chị trao hộ gói quà này cho em. Cô ta nói là bạn thân em nhưng vì bận công việc đột xuất nên vắng Việt Nam cả tháng trời, không dự đám cưới em được đành nhờ chị trao hộ gói quà. Xong việc rồi, chị về phòng mình thu xếp sổ sách đây.

Nhu Phong đỡ lấy gói quà xinh xắn, miệng cười rạng rỡ.

- Em cảm ơn chị nhiều nhé, chị Hương.

- Ồ. Không có gì đâu em.

- Không biết ai lại gọi quà cho em sớm quá. Hay là mình thử mở ra xem để biết của ai mà mình còn cảm ơn họ nhé anh.

Trần mỉm cười, gật đầu.

Sau lớp giấy hoa là chiếc hộp hình chữ nhật bằng bạc xinh xắn, tò mò Nhu Phong mở nắp hộp ra.

- Không! Không!

Nhu Phong đột nhiên hét lớn, mặt cô tái xanh, đôi mắt chất chứa nỗi kinh hoàng, khi cô thấy trong hộp là một xấp hình chụp cảnh Trần và người con gái mang tên Mẫn Nhi đang âu yếm bên nhau. Không. Không! Nhu Phong đóng nắp hộp rồi quăng vào lòng Trần, vụt bỏ chạy.

Trần hốt hoảng chạy theo:

- Nhu Phong. Nhu Phong!

Nhu Phong điên cuồng băng qua đường. Trần phóng mình theo. Nhưng không còn kịp nữa.

Rít... rít... kết... kết...

Tiếng Trần hét thất thanh khi thấy cảnh kinh hoàng trước mắt.

* **

Đã ba ngày trôi qua, Nhu Phong vẫn nằm bất động trên chiếc giường nệm trắng tinh kia. Cô không còn cảm nhận được sự việc xảy ra xung quanh mình.

Nhìn thấy đứa con yêu nằm bất động trên giường không biết số mạng sống chết ra sao, bà Công Đạt đau lòng không chịu nổi đã ngất xỉu, bác sĩ khám cho bà và khuyên ông Công Đạt không nên để bà xúc động mạnh nữa vì tim của bà đang có vấn đề. Vì thế ba ngày nay ông Công Đạt phải nén lòng lo chăm sóc cho vợ, đành phó mặc may rủi mạng sống của đứa con gái yêu cho ông trời định đoạt.

Còn Trần, chỉ mới vài đêm thôi mà anh đã tiêu tụy vô cùng. Phong độ của một vị giám đốc trẻ tiếng tăm đã không còn tồn tại khi anh quần áo xốc xếch, tóc tai bù xù, râu mọc tía tía. Anh chẳng còn thiết tha gì ngoài việc ngồi suốt bên giường của Nhu Phong không ăn uống cũng không chớp mắt lấy một giây dù mọi người đã hết lòng khuyên nhủ.

Vẫn như mọi ngày, Trần ngồi chiếc ghế dựa đặt cạnh giường Nhu Phong, đôi mắt anh ánh lên tia xót xa đau khổ.

- Nhỏ Phong ơi, em ngủ bao nhiêu đó đủ rồi. Hãy dậy đi em. Em đừng vì chút hiểu lầm anh mà trốn mình vào giấc ngủ thiên thu. Dù muốn dù không, em phải đối diện mình với thực tế vì anh biết nhỏ của anh bản lĩnh, kiên cường thì chẳng lẽ cú sốc này em không vượt qua được sao?

Lữ Đông sau hai ngày biệt tích đã xuất hiện trước mặt Trần với đôi mắt thâm quầng mệt mỏi. - Tao đã điều tra ra được chủ nhân của mấy tấm hình đó rồi.

Mắt Trần long lên:

- Ai! Mày nói mau, ai đã chơi tao?

Lữ Đông buông gọn:

- Nữ Hoàng Bướm Đêm!

Đang lơng lộn như một con thú hung hãn, Trần xẹp xuống cơn cuồng nộ. Anh ngỡ ngác lặp lại.

- Nữ Hoàng Bướm Đêm. Tao chưa bao giờ nghe qua bốn chữ này bao giờ.

Lữ Đông thở dài:

- Mày còn nhớ cái đêm mày say quên trời quên đất nằm trước cổng nhà đó không?

- Chuyện đó... - Trần loé sáng lên tia suy nghĩ - Có nghĩa là đêm ấy tao đã bị gài. Nhưng tao có xích mích gì với người đàn bà tên Nữ Hoàng Bướm Đêm gì đó đâu, mà người đàn bà đó chơi tao một vở vở khóc dở cười như thế này?

- Nữ Hoàng Bướm Đêm, không phải là người đàn bà mà là một cô con gái xinh đẹp, nổi tiếng. Trong dân xã hội đen ai ai cũng kính phục, nể vì. Cô ta là người đỡ đầu cho các cô gái sống về đêm tránh gặp chuyện bất công, đối xử tàn nhẫn. Tuy sống trong vũng lầy nhưng lại là người sống có nghĩa có tình. Chuyện mày và Nhu Phong bị cô ta làm hại chẳng qua cô ta bị kẻ khác lợi dụng. Tao quên nói một điều là Nữ Hoàng Bướm Đêm rất căm thù những gã đàn ông bạc tình, lừa dối. Còn phần Mẫn Nhi, sau khi tao lục tung các khách sạn thì dò la được ngày tao về nước, cô ta vẫn còn ở Việt Nam trọ ở khách sạn Viễn Đông. Cùng đêm này bị hại, Mẫn Nhi say bí tỉ được người trong ban Nguyên Đạt đưa về khách sạn. Sáng hôm sau cô ta đáp chuyến bay lúc 9 giờ về nước. Trong chuyện này cô ta cũng bị gài như mày, nhưng oan một nỗi cô ta là người vô tội bị người ta dùng như "con tốt qua sông". Có điều cho đến giờ Mẫn Nhi chẳng hề hay biết sự việc đã xảy ra. Tao nghĩ thôi thì chúng ta hãy giúp cô bé đó chôn sâu bí mật này mãi mãi.

Trần trầm ngâm:

- Mà nói thế cũng có lý.
- Có lý quá chứ cũng sao được.

Lữ Đông đùa, cố tạo cho đầu óc Trần bớt căng thẳng.

Quả nhiên Trần cười, dù nụ cười gượng.

- Mà bao giờ cũng cho mình là đúng, là hay là cái rồn của vũ trụ. Mà báo cái cô gái Nữ Hoàng Bướm Đêm gì đó sống tình nghĩa, thể tình nghĩa gì một khi việc chẳng hiểu ắt giáp gì đã vội nhúng tay vào làm một việc đen tối mà chẳng chút ray rứt lương tâm.
- Câu chuyện là như vậy. Có một người con gái đến tìm gặp Nữ Hoàng Bướm Đêm kể cho cô ta nghe về một đôi nam nữ sống phi nhân phi nghĩa đã làm hại biết bao nhiêu người trong đó có cô gái (người đến tìm gặp Nữ Hoàng Bướm Đêm) từng là nạn nhân của người đàn ông sống đều giả chuyên gạt tình tiền của những người con gái nhẹ dạ, cả tin... Chuyện dài dòng lắm nhưng tao chỉ kể đại khái là thế.

Trần ngạc nhiên:

- Mà kể cho tao nghe chuyện đó để làm gì?
- Câu chuyện hoang đường đó do cô gái đến tìm Nữ Hoàng Bướm Đêm sắp đặt nên. Tuy nhiên con người trong đó được cô ta nói tên cụ thể. Đôi nam nữ phi nhân phi nghĩa mà biết là ai không? - Không đợi Trần trả lời, Lữ Đông nói tiếp luôn - Đó là Hoàng Phong Trần và cô Trương Mẫn Nhi.

Trần giật nảy mình.

- Cô gái hại tao.

Lữ Đông phớt lờ câu hỏi của Trần, anh nói tiếp.

- Mà hiểu câu chuyện rồi còn trách móc Nữ Hoàng Bướm Đêm nữa không? Con người cô ta vì sống tình nghĩa nên bị người khác lợi dụng. Đã thế nắm thêm nhược điểm của cô ta là căm thù những gã đàn ông bạc tình, thì bảo sao cái cô. Nhưng mà hãy yên tâm, tao đã giáp mặt Nữ Hoàng Bướm Đêm, được cô ta kể rõ đầu đuôi câu chuyện với lòng ray rứt là mong mày bỏ qua mọi lỗi lầm. Cô ta hứa tìm cô gái có đầu óc phong phú đó hỏi tội thay mày, nhưng tao không cho, vì sợ cô ta làm sự việc rùm beng lên ảnh hưởng đến danh dự, uy tín cả hai gia đình mày và Nhu Phong.

Trần ngồi trầm ngâm lắng nghe một hồi rồi anh nói:

- Mọi chuyện giữa tao và cô gái Nữ Hoàng Bướm Đêm gì đó tao hứa sẽ bỏ qua không truy cứu làm gì. Nhưng tao không muốn gặp cô ta, tao chỉ sợ rước thêm rắc rối mà thôi. Lữ Đông gật đầu.
- Mà nói thế thì đúng.
- Điều tao quan tâm muốn tìm hiểu, là mày hãy cho tao biết người con gái dựng nên câu chuyện giữa tao và Mẫn Nhi là ai?
- Ba ngày nữa tao sẽ mang người đó về cho mày hỏi tội. Hãy yên tâm mà lo chăm sóc cho Nhu Phong, Giờ tao về.

Sực nhớ, Trần nói:

- Dù sao mày hãy điện nói cho Mộng Trúc một tiếng. Cả hai ngày nay cô bé cuống cuống lo lắng chẳng biết mày ở đâu mà chẳng có chút tin tức. Tao đành phải nói dối, là mày thay tao lo giải quyết chuyện công ty, chuyện giữa tao và Nhu Phong chưa ngã ngũ nên nó vẫn còn nằm trong vòng bí mật.

Lữ Đông gật đầu:

- Mà nói thế thì tao yên tâm. Thôi tao đi đây.

* **

17. Chương 17

Địa chỉ Lữ Đông cần tìm là ngôi biệt thự mà anh không ngờ nó sang trọng, uy nghi đến thế. Nó vượt quá xa trí tưởng tượng của anh.

Một người đàn bà ăn mặc bình dị xuất hiện, có lẽ là người giúp việc trong ngôi biệt thự này. - Cậu tìm ai?

- Chị làm ơn cho tôi gặp Mộng Ngân và vào nói với cô ta là “có người ở thành phố đến đưa thư”.

Lữ Đông nói theo “mặt hiệu” mà Nữ Hoàng Bướm Đêm chỉ cho anh.

Quả nhiên lời anh vừa dứt thì cánh cổng mở ra cái rẹt.

- Mời cậu vào nhà.

Lữ Đông cùng người đàn bà giúp việc bước đi trên con đường trải sỏi dẫn vào trong ngôi biệt thự. Đi một đoạn, Lữ Đông quẹo theo hướng người đàn bà dẫn đường đi trước. Sau khi mời anh ngồi rồi chị ta nói.

- Cậu ngồi đây chờ tôi ít phút, để tôi lên phòng báo cho cô chủ tôi biết.

- Cảm ơn chị.

Chợt mùi nước hoa Pháp, thơm dịu dàng quyến rũ thoảng bay khiến Lữ Đông cảm thấy khoan khoái dễ chịu. Cùng lúc đó giọng nói thật kiều sa cất lên:

- Chuyện đã giải quyết êm xuôi. Nữ Hoàng Bướm Đêm còn sai anh đến tìm tôi làm gì?

Lữ Đông lạnh lùng nói:

- Ai bảo với cô là chuyện đã giải quyết êm xuôi. Âm mưu hại người chẳng lẽ người khoanh tay đứng yên cho cô làm càn sao?

Có lẽ như bắt ngờ, Mộng Ngân đứng sững lại.

- Anh là ai mà dám lấy giọng điệu kẻ cả ra nói với tôi?

- Tôi là Lữ Đông, bạn thân của Hoàng Phong Trần, giám đốc công ty Phương Nam người mà bị cô mưu hại. Kế hoạch cô lên cũng chu đáo đầy đủ. Nhưng với ai kia, còn đối với tôi chỉ cần chi tiết hình con bướm vẽ sinh động trên chiếc mô tô của Trần là tôi có thể phẳng ra được manh mối.

Mộng Ngân cảm thấy bất an, khi mưu đồ của cô đã bị lộ nhưng bản tính kiêu kỳ không cho phép cô chấp nhận chịu thua cuộc một cách dễ dàng.

- Thủ đoạn hại Trần do tôi làm, anh làm gì được tôi?

Lữ Đông giữ vẻ trầm tĩnh:

- Cô biết thú thật việc mình làm là điều rất tốt. Mọi việc tôi đứng ra khuyên Trần bỏ qua hết lỗi lầm của cô mà không làm lớn chuyện. Cô thử nghĩ xem, một cô gái danh tiếng như cô mà bị báo chí đăng tin vì yêu mà cô dùng thủ đoạn hại người ra sao? Lúc đó danh tiếng, danh dự của cô còn không. Rồi cha cô, ông Hoàng Tâm còn mặt mũi nào nhìn mọi người trong giới thương trường. Lỗi lầm của cô sẽ xoá bỏ với điều kiện cô chấp nhận theo tôi lên thành phố, vào bệnh viện thăm Nhu Phong kể cho cô bé đó nghe toàn bộ âm mưu cô sắp đặt hại Trần ra sao. Hiện Nhu Phong đang ở trong tình trạng hôn mê sâu, bác sĩ nói cô bé đó bị một cú sốc tâm lý khá nặng. Bao giờ tâm lý đó hồi phục thì sẽ tỉnh lại. Nếu không cô bé đó vĩnh viễn suốt đời sẽ nằm bất động không còn biết gì trên cõi đời này nữa. Thật không gì ác nghiệt cho bằng con người trong hoàn cảnh sống không được mà chết cũng không xong. Cô thử nghĩ xem, Nhu Phong có làm điều gì đắc tội với cô không, mà cô nỡ hại một mạng người như thế?

- Anh bảo Nhu Phong không đắc tội với tôi. Không đắc tội mà chiếm gã đàn ông tôi yêu. Không đắc tội khi cô ta làm Trần say đắm yêu và hết lòng che chở. Tình cảm Trần dành cho tôi phải chỉ bằng một góc nhỏ dành cho cô ta thì có lẽ tôi đã buông tha cho Trần rồi. Đằng này Trần coi khinh tôi quá, chà đạp lên

tình yêu của tôi. Mộng Ngân này không cho ai có hành động nào xem thường mình, món nào Mộng Ngân này thích mà không có được thì người khác cũng không ai có được.

Lữ Đông gật gù:

- Cô nói hay nhỉ. Thế cho tôi hỏi cô một câu.
- Anh hỏi là việc của anh, tôi trả lời hay không là việc của tôi.

Chẳng màng câu nói đầy khiêu khích của Mộng Ngân, Lữ Đông tiếp luôn.

- Cô đang định nghĩa về tình yêu, hay tỏ vẻ bản tính kiêu căng độc đoán của mình muốn sở hữu vật mình ưa thích?

Mộng Ngân khoanh tay kiêu kỳ và đầy tự hào nói:

- Tôi yêu Trần. Và tôi thiết nghĩ Trần phải hạnh diện khi được tôi yêu.
- Nhưng thực tế có như cô nói không?

Nghe giọng lạnh lùng chua chát của người đàn ông tự xưng là bạn Trần hỏi ngược lại cô câu hỏi khiến Mộng Ngân ngẩn ngơ. Thực tế có đúng như điều cô nói không nhỉ?

- Tôi chấp nhận mọi hình phạt anh dành cho tôi. Miễn sao anh đừng công bố chuyện này trước báo chí, luật pháp. Ôi, thanh danh bao năm của cha tôi không thể vì đứa con gái nông nổi như tôi mà phá hủy được. Tôi xin anh, tôi van anh, mọi chuyện tôi làm để tôi gánh chịu, nó không liên quan gì đến cha tôi.

Nghe giọng điệu ngập tràn hối hận của cô gái giàu sang, xinh đẹp, bao tức giận, ác cảm của Lữ Đông dành cho cô tan như cơn gió. Vì cô có thủ đoạn đến đâu thì vẫn là đứa con hiếu thảo. Điều đó chứng tỏ lương tri, cái thiện trong cô vẫn còn tồn tại.

Dứt lời Mộng Ngân ôm mặt khóc nức nở. Cô không còn che giấu được tâm trạng của mình, khi đối diện trước cô là một người đàn ông với cá tính vừa cương, vừa nhu đã thu phục được bản tính kiêu kỳ, cố chấp của một cô gái nổi tiếng giàu sang, uy quyền cứ ngỡ mình là cái rốn của vũ trụ.

Mới đây anh còn giận dữ vạch cái xấu của cô không chút nương tay. Thì giờ đây thấy người con gái vốn kiêu kỳ như Mộng Ngân ôm mặt. Và lòng tin của anh càng được củng cố hơn nữa, khi nghe lời nói chân thực xuất phát từ đáy lòng cô cất lên. Lữ Đông trầm nghĩ. Trên đời này mấy ai không mắc phải lỗi lầm, miễn sao họ biết cái sai và chấp nhận sửa chữa là đáng quý lắm rồi. Nghĩ thế, Lữ Đông thương cảm nói.

- Chẳng lẽ tôi nói oan, nên cô khóc sao Mộng Ngân?

Mộng Ngân đưa tay quệt nước mắt, lúc này đây trông cô như mọi người con gái khác, dễ yêu với cử chỉ trẻ con khi đưa tay lau nước mắt. Và nó dễ thương bình dị đến mức làm xiêu lòng người đối diện. Đâu rồi vẻ cao sang, kiêu kỳ? Đâu rồi lời nói kẻ cả, chanh chua. Mà hiện thân trước Lữ Đông, người con gái đáng thương trong cử chỉ ăn năn, hối hận, đáng trách khi cô quá nông nổi đại khờ trong cách suy nghĩ, bông bột trẻ con. Lỗi lầm cô gây ra còn quá mới mẻ, không thể một sớm một chiều mà dễ dàng xoá bỏ ác cảm trong cách suy nghĩ của anh cũng như bao con người khác.

- Không phải. Tôi khóc vì tôi sợ anh coi khinh tôi là người con gái không ra gì.

Lữ Đông cười nhẹ:

- Khi yêu ai cũng đều mù quáng cả. Giờ cô biết sai mà sửa chữa thì đáng quý lắm rồi. Chẳng một ai dám coi thường cô kể từ giây phút này. Trong đó có cả tôi.

Đôi mắt Mộng Ngân sáng long lanh.

- Anh nói thật không?
- Không bao giờ tôi nói gạt ai.

Bất chợt Mộng Ngân nhìn thẳng vào mắt Lữ Đông.

- Bấy lâu nay tôi vẫn thường nghĩ là mình yêu Trần say đắm, rằng không có điều gì ngăn cản được tình yêu của tôi. Suy nghĩ đó thật nông cạn, sai lầm khi giờ đây tôi chợt phát hiện ra mình không yêu Trần như bấy lâu nay tôi thường nghĩ. Giữa tôi và Trần không có chút kỷ niệm. Tính tình thì chẳng ai hiểu ai thì lấy gì mà có tình yêu. Anh hãy yên tâm, tôi sẽ cùng anh đến thành phố gặp Nhu Phong mà xin cô ấy tha thứ lỗi lầm.

Mắt Lữ Đông ngời sáng, anh đưa tay nắm lấy tay Mộng Ngân trìu mến nói.

- Tôi tin cô. Và tôi tin rồi đây cô sẽ gặp người đàn ông lý tưởng yêu cô bằng cả trái tim.

- Cám ơn anh đã tặng cho tôi lời chúc tốt đẹp.

* **

Trần kéo chăn đắp lên ngực cho Nhu Phong rồi mới bước ra khỏi phòng. Vừa mở cửa anh đã chạm ngay vào Mộng Ngân đang đứng nép sau lưng Lữ Đông. Không biết hai người đứng đấy tự bao giờ.

Trần gườm gườm.

Cô đến đây làm gì?

Mộng Ngân lí nhí trong miệng.

- Em đến thăm Nhu Phong.

- Hãy để Mộng Ngân vào thăm Nhu Phong. Tao với mày xuống căng tin bệnh viện có việc cần bàn.

Không đợi Trần phản ứng, Lữ Đông nắm tay kéo Trần đi.

Mộng Ngân đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt cô là hình ảnh Nhu Phong nằm đó xanh xao như không còn sức sống. Quanh Nhu Phong với những dây, những ống chằng chịt ở mũi, ở tay... Mộng Ngân thực sự không ngờ hành động nông nổi của cô gây ra đã hại một mạng người. Và cô cảm thấy mình phải có trách nhiệm trong việc Nhu Phong hồi tỉnh lại. Vuốt mái tóc rối của Nhu Phong, Mộng Ngân nhẹ giọng độc thoại, cô tin dù trong vô thức Nhu Phong vẫn lắng nghe được những lời tâm sự giải bày của cô.

- Nhu Phong, bây giờ cô nằm đây, không còn biết sự việc xảy ra chung quanh mình. Nhưng tôi vẫn tin cô có thể nghe được những lời tôi giải thích. Cô hãy giúp tôi lắng nghe đi để tinh thần tôi nhẹ nhõm thoải mái hơn. Nếu không tôi sẽ bứt rứt không yên suốt đời. Và có thể nếu cô một khi vĩnh viễn bỏ Trần ra đi vào cõi vĩnh hằng, Trần sẽ không bao giờ tha thứ lỗi lầm của tôi gây ra. Trong chuyện này Trần không hề có lỗi với cô, mà sự việc xảy ra đều do tôi sắp đặt và nhờ bàn tay người khác làm nên. Biết Mẫn Nhi là người yêu trước của Trần nên tôi tìm đủ mọi cách gây hiểu lầm trong cô bằng những tấm hình không có thực. Trước đây, lần đầu tiên gặp Trần với dáng dấp phong trần, oai nghiêm, cử chỉ lịch thiệp của anh đã làm tôi say đắm và tôi nghĩ bằng mọi cách phải có anh trong đời. Khi biết cô là vợ hứa hôn của Trần tôi ghen lên và thậm tự nhủ Trần không thuộc của tôi thì không bao giờ thuộc về một người con gái nào khác. Nói đến đây cô có thể hiểu tính tình trước đây của tôi kiêu ngạo đến cỡ nào. Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu sang, từ thuở mới lọt lòng tôi đã mất mẹ nên không có người uốn nắn và dạy dỗ tôi trở thành một người con gái hoàn hảo cả sắc vóc lẫn tâm hồn. Cha tôi tuy rất thương yêu tôi nhưng người không có thời gian chăm sóc tôi vì mãi lo chuyện công ty. Tôi lớn lên mang nặng trong lòng mình nỗi tự hào, hợm hĩnh, kiêu căng. Lúc nào cũng tự cho rằng mình đẹp, mình giàu, mình hấp dẫn và đáng yêu. Nhưng từ khi gặp cô, ngay phút đầu tiên gặp gỡ cô xuất hiện với bề ngoài hết sức giản dị không trang sức, không điểm trang lộng lẫy như tôi. Tôi vẫn cảm thấy mình thua kém cô. Sự nhìn nhận và hãnh diện về bản thân tôi sụp đổ, tôi càng khổ sở hơn khi biết được Trần, người đàn ông tôi yêu thích nhất lại yêu cô say đắm và chuẩn bị thành hôn cùng cô. Tôi không thể chịu đựng được cảm giác bị thua cuộc, ngày càng ngậm đắng nuốt cay càng làm tôi phát điên lên. Tôi tìm cách phá hoại hai người... Nhưng sự việc tôi làm đã thành công rồi đó, sao tôi chẳng cảm thấy vui sướng, hân hoan? Bởi vì hành động tôi có chia rẽ hai người ra sao thì Trần vẫn một mực yêu cô. Trông đôi mắt Trần, tôi đọc được tình yêu anh ấy dành cho cô là tuyệt đối. - Nói đến đây, Mộng Ngân xúc động không ngăn được dòng lệ óng ánh rơi trên đôi má trắng hồng, mịn màng, tuyệt đẹp không chút phấn son điểm trang lộng lẫy - Cô hãy tỉnh lại, hãy một lần tha thứ cho tôi. Trần là người vô tội, Nhu Phong ơi, cô hãy tin tôi.

Từ này giờ cùng Lữ Đông đứng ngoài cửa lắng nghe những lời thổ lộ của Mộng Ngân, Trần không còn cảm thấy giận trách cô nữa. Lữ Đông nói đúng. Trong chuyện này phần nào lỗi cũng do anh gây ra dù trong vô thức. Đẩy cửa cả hai bước vào, Trần bước tới cạnh chỗ Mộng Ngân ngồi, anh chân thành nói:

- Mộng Ngân, cô hãy tha lỗi cho tôi.

Đưa tay quạt nước mắt, Mộng Ngân ngơ ngác:

- Anh đang mỉa mai tôi đó phải không Trần?

Trần thẳng thắn:

- Tôi nói rất chân thật, vì bấy lâu nay tôi đã xử sự không phải với cô.

Mộng Ngân nhẹ giọng:

- Không! Hành động anh làm rất đúng, không có chút gì là sai trái cả. Khi anh cảm thấy không yêu thì đã thẳng thắn cho tôi biết. Anh không muốn tôi hy vọng ảo về anh, để đau khổ ngày càng đau khổ hơn nữa. Tấm lòng anh dành cho tôi thật đáng quý.

Trần thật sự ngạc nhiên khi nghe những lời Mộng Ngân nói. Cô đã thật sự thay đổi, trưởng thành hơn trong suy nghĩ của mình rồi. Điều đó thật đáng mừng cho cô. Và Trần tin rồi đây đời cô sẽ gặp được nhiều hạnh phúc.

-... Nhưng anh hãy yên tâm. Trước đây tôi đã ngộ nhận, mình yêu anh là chẳng qua anh quá thần tượng, quá đẹp trong đôi mắt của tôi. Và tôi nghĩ không ai xứng đáng hơn anh trong cuộc đời tôi. Thế là tôi tự cho rằng mình đã yêu anh, cần anh. Nhưng giờ đây, ảo ảnh đó đã tan rồi và nó trả lại cho tôi một tâm hồn thanh thản trước đây khi chưa gặp anh. Có điều tôi vẫn còn ray rứt khi hành động nông nổi của mình là hình ảnh Nhu Phong nằm bất động trên giường... Mộng Ngân quay lại nhìn Nhu Phong thở dài.

- Bao giờ cô tỉnh lại, Nhu Phong ơi. Cô không thể chạy trốn Trần mãi mà tự mình vùi chôn trong giấc ngủ vô thức đó được. Hãy tỉnh lại đáp trả tình yêu Trần dành cho cô. Một Mộng Ngân, một Mẫn Nhi không có nghĩa gì trong đời Trần như cô. Vì cô mà Trần trở nên tiêu tụy, thất thần bỏ mặc mọi việc trong công ty cho bác Chấn Nam và Lữ Đông cai quản. Bác đã lớn tuổi rồi, hãy cho bác về tìm cảnh vui thú điền viên. Chẳng lẽ cô không thương bác. Nhìn bác lao mình vất vả vì con sao? - Đang nói chợt đôi mắt Mộng Ngân tròn xoe, cô gọi:

- Anh Trần, anh Đông nhìn Nhu Phong kia. Trần như suýt la lên, dường như anh cũng vừa nhìn thấy mí mắt Nhu Phong lay nhẹ. Anh bước lại để nhìn cô kỹ hơn, tập trung vào khuôn mặt thì khuôn mặt Nhu Phong lại vẫn bất động. Nhưng có cái gì ngộ ngầy ở khuỷu tay anh, Trần nhìn xuống. Ngón tay Nhu Phong, những ngón tay cứng ngắc đang khó nhọc co duỗi và muốn níu lấy tay anh.

Trần suýt ngã đi vì mừng, chồm lên gần cô hơn anh gọi:

- Nhu Phong, em tỉnh rồi sao? Em chịu tỉnh dậy rồi sao? Hãy mở mắt ra nhìn anh đi, bé yêu. Đôi mắt Nhu Phong lại lay động như đáp lời Trần. Anh mừng rỡ vừa la vừa đưa tay lỉnh quỳnh chồm lên nhấc lên hồi vào nút chuông trên tường.

- Lữ Đông ơi. Cô bé của tao đã qua khỏi nguy hiểm rồi. Mau giúp tao gọi điện thoại báo tin cho hai bác và cha mẹ tao cùng các bạn Nhu Phong. Họ đang lo lắng không yên đấy!

Từ phòng trực của bác sĩ, có tiếng chân bước nhanh, dồn dập...

* **

Kết Đứng ngoài hành lang phòng sản sóc đặc biệt, những người thân yêu nhất trong đời Nhu Phong nhấp nhúm mãi không yên. Nhất là Trần, anh cứ đi tới đi lui mãi, tỏ thái độ nôn nóng, sốt ruột. Còn đám bạn Nhu Phong riu riu nước mắt khóc mừng vui khi thấy cô bạn từ cửa tử đã hồi sinh trở lại. Còn cha mẹ Nhu Phong khỏi phải nói rồi...

- Chị Thuý ơi. Kỳ này tôi ăn chay một tháng để tạ lễ cùng Trời Phật đã thương xót con bé Ti Ti.

Mẹ Nhu Phong nói bằng giọng sung sướng reo vui.

Bà Chấn Nam cười đùa:

- Để hôn lễ chúng diễn ra xong rồi, chúng ta mới ăn chay lạy tạ cùng Trời Phật mới được.

Cửa phòng mở, cô y tá bước ra gọi tên Trần. Anh đưa mắt nhìn ba mẹ Nhu Phong như e ngại. Khi thấy ánh mắt khuyến khích của họ, anh vào ngay trong phòng.

Nhu Phong nằm trên giường, tươi tỉnh hơn một chút. Cô nhếch miệng cười và khó nhọc chìa tay ra với anh.

Trần vội bước tới nắm lấy cánh tay gầy xanh xao của người thương. Đôi mắt anh hoe hoe đỏ... Đôi môi nhợt nhạt nhoe nọ cười:

- Nè, anh làm gì khóc vậy? Nhu Phong này đâu thể chết dễ dàng nhanh chóng vậy chứ? Còn áo cưới cô dâu em chưa mặc cùng anh làm lễ bái gia tiên, em đâu thể cam tâm.

Thấy Nhu Phong cười mở, Trần đùa để cô vui.

- Anh cũng đâu chịu buông tha em dễ dàng. Em có xuống chín tầng địa ngục anh cũng quyết đi theo.

Bây con gái kéo vào ồn ào:

Tụi bây nghe coi có lạ đời không. Có một người từ cõi chết trở về chỉ vì muốn mặc áo cô dâu. í ẹ, coi gương mặt xanh xao đến thế mà đòi làm cô dâu giật ngược rồi kìa.

Miễn Phụng chen vào:

- Lúc đó, đám con nít sẽ reo hò ầm ĩ lên: “A, tụi bây coi cô dâu sao ẹ quá!”.

Mộng Trúc đứng bên cạnh Lữ Đông hiền lành nói:

- Tụi mi đừng chọc Nhu Phong nữa. Nhỏ mới vừa hồi tỉnh lại đó.

Nhu Phong nhìn các bạn bằng đôi mắt long lanh:

- Anh có chê em “xí” như lời mấy nhỏ nói không Trần?

Trần say đắm nói:

- Trong đôi mắt anh không một người con gái nào sánh bằng em. Em là hạnh phúc, là cuộc đời của anh.

Chợt có hai người con gái bước lại gần Nhu Phong. Một người là Mộng Ngân còn một người kia hoàn toàn xa lạ với mọi người. Riêng đối với Trần anh cảm thấy quen quen. Hình như anh đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Trần suy nghĩ một hồi, anh chợt nhớ đến lần dừng xe khi anh vào Bar Nguyên Đạt uống rượu.

- Thì ra cô ta là... trái đất này coi bộ nhỏ bé thật.

Mộng Ngân nói:

- Nhu Phong, cô hãy tha thứ cho hành động nông nổi của tôi.

Nhu Phong cười hiền:

- Chuyện qua rồi, Mộng Ngân hãy để nó trôi qua. Hiện giờ tôi chỉ biết tôi đã tìm lại hạnh phúc cùng Trần sau nhiều lần những tưởng nó bay xa. Rồi Nhu Phong nhìn sang người con gái đứng cạnh Mộng Ngân.

- Chị có phải là “Nữ Hoàng Bướm Đêm” không?

Người con gái khẽ gật đầu:

- Hãy gọi chị là Băng Phương.

- Vâng, chị Băng Phương. Chị thật cao cả đáng yêu dù sống trong vùng bùn lầy. Chị có chịu nhận em là em gái của chị không và cả Mộng Ngân?

Cả hai cô gái đồng gật đầu.

Hạnh phúc trở về với họ sau bao ngày tưởng chừng đã mất. Hạnh phúc vẫn nồng nàn, quyến rũ như thuở nào, thuở mà tình yêu mở cửa chào đón họ bước vào đời nhau.

Nắng đã lên ngoài kia, như chào đón những con người mới của ngày mới bắt đầu.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-tinh-yeu>